

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 17

Dimecres, 2 de maig de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 13 i 14, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 13

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2006 (tram. 360-00004/08) (p. 3)

Sessió núm. 14.1

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00015/08) (p. 23)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 (tram. 200-00018/08) (p. 24)

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00019/08) (p. 75)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 13

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2006 (tram. 360-00004/08). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe.

El president

Comença la sessió.

——— **Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2006** (tram. 360-00004/08)

Aquesta sessió té un únic punt a l'ordre del dia, que és l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2006. D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, fa la presentació del resum general de l'informe anual el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó i Massó.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, aquest és el primer informe del Síndic de Greuges presentat en aquesta nova legislatura. I, per tant, vull començar saludant tots els seus membres i informar-los del que ja deuen saber, que hem tingut ja diverses sessions de la Comissió del Síndic, en el seu treball ordinari, amb informes monogràfics especialitzats, però ara toca presentar l'informe anual, l'informe que resumeix tot el que s'ha fet durant l'exercici anterior.

Com diu la Llei del Síndic, abans d'haver passat trenta dies des de l'inici del segon període ordinari de sessions, s'ha de presentar al Parlament un informe que tingui el nombre i la mena de queixes formulades, tots els expedients iniciats d'ofici, les queixes rebutjades, les que es troben en tramitació, les ja investigades, els seus resultats, junt amb la liquidació del pressupost. I això és el que farem avui.

Sàpiguen que aquest informe va ser dipositat, tal com diu la llei, als trenta dies després d'haver iniciat el període de sessions; que el 26 de març vàrem tenir una sessió –maratoniana, diria jo– a la Comissió del Síndic, on en un sol dia, en quatre blocs diferents, vàrem tractar totes les matèries, i que ara el portem al Ple i, a més, el portem tal com preveu el nou Reglament del Parlament de Catalunya –per segona vegada, en aquest cas– amb la possibilitat de participar i dialogar entre els portaveus o les portaveus dels diversos grups parlamentaris i el síndic de greuges.

També els recordo que és el primer informe anual que es presenta una vegada promulgat el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, el qual, com vostès saben, en el

seu article 78 encarrega al Síndic de Greuges la funció de protegir i defensar els drets i llibertats que reconeix la Constitució i l'Estatut, i per això li diu: «Supervisi les administracions», aquesta doble funció que es va inaugurar no a partir de la tradició escandinava dels *ombudsmen*, sinó a partir de la dimensió continental, començant, per exemple, pel Procurador de Justícia de Portugal, d'afegir als temes procedimentals la qüestió dels drets.

I el dret més important amb el qual jo vull començar la meua referència a tot el que estem realitzant com a resum de l'informe és precisament el dret a la bona administració. El Síndic també té a veure amb el que diu l'article 30 del nou Estatut –un dels únics textos constitucionals d'avui en el món que el reconeix com un dret específic, que l'ha recollit com un dret específic– el dret d'accés als serveis públics i a una bona administració: «Tothom té dret a accedir-hi en condicions d'igualtat. S'ha de tractar la gent de forma imparcial i objectiva, amb actuacions proporcionades. S'ha de regular l'exercici i les garanties dels drets.» I els he citat només petits epígrafs d'aquest article, ho torno a dir, innovador i, per tant, important, per al nostre sistema estatutari i constitucional.

Nosaltres hi volem afegir, des del Síndic de Greuges, una dimensió de proximitat i d'utilitat, fins i tot explorant els darrers marges i racons del que són les competències, perquè siguem coneguts com una institució que actua fins i tot a risc que de vegades sens pugui renyar per aquesta actuació, si és que hom creu que hem desbordat el límit competencial, en tant que hàgim defensat un dret, l'hàgim garantit i hàgim supervisat una administració.

Què és el que hi ha en aquest Informe anual del 2006, que òbviament no llegirem? Hi ha, primer de tot, el treball d'un col·lectiu d'adjunts, directors, assessores, assessors, personal administratiu d'una institució que en ser aquest col·lectiu permet que jo avui els pugui parlar i els pugui presentar la seva síntesi. El Síndic és una institució unipersonal, però mai deixaré de fer la pedagogia i l'agraïment del treball de tot aquest conjunt de persones que formen la institució i que poden donar aquest resultat.

En un primer apartat d'aquest volum trobaran vostès totes les matèries i totes les temàtiques que hem tocat durant el 2006 i fins i tot amb un CD que conté totes les resolucions que s'han emès des del Síndic de Greuges. I en un segon apartat trobaran una referència a les activitats, que hem fet amb voluntat d'aprenentatge, de proximitat i de descentralització de la nostra institució. I molt ràpidament m'hi vull referir, abans d'entrar en matèria sobre els drets.

És voluntat d'aquest síndic descentralitzar al màxim la institució i, per tant, buscar tots els camins que permetin arribar a tots els indrets de Catalunya en la tasca de garantir els drets. Nosaltres, periòdicament, obrim l'oficina durant un dia en alguna població. Enguany ho hem fet a Tàrraga, l'Hospitalet, Amposta, Tremp, el Prat de Llobregat, Lloret, Cambrils i al barri del Raval de Barcelona. Pretenem, en aquestes aproximacions i en les que es fan a títol individual des de l'equip, mantenir

reunions amb tots els grups o col·lectius que creguin que se'ls han afectat els seus drets, visitar problemàtiques de tot tipus d'equipaments públics i, evidentment, tractar problemàtiques tan diverses com poden ser les de les llibertats o les mediambientals. Evidentment, aprofitem per presentar la tasca del Síndic, els seus informes i fins i tot busquem les darreres formes tecnològiques de poder realitzar aquesta descentralització, com la que hem inaugurat a cavall del 2006 i 2007: el sistema d'accés al Síndic per videoconferència des de, fins ara, deu punts diversos de la geografia de Catalunya.

Amb aquesta voluntat, també, d'aprenentatge, trobaran en aquest apartat com ens hem relacionat amb altres institucions, des d'institucions a escala internacional –l'Institut Internacional de l'Ombudsman, del qual qui els parla forma part de la direcció europea–, fins al que es fa al Consell d'Europa, a la Unió Europea, o les fluides relacions que anem mantenint amb el Defensor del Pueblo i amb els altres defensors autonòmics de l'Estat, precisament enguany, quan celebrarem el mes d'octubre a Barcelona les Jornadas de Coordinación, amb tots ells, basades en el tema de l'eficàcia i de la utilitat de les nostres institucions.

Òbviament, en aquest apartat vull referir-me al nostre treball en col·laboració amb tots els defensors locals i universitaris. L'any 2006 hem firmat convenis amb els síndics de Gavà, Ulldecona, Barcelona, Sant Feliu de Guíxols i Sabadell. I continuem aplicant aquell conveni que permet al ciutadà triar, quan és un tema d'àmbit local, en quina institució vol que es desenvolupi la queixa presentada. I en un sentit paral·lel ho hem fet amb els síndics universitaris.

I, per últim, en aquesta rapidíssima visió de les altres activitats, la tasca de cooperació internacional. Algunes diputades i diputats de l'anterior legislatura ho recorden perfectament, perquè en van ser testimonis presencials. Estem ajudant a implementar la figura de l'*ombudsman* en una realitat tan difícil com és la de Bòsnia-Hercegovina, estem ajudant a divulgar l'assistència jurídica gratuïta a Sèrbia, estem contemplant altres projectes de cooperació que hem encetat el 2007, dels quals parlarem en la sessió de l'any vinent, i estem treballant amb diverses xarxes internacionals en aquesta mateixa direcció.

Entrant ja en el primer apartat, a les matèries de les queixes i de les actuacions d'ofici, val la pena, també de forma molt ràpida, recordar-los xifres, xifres significatives. L'any 2006 hem endegat 19.733 actuacions, que són 5.150 queixes, 68 actuacions d'ofici i 14.515 consultes. De les 5.100 i escaig queixes, 2.900 han estat presentades de forma individual i 2.200 de manera col·lectiva, per un total de vora 12.000 persones. Si vostès hi afegeixen totes les que hi hem tingut actuació o relació per consultes, ens anem a un univers de més de 30.000 persones amb les quals hem treballat l'any 2006. En aquest sentit, senyalar-los, també molt ràpidament, que les queixes han augmentat un 42 per cent i, en total, les actuacions, un 83 per cent.

Sobre quines matèries? La matèria que ha rebut, com sempre, un major nombre de queixes és la que es refereix al procediment de l'Administració pública, el que vulgarment se'n diu «burocràcia»: un 22,3 per cent de

les queixes. Després hi ha un rànquing molt parió entre diverses matèries, com són urbanisme i habitatge, seguretat ciutadana i justícia, grans serveis públics...

I en consultes es repeteix bàsicament aquest mateix esquema, i és de nou el procediment d'administracions públiques qui s'endú el major nombre de consultes.

Volem aturar-nos un moment en les xifres per demostrar la voluntat d'incrementar la qualitat i el rigor de la institució del Síndic de Greuges. Permetin que els mostri consideracions sobre com admetem, com treballem i com finalitzem les queixes. L'any 2006 hem treballat sobre un total de 7.437 expedients de queixes, entre els presentats enguany i els que teníem l'any anterior –eren 5.600 l'any 2005. Doncs, bé, de tot aquest conjunt, 2.342 estan en procés, 379 en espera de resposta i la resta, finalitzades.

Volem dir que no tot ciutadà que s'adreça al síndic té raó a presentar una queixa, ni té raó que l'Administració ho hagi fet malament. Un 17 per cent de les queixes que ens arriben, una vegada estudiades, no les admetem, perquè no corresponen als requisits que estableixen les lleis perquè el síndic pugui treballar sobre una queixa. De les restants –si en fem un 100 per cent, de les restants–, en un 40,44 per cent al Síndic, una vegada estudiades les queixes, hem dictaminat que l'Administració o les administracions han actuat correctament. D'aquest 59,56 restant, on veiem indicis que hi pot haver mala praxi administrativa, en un 18,99 per cent les administracions ho han resolt després de la nostra primera intervenció. Un 23,06 per cent es resol una vegada feta la recomanació o suggeriment del síndic; dels quals podríem dir, d'aquest 23, un 17 per cent són plenament acceptats, un 3,19 parcialment, i només un 2,17 per cent no són acceptats per les administracions. Vora un 10 per cent ho trametem a altres síndics o *ombudsmen* –institucions pariones– i, per últim, en un 7 per cent dels casos els promotors de les queixes en el decurs de la mateixa desisteixen.

És important destacar que només un 0,59 per cent de les actuacions s'han finalitzat amb la no-col·laboració de les administracions. Un 0,59. Vol dir que les administracions no han facilitat la tasca del síndic. Són 23 expedients, sobre aquells milers de què hem parlat. I me'n felicito, i ens en felicitem. I d'aquests 23, 12 d'una sola institució, i la resta són 6 de forma total i 5 de forma parcial.

Abans d'acabar aquest apartat de les xifres voldria dir destacar-los una qüestió que afecta totes les administracions. No pot ser que al Síndic de Greuges arribin tantes consultes. Si arriben tantes consultes vol dir que manquen serveis d'informació a les administracions o vol dir que la gent no sap exactament a qui s'ha d'adreçar i com s'hi ha d'adreçar, o vol dir que desconeix les funcions del Síndic, o vol dir –perdonin que els ho digui– que de vegades algú una mica espavilat desvia consultes cap al Síndic. El Síndic no està per resoldre consultes de les persones –i les resollem, totes les que ens arriben..., que ens afegeixen treball–, sinó que està, justament, com diu l'Estatut, per garantir drets i supervisar administracions.

Entrant ja en matèria sobre els temes i els diversos apartats i administracions, ho faré amb una figura poètica

amb la qual vull plantejar el repte a aquest plenari perquè acompanyin el síndic al periple d'una bona administració. Són vostès qui han de decidir fins a quin punt anem millorant en la garantia de drets i en la millora dels serveis. Els diré, amb paraules d'Homer, en boca de l'heroi de l'*Odissea*, quan parla la deessa Atenea, traduïda esplèndidament per Carles Riba..., diu: «Oh deessa, no crec que ja sigui a la meua ciutat, sinó que rodo per una terra estranya. Digues-me si és cert que ja sóc a la pàtria que estimo.» I li contesta Atenea: «Sempre és el mateix l'esperit que et mou, no hi ha dubte; jo no et puc deixar abandonat, car ets gentil i tens un ull perspicax i prudència. Bon coratge, que això no inquieti gens el teu ànim. Ara cuina, desem al fons de la cova divina totes aquestes riqueses, perquè les tinguis salvades, i enraonem tots dos com la cosa millor sortirà.»

Senyores i senyores diputats, des d'un comú amor a la cosa pública i al servei dels ciutadans, vull enraonar amb vostès de les coses que ens amoïnen, perquè tots junts les millorem. I és en aquest sentit que els demano que es prenguin totes les consideracions que els faré a continuació.

Evidentment, no els parlaré de tot el contingut de l'informe; els en citaré els temes que considerem que han de tenir major èmfasi, sense cap afany exhaustiu i sense menystenir la importància d'altres que no citarem. Els parlaré dels col·lectius d'exclusos de la nostra societat, dels drets socials universals, dels drets al medi i al consum, i dels drets personals i individuals i les seves llibertats.

Quins són els exclusos, els col·lectius més afectats? Com vàrem dir a la compareixença al Parlament de Catalunya el setembre de 2004, el Síndic de Greuges atindrà tota mena de queixes, però posarà l'accent i la prioritat en aquells i aquelles que menys, possiblement, es queixen però on més hi ha lesió de drets, aquests col·lectius exclusos. Hem de començar per parlar dels desfavorits, de gent gran, de discapacitats, d'infants, de col·lectius d'immigració, d'interns...

Primer, de persones amb poc recursos, de gent gran i de discapacitats. La tipologia en aquests temes, creguin-me, d'una gravetat i d'una humanitat molt punyents, ens palesa de nou l'excessiva durada de les tramitacions administratives, el desconeixement o la desinformació de les persones interessades i la inadequació, de vegades, dels recursos a la demanda de serveis.

Cal cridar especialment l'atenció sobre el grau de desatenció que pateix el col·lectiu de persones amb discapacitats. I hem remarcat mantes vegades, com es fa amb queixes en aquest informe, que l'oferta residencial per a persones amb discapacitats físiques i psíquiques resulti adequada per cobrir en un termini apropiat les demandes d'ingrés. No només hi ha problemes en la previsió de places, sinó també en els mecanismes administratius que permeten a aquestes persones poder gaudir de serveis. S'ha incidit en la problemàtica respecte a l'acreditació de la discapacitat i el procediment per reconèixer-la. En la mesura que aquest procediment és necessari, tot el que es trigui a reconèixer i a atendre aquesta demanda es triga a atendre el discapacitat, i per

tant estem ajornant –i estem parlant d'anys, anys, estem parlant d'anys– el que és una qüestió bàsica.

Pel que fa la gent gran, el dèficit de places residencials assistides de cobertura pública continua sent un problema greu i generador de situacions difícilment suportables per a les persones afectades i les seves famílies, a la qual cosa s'afegeixen les insuficiències d'atenció domiciliària.

L'any 2006 es van presentar dues lleis: la Llei de la dependència, d'àmbit estatal, i la Llei de serveis socials, en aquest Parlament. Cal pensar, doncs –i ens en felicitem, i felicitem el legislador–, en futurs drets socials subjectius. Ambdues lleis pretenen que el que ja aquesta institució, com altres, han estat mantenint..., com és que la consolidació i reconeixement dels drets socials passen per la seva configuració com a drets subjectius atribuïts a les persones que es troben en situació de necessitats. I tot això genera una gran expectativa. Ho saben perfectament i els ho podem subratllar: genera una gran expectativa. Per tant, és un gran compromís que estem adquirint davant de la societat, és de gran transcendència. Aquest canvi ens permetrà, per exemple, al síndic, ja no dir el que sovint dèiem a les queixes: «Vostè té una situació extrema, difícilíssima. Però, com que no hi ha un reconeixement subjectiu del que demana, no el podem atendre.» A partir d'aquestes lleis això canviarà. I, ho torno a dir, ens en felicitem.

Hem parlat també en aquest informe, extensament, del col·lectiu de la infància, un col·lectiu sobre el qual no cal ni argumentar per què mereix una especial atenció. La mereix en general. Sovint, la gent equipara infància amb situacions de risc o desprotecció. Primer parlem de tota la infància, que rep una pluja de valors o de desvalors que no ajuden, segurament, al creixement d'aquells futurs ciutadans. I també el síndic ha intentat ocupar-se de l'univers de la infància, malgrat que posem l'accent, òbviament, en tots aquells que estan en situació de desprotecció o de risc.

Els hem de dir que durant el 2006 vàrem provar –i, fins ara, amb molt bon resultat– d'obrir un web especial per a infants, que a partir de les cinc de la tarda –hora d'acabar l'horari escolar– comença a rebre directament, i amb tot el que significa la discreció del correu electrònic, consultes dels mateixos infants. Sovint, com diria Josep Pla, ens arriben collonades, però sovint arriben coses molt serioses i que també mereixen l'atenció d'aquesta institució.

O els he de dir, en aquest mateix pla, que el setembre vinent es reunirà a Barcelona l'European Network of Children, l'associació europea de tots els defensors d'infants i de la qual som amfitrions i, en aquest cas, *chairmen*. Voldria destacar, en aquest apartat, problemàtiques com les disfuncions evidenciades pel sistema protector, la manca de mecanismes que assegurin la coordinació interinstitucional o la saturació en els centres d'acollida i, sobretot –que afecta totes les administracions, i en aquest cas tot el Govern–, la voluntat i la necessitat que hi posin més recursos. És peremptori dedicar més recursos a aquest apartat.

Els recordo el protocol que vàrem signar institucionalment amb el Tribunal Superior de Justícia, amb la fis-

calia, amb la Delegació del Govern central a Catalunya, amb diverses conselleries, però que ara cal que especialment els protagonistes del primer pla, les EAIA, i altres subjectes de proximitat en les problemàtiques tinguin més facilitat, tranquil·litat i més recursos per abordar aquests problemes.

En aquest apartat, per últim, els volíem destacar el tema de l'adopció, no només amb el que hem rebut de queixes relacionades amb un tema sempre polèmic a Catalunya per excés, com és el de la idoneïtat, però especialment amb el que ha succeït amb el cas estellar, enguany, de les adopcions de la República del Congo. El síndic va emetre una resolució, amb un lliurament d'informe per part de l'Administració excessivament tardà, i allà es plantejava la manca de lideratge i el que s'havia projectat com a activitat erràtica en la solució d'aquell problema.

Val a dir que, en general, en totes aquestes problemàtiques de col·lectius detectem una certa tendència a l'externalització de la prestació de serveis, que no sempre va acompanyada d'una necessària tutela i responsabilitat per part de l'Administració.

Encara dos darrers col·lectius, com poden ser els novinguts de països de fora de la Unió Europea, la immigració; immigració que continua amb un plus afegit de burocràcia a l'hora de poder resoldre la seva situació de legalització per exercir els seus drets més elementals, en primer lloc, com a força laboral o com a grup familiar, o la problemàtica de la manca de recursos en els serveis que han d'atendre aquestes peticions de legalització. I hem plantejat a l'Administració i hem adreçat cap a l'Administració central la demanda que a uns professionals que estan atenent d'una forma tan amuntegada milers i milers de persones se'ls doti de més recursos per poder solucionar aquesta qüestió.

Pel que fa al Govern de Catalunya, hem plantejat des del síndic una sèrie de recomanacions perquè es tingui en compte com distribuir els recursos per atendre la immigració entre ajuntaments, tenint en compte que de vegades els barems establerts fan un tall amb què deixen fora d'aquesta atenció molts ajuntaments petits que no reuneixen aquelles condicions quan tenen una alta taxa d'immigració.

I per últim, en col·lectius, el dels interns en centres penitenciaris. Tornem a parlar i continuem parlant de massificació, qüestió que dificulta el tractament dels drets en aquests centres; parlem del tancament del Centre Penitenciari d'Homes de Barcelona, o parlem en aquest informe de queixes que hem rebut de presumptes maltractaments a interns en alguns centres del sistema penitenciari.

Els vull cridar l'atenció sobre tres moments cabdals del sistema penitenciari, sobre el qual haurien de posar més mitjans i, segurament, més polítiques públiques: en la rehabilitació, començant pel personal de rehabilitació; en l'oferta de treball a les presons, intentant que hi hagués més possibilitat de treballar a les presons, i —oh, gran paradoxa— en més atenció en el retorn a la llibertat dels interns, amb més mesures públiques per acompanyar els que surten en llibertat a l'hora de la seva reinserció.

En segon lloc, els volem parlar dels drets socials i universals en consolidació. Són drets socials que són subjeccionats poc a poc amb noves legislacions però que afecten tota la població, com pot ser l'educació o com pot ser la salut, dins dels quals també hi han col·lectius que segurament requereixen especial atenció, malgrat aquesta universalitat dels drets.

Pel que fa a l'educació, reiterem que a Catalunya hi ha un risc de segregació escolar. Que se m'entengui bé: hem dit «un risc de segregació escolar». Detectem expressions que apunten aquest risc. Creixen, són creixents els problemes de concentració de riscos socials i educatius en determinats barris, que lògicament provoquen reaccions en els ciutadans, tant dels que accedeixen a escoles gueto com dels que no obtenen plaça a l'escola desitjada i fan el possible per evitar accedir a aquelles escoles. És un problema que depassa l'Administració educativa; és un problema que té vessants socials, urbanístiques, d'un conjunt de polítiques públiques; és un problema que estigmatitza centres, fins i tot centres amb col·lectius docents de gran capacitat i voluntat i que segurament ens salven la papereta per aquesta gran capacitat de voluntat, però que no podem només confiar-nos d'aquesta dedicació vocacional.

El Pacte nacional per l'educació es va firmar amb la finalitat de resoldre un problema endèmic de la doble xarxa educativa, problema previ a les onades migratòries però que s'ha intensificat i ha aflorat especialment després d'aquestes. No perdin l'ocasió de transformar el Pacte en normes d'obligatori compliment; actuïn amb la màxima celeritat en aquest sentit. L'informe d'aquest any es fa, per exemple, resso dels problemes relacionats amb qüestions com la no-gratuitat de l'ensenyament en determinats centres concertats, i amb algunes de les trampes que es detecten a l'hora d'evitar el compliment de la llei.

Cal cridar l'atenció sobre el repte educatiu, que comença de ben aviat, on hem detectat problemes; em refereixo a l'escola de zero a tres anys. Hem parlat molt de quantitat de zero a tres anys; comencem a parlar de qualitat en l'escola de zero a tres anys. Algunes queixes han evidenciat que hi ha centres que funcionen com a veritables llars d'infants sense ser-ho. Cal destacar que no hi ha cap administració pública que assumeixi la supervisió de centres que, sense ser-ho, funcionen com a veritables llars d'infants. La manca de supervisió administrativa del funcionament d'aquests recursos col·loca els infants afectats i les seves famílies, majoritàriament desconegudes de la manca de control d'aquests serveis per bé que aquests no facin servir la denominació «llar d'infants», en una situació de desprotecció.

Aquesta situació atempta contra el dret reconegut en la Convenció dels drets de l'infant, en el sentit que diu que els estats han d'assegurar que els serveis i els equipaments responsables d'atenció als infants compleixin les normes establertes i que se'n faci una supervisió professional. El Govern de la Generalitat, sense que li toqui al síndic dir qui ho ha de fer, ha d'assegurar l'adequada prestació del servei a través d'una regulació que faci complir la normativa educativa a aquelles institucions que actuen com a centres de tal caràcter.

Sobre aquest apartat d'educació encara, els recordo que l'any 2006 vàrem presentar l'informe sobre *bullying*, l'assetjament escolar, la violència entre iguals, que ja va ser discutit en comissió i en el qual no m'aturaré.

Un altre dret universal que es va consolidant és el de la salut. Hem treballat amb el departament sobre un problema crònic, que és el de les llistes d'espera. Ens hem referit a les llistes d'espera tant en intervencions, com en diagnòstic, com en consulta, com en primeres visites. Caldria anar escurçant els terminis en la dotació de mitjans corresponents. Podríem parlar molt extensament d'aquest tema, però volíem assenyalar només tres qüestions.

La primera, que l'any 2006 s'ha aguditzat la problemàtica de la manca de personal mèdic, en general a Catalunya, i en concret a diverses especialitats; problema que, òbviament, no es pot resoldre només amb un decret i amb una sola mesura puntual.

Un fenomen singular que se'ns ha presentat amb més evidència que mai l'any 2006 és el desequilibri territorial en les prestacions sanitàries. Existeix una possible vulneració del dret a la igualtat quan es constaten qualitats i nivells d'atenció diferents dels serveis segons de quines comarques o poblacions parlem.

I, per últim, hem plantejat que cal potenciar les oficines d'atenció a l'usuari, com hem convingut treballar conjuntament amb el Departament de Salut. I permetin-me que insisteixi en la necessitat de positivitzar –i els toca a vostès, legisladors i legisladores–, mitjançant reconeixement legal, els drets dels pacients, i espero que això es faci, amb un salt endavant en la llei de la qualitat sanitària.

«Drets de medi ambient i de consum.» Aquí, sota aquest títol, introduiré qüestions que afecten l'habitatge, que afecten el medi, que afecten el consum, que afecten també l'urbanisme.

No cal que els recordi el que significa el dret a l'habitatge i la situació en aquests moments a Catalunya, un dret que pot ser conculcat, fins i tot, per l'elevat cost de poder-lo exercir, en mercat lliure, i amb la mancança encara del volum necessari d'oferta pública per corregir-ho. En aquest apartat, un tema molt precís sobre el qual volem tornar a insistir i que hem treballat el 2006 és el de l'existència creixent d'assetjament immobiliari. És un tema que de bell antuvi sembla que afecta el privat i si hi entrem seriosament veurem que l'Administració hi pot fer: quant a informació, quant a assessorament, quant a dotació policial, quant a actuació immediata, quan és un assetjament que afecta especialment col·lectius a què abans ens hem referit com els exclosos, començant per la gent gran.

I encara en el tema de l'habitatge hem parlat d'una qüestió, que aquesta cambrà està en vies de solucionar, com és la dels avals en els lloguers quan hi ha la voluntat per part dels usuaris a accedir a «vivendes» de lloguer i es troben amb uns avals excessius que haurien de poder abordar, garantint la seguretat de la propietat que posa part d'habitatges en el camp de lloguer i la possibilitat d'accedir a l'habitatge a través del lloguer.

Pel que fa a l'urbanisme, volem assenyalar com a tema estrella del 2006 la necessitat d'obrir al màxim els canals de participació dels ciutadans en el disseny del nostre urbanisme. Es diu textualment a l'informe que el síndic entén que cal anar encara més lluny del que pugui ser l'estricta compliment de la norma o de les declaracions citades, amb un canvi d'actitud de les Administracions públiques que propiciï un accés més real dels ciutadans a la informació i a la participació d'aquests en els processos de presa de decisió i d'execució de les diverses polítiques d'urbanisme. Cal que al desenvolupament imaginatiu de noves propostes s'hi incorporin elements propis de participació més directa –recollida de dades, opinions, consideració de propostes–, amb altres més propis de la tècnica de relacions públiques i institucionals, que difonguin el sentit i el fonament dels projectes objecte de desenvolupament i que involucrin la ciutadania.

Tinguin en compte que en tot l'apartat de medi ambient, on podem parlar del reequilibri i de la seva protecció i de temes paisatgístics –parlo de queixes rebudes sobre el cicle de l'aigua, no sols de la seva tarificació–, del soroll i del dret al descans, tema sobre el qual hem presentat un informe monogràfic al Parlament, de contaminació acústica, que està pendent de ser discutit a la Comissió del Síndic–..., tinguin en compte que aquí ens podem trobar o que acabem amb la judicialització d'aquests temes o amb el corporativisme; dues sortides estranyes i no positives pel que estem plantejant: quan el ciutadà recorre a la via judicial pensant-se que ho solucionarà, allargassant el procés, i potser obtenint un cost que haurà de pagar l'Administració, o quan es refugia en corporativismes, com són els que hem discutit tan sovint entre tots nosaltres, els anomenats Nimby, o els fenòmens de «no al patí de casa meua», eh? I la millor manera de combatre aquest corporativisme és donant oportunitat a participar a les persones afectades, fent pedagogia quan cal ubicar els equipaments. Reitero la proposta del síndic que caldria anar a un pacte nacional d'equipaments que impliqués totes les forces parlamentàries al màxim nivell i després per graons per evitar aquests corporativismes, per afegir-hi canals de participació, d'informació, de fer-ne protagonistes els col·lectius que es creuen més afectats quan cal que s'ubiquin aquests equipaments.

I en aquest apartat, encara, el dret dels consumidors. Enguany s'ha incrementat sensiblement amb queixes a l'entorn del tema de les telecomunicacions –avui encara a Catalunya hem de dir que no tothom té accés al servei universal de telecomunicacions al seu domicili–, o afegint-ne un altre, que és el dret a la banda ampla: ni molt menys a tot el territori de Catalunya avui arriba la banda ampla, amb la qual cosa creem una desigualtat d'oportunitats i de drets. I no parlem de la vall remota del Pirineu, que també; parlem de poblacions a cinquanta o seixanta quilòmetres de la capital de Catalunya. Vàrem presentar un informe monogràfic sobre el tema, va ser discutit en aquest Parlament, i els puc dir amb orgull que en aquests moments forma part del *green paper*, del Llibre blanc de la Comissió Europea en l'estudi d'aquesta mateixa problemàtica.

Darrer apartat de drets, el de les llibertats personals. Els vull parlar de participació –telegràficament–, de seguretat, de justícia i de bona administració. De nou –de nou–, any rere any, apareix la queixa del dret de participació als ajuntaments –a tots, de tots els colors, no és d'un determinat color o d'un altre, eh?–: el d'una majoria que nega a la minoria uns canals de participació. Demanem a les administracions i, en primer lloc, al legislador que afinin al màxim aquells apartats que es refereixen a la participació, perquè ningú es pugui amagar darrere una interpretació recargolada o no de l'article que parla de participació, i, en segon lloc, que fem pedagogia de disponibilitat política als representants elegits per la població, perquè puguin accedir a tota la documentació. Ens referim també a queixes que hem rebut sobre la participació en el procés electoral –són a l'informe–, i en general a queixes rebudes a l'entorn del tema de la participació en el procediment administratiu en general.

Pel que fa a la llibertat i a la seguretat personal, hem rebut queixes sobre la manca de proporcionalitat en l'actuació dels cossos policials, especialment dels Mossos d'Esquadra. La lògica discrepància entre els fets descrits pel promotor de la queixa i pels agents policials, unida al principi de veracitat en favor de les manifestacions dels agents, fa difícil investigar aquests temes. Plantejem que es vagin situant i ubicant nous mitjans tecnològics i nous procediments per garantir al màxim aquesta actuació transparent per part dels cossos policials. I ens arriben notícies que enguany el departament ha dut, fins i tot, algun cas a la mateixa fiscalia.

En aquest apartat, els hem de dir que des de l'any 2006 treballem una proposta de mecanisme nacional per a la prevenció de la tortura, aplicada en aquest cas a Catalunya, amb un apartat de diàleg amb les entitats de la societat civil que es dediquen a aquestes qüestions, per poder elevar als governs corresponents a l'hora de decidir sobre aquest protocol que emana d'un tractat de les Nacions Unides.

En aquest apartat també, volem de nou assenyalar la falta de mitjans i la lentitud de la justícia. S'han fet unes reformes jurídiques que segurament no s'han explicat amb prou eficàcia i que causen manca de mitjans, cosa que al seu temps causa contínues demandes efectuades per òrgans jurisdiccionals o per gent que planteja queixes sobre la dilació dels procediments. S'hauria d'haver previst el col·lapse en alguns jutjats, com la violència de gènere, i s'hauria d'actuar immediatament –i ho torno a dir: immediatament– sobre els registres civils, tant els que hi han a Catalunya com el central; estan pendents molts drets per la inoperativitat dels nostres registres civils.

Per últim, el dret a la bona administració. Vull tancar la meua exposició dedicant-me en aquest dret que està al nostre Estatut, un dret que els he llegit i que està plantejat inicialment. És un dret que origina queixes recurrents; continuen arribant queixes de la manca de resposta als ciutadans que s'adrecen a les administracions sol·licitant informació. El síndic vol recordar el deure que té tota l'Administració de respondre i que aquest deure no decau, ni que s'hagi informat oralment, ni que es pensi que hi ha un tema administratiu per entremig.

També, sovint, ens arriben queixes que la informació que es dona és insuficient o gens clara. Vull recordar que en l'apartat metodològic de relació amb les administracions veuran que el síndic també planteja a les administracions que si us plau, de vegades, no ens facin perdre temps quan ens donen respostes que ens obliguen a repreguntar, a reformular la demanda de l'expedient –tenim dret a consultar-lo tot sencer– quan ens envien autèntics telegrames com a explicació de la queixa plantejada.

Segueixen havent-hi problemes de notificacions, pel que fa al procediment. Ho tornem a dir perquè ens sembla que s'hauria de solucionar. No pot ser que no ubiquem la persona quan li ho notifiquem i té dret a respondre la notificació amb les seves alegacions, hagi incorregut o no en una falta, i la trobem fàcilment en el constrenyiment o en l'embargament. Aquí hi ha alguna cosa que falla, i que, per tant, tal com ha dit el Tribunal Constitucional, s'ha de solucionar per garantir aquests drets.

Senyores diputades, senyors diputats, per acabar. El qui els parla, de vegades, ha estat titllat de *Dickkopf*, com diuen en alemany, de tossut o de cabut. Jo des d'aquesta cabuderia els vull fer un doble convit: convit a la bona administració i convit a la cultura de síndic.

Tinc a les meves mans el document que acaben d'elaborar els *ombudsmen* de la Gran Bretanya sobre el que significa la bona administració. Els llegiré només els sis titulars: «Fer-ho bé d'acord amb les lleis; centrar-nos en els ciutadans, que són els nostres clients; fent-ho de forma oberta i responsable; amb procediments correctes i adequats; rectificant amb celeritat, i amb una voluntat constant de millora.»

En general, jo demano a les administracions de Catalunya que siguin més actives a assolir la bona administració, que actuïn –que actuïn. Ens trobem moltes queixes que el que planteja la persona que es queixa és que l'Administració no actua. Per què no s'actua en disciplina urbanística? Per què s'allargassen tant els procediments de disciplina urbanística? Per què es va per la via de multa coercitiva quan es pot evitar el dany amb no autoritzar l'activitat inicial? Són mecanismes legals, els tenen a les seves mans les administracions! Actuïn i ens aproparem en aquest sentit a la bona administració.

I un darrer convit a la cultura de síndic, al seguiment, a la millora, a la innovació, sempre amb un sol objectiu: la defensa dels drets de les persones a les quals hem de respondre. No oblidem mai que tots nosaltres som servidors dels ciutadans.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara poden posicionar-se els grups parlamentaris, i, en primer lloc, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'illustre senyor Josep Pont.

El Sr. Pont i Sans

Moltes gràcies, senyor president. Voldria, en primer lloc, felicitar i agrair al síndic i al seu equip la detallada, documentada i extensa informació d'aquest docu-

ment que avui es presenta al Parlament i que ja va ser analitzat en la comissió del passat 26 de març. És un informe molt ben estructurat, minuciós en l'anàlisi, clar en les conclusions i, sobretot, molt exhaustiu en les dades. Malauradament ens trobem davant d'un període que ha estat complicat políticament, la qual cosa ha afectat de forma directa la feina de control i l'aplicació de les correccions aconsellades en l'anterior informe al Parlament.

Entrant ja en matèria, creiem que una de les dades que més se'n destaca és l'escalada de consultes i queixes efectuades. Ho diu l'informe: el 2004 va haver-hi un augment considerable respecte a l'any anterior, xifrat en un 14 per cent; un percentatge que es va incrementar molt més el 2005, que va passar a l'entorn d'un 25 per cent; però és que al 2006 les queixes han superat el 42 per cent; 14, 25, 42 és una progressió espectacular. Estem pràcticament doblant cada any. Si atenem les consultes, l'augment el 2005 va ser d'un 95 per cent, que ha passat a un 105 per cent l'any 2006; un altre creixement notable.

A quines causes podem atribuir aquesta alarmant progressió? Es deu a la bona feina del síndic i del seu equip? Es deu a una major sensibilitat per part de la ciutadania? O es deu a un creixent grau de descontent per part de dita ciutadania?

Respecte al primer dels casos, la tasca del síndic i del seu equip, cal felicitar-los, com ja he fet, per l'esforç divulgador. Com el mateix síndic va assenyalar, queda encara molt camí per córrer. No podem, però, estar satisfets. Del seu mateix informe se'n desprèn que més del 40 per cent de la ciutadania coneix el síndic, però que poca gent sap el que fa i per a què serveix.

Podríem xifrar clarament, doncs, i molt per damunt del 60 per cent, la bossa de gent que, necessitant-ho, no acudeix al síndic, per desconeixement de la institució i la seva tasca o, senzillament, per renúncia voluntària a utilitzar-la, que és pitjor. Mirat d'aquesta manera, la xifra és encara més preocupant, i cal entendre-ho, i cal entre tots establir mecanismes de promoció, de major coneixença, de quines són les atribucions del síndic, de facilitat d'accés a la institució, etcètera.

Tot reconeixent-ne, doncs, l'esforç divulgador, el síndic ha de ser present en els casos que preocupen la societat actuant d'ofici, i entenem que s'ha de fer més, malgrat l'esforç, l'informe i tots nosaltres tenim clar que cada dia són molts més aquests casos, sols cal seguir les heremoteques: transports públics, implantació de noves tecnologies, temes lligats amb educació, abusos a determinats col·lectius...

Cal també filtrar degudament les consultes mal dirigides i la d'aquells pocs que abusen de la queixa de forma repetitiva. I cal també fer-se proper, essent prou actiu, anant a buscar aquells que no arriben al síndic –molt important. Cal fer aflorar aquelles bosses d'aquella gent que ni tan sols es plantegen acudir al síndic, per desconfiança en el sistema, per cansament, per manca d'informació etcètera.

Cal també que la figura del síndic sigui ponderada a nivell mediàtic i diàfana en l'equilibri polític. Cal vet-

llar, doncs, per mantenir sense dubtes la defensa de la imparcialitat del síndic a nivell polític, mediàtic i institucional. I en aquesta línia tindrà el nostre grup al seu costat. I cal també –i ja l'any passat en fèiem referència– augmentar la presència de l'oficina al territori; d'aquesta manera no només es facilitaria l'accés, sinó que, a més a més, es podria estar amatent per acudir allà on difícilment s'arribaria.

Pel que fa a l'augment de casos, cal considerar també –i ja ho he dit– com un dels factors progressius l'augment de la sensibilitat de la ciutadania, el que significa un major grau de maduresa democràtica, que aquesta cambra crec que se n'ha de felicitar.

Vistos tots aquests antecedents, que segur que en un o altre percentatge influeixen, convindran amb mi que el factor que de ben segur més incideix en aquest augment espectacular és l'alt grau de descontentament ciutadà en molts i diversos temes. Sols cal fer un xic de memòria. Tots coneixem una munió de casos que han estat impacant en la nostra societat. Com que aquest és l'apartat en què més cal incidir, en recordarem uns quants.

Immigració. Les queixes indiquen un mal funcionament administratiu que deixa sovint indefensos aquells col·lectius més desfavorits. Silenci administratiu que vulnera un dels principals drets reconeguts, com és el dret a l'atenció. Lentitud a emetre informes de disponibilitat d'habitatge per part d'alguns ajuntaments, que afecta el reagrupament familiar. La concessió de subvencions a ajuntaments –s'ha dit fa una estona– a partir d'un punt de tall –dels inferiors a cinc mil habitants o de menys de mil immigrants–, deixant fora una gran quantitat d'ajuntaments que tenen percentatges de prop del 20 per cent d'immigració en el seu padró i que no tenen, en aquest cas, possibilitat d'accedir a aquestes ajudes. Les llargues i també llastimoses cues enfront de les delegacions del Govern espanyol, encara no resoltes i que aquests diputats..., tenim tots nosaltres l'oportunitat de veure sovint, cada dia, quan venim cap aquí.

Sanitat. Llistes d'espera no solucionades. La jubilació forçosa d'especialistes, amb el conseqüent problema d'especialitats mal ateses en molts punts del territori –cas dels ginecòlegs, pediatres... El desequilibri territorial també fa un moment s'ha esmentat.

Relacions laborals i pensions. Queixes respecte a l'ocupació de persones amb risc de marginació i la inserció de discapacitats. Queixes sobre el retard a l'hora de rebre les subvencions. L'informe diu que calen modificacions legislatives per afavorir la conciliació de la vida personal, familiar i laboral; cal recordar aquí que el Govern ha estat incapaç d'acceptar cap de les vint iniciatives parlamentàries en aquest sentit, del nostre grup. Respecte a les pensions, l'informe manifesta que la majoria de queixes evidencia les dificultats de la gent gran, vídues i pensionistes perceptors de pensions mínimes.

Continuem amb serveis socials, un dels departaments amb més queixes, que fa referència a exercicis anteriors i que encara ha empitjorat i de quina manera. Els canvis continus de titulars i responsables han agreujat encara més la gestió, la tramitació i la inadequació dels recursos. És paradoxal com, en aquest cas, la publicitat del

Govern..., les paraules no es corresponen amb els fets. Ho diu l'informe: insuficiència de places residencials, no només de construcció, sinó d'ocupació efectiva; la demora del reconeixement del grau de disminució o de dependència; multitud de denúncies entorn al tema de l'accessibilitat; pensions que no arriben; casos de desatenció. En aquest apartat, el departament absorbeix la gran majoria de queixes.

Seguretat ciutadana, important i preocupant. L'alteració del calendari de desplegament dels Mossos ha portat i porta greus conseqüències pel que fa a la desatenció en moltes comarques. Malgrat que la conselleria no ha volgut respondre d'una forma clara a aquest diputat que els parla respecte a les xifres reals en servei en algunes comarques i en moments determinats... No sé si per saber-ho els diputats també haurem d'acudir al síndic. És repetitiva la resposta fugint, en aquest cas, d'escola. I aquest cas també és un tema greu: no hem pogut mai saber aquestes dades que s'han demanat repetidament. Aquesta és una realitat preocupant, a més negada per la conselleria; una realitat que provoca lentitud en les investigacions, temps de resposta, manca d'acció preventiva, deficient atenció als ciutadans afectats, etcètera. Ara les incorporacions urgents i numèricament elevades fan témer un descens en la qualitat, que pot afectar durant molts anys, i això també és preocupant. Preocupen talment alguns casos de presumptes abusos, i preguntàriem al síndic si això ho relaciona amb aquesta disminució de les condicions laborals dels mossos. No pas casualment ho va afirmar, el síndic, i ho va dir amb el màxim rigor i prudència. «El síndic» –va dir– «constata un increment significatiu sobre presumptes abusos dels mossos d'esquadra.»

En justícia –s'ha comentat fa una estona–, malgrat les promeses, la manca de dotació pressupostària afecta d'una forma greu molts apartats, com és el del treball dels interns: un 52 per cent dels interns maten les hores en el pati, desvagats, sense fer res.

Violència de gènere. Torna a fer-se evident el desacord entre les paraules i els fets. Ens preocupen les denúncies que el síndic fa respecte a moltes insuficiències: espais, atenció ràpida, coordinació... És paradigmàtic el nombre de persones ateses en casos d'acolliment, que ha anat baixant des del 2003 de forma progressiva. On estan els increments de recursos promesos?

Telecomunicacions. L'informe constata l'existència d'un nombre significatiu de persones que, per diverses raons –i sembla mentida dir-ho l'any 2007–, no disposen encara d'accés al servei universal que està proclamat per normativa europea i ratificat pel nostre ordenament. No parlem tan sols de l'accés a la banda ampla –que és important–, ni de la cobertura de telefonia mòbil –que també ho és–, sinó fins i tot –i això no surt a l'informe– de la cobertura de línia telefònica convencional. Fa falta un esforç pressupostari i treballar de la mà dels ajuntaments, de la mà de Localret, a més de no fer tants mapes ni tants nous projectes cada vegada que hi ha canvi, en aquest cas, de dirigent en l'apartat. Hem passat molts anys, en aquest cas, fent estudis, fent estudis i fent estudis i no assumint una realitat que està a la mà de la tecnologia i dels pressupostos.

Rodalies i aeroports. El síndic parla del nombre extraordinari de queixes el 2006. Ja veurem què passarà el 2007. De moment constata que, tot i rebre un gruix de queixes, aquestes són una petita part si es valora el que dia a dia reflecteixen els mitjans de comunicació: manca d'informació puntual, barreres arquitectòniques, poca capacitat de resposta davant d'incidències que s'han de preveure, dificultats en el sistema de reclamacions, d'emissió de justificants pels retards, etcètera.

Hi ha queixes també en l'apartat de medi ambient. Cal avançar, és cert, en el tema dels sorolls, però flicant eines als ajuntaments, que sovint no les tenen. Cal també avançar en el tema –el síndic en fa esment– en el tractament del síndic quant a la relació del tema del paisatge. I és interessant la proposta en què es demana al president de la Generalitat que lideri directament un procés de diàleg entre administracions, partits polítics, entitats socials, experts, etcètera, per arribar a un pacte nacional; és interessant que se'n prengui nota.

Urbanisme i habitatge. Queixes entre 1997 i 2003: un augment d'un 34 per cent. Queixes entre el 2003 i el 2006: un augment d'un 243 per cent. Moltes d'aquestes queixes no vénen sols determinades per l'augment del preu per habitatge, que seria el fàcil, sinó..., el mateix síndic ho reconeix, diu: «El que augmenta és la problemàtica del que significa habitatge.» Esperem, doncs, l'informe extraordinari que fa temps està anunciat per part del síndic sobre aquest tema.

Tributs. Destacar l'anunci d'un informe específic sobre el cànon de l'aigua i l'advertència que fa el síndic de què ha esdevingut un instrument de recaptació exagerada; ho diu el síndic. Constatar les queixes respecte a l'impost de successions i donacions i les que, en les compareixences a la Comissió d'Economia, respecte al projecte de llei i la creació de l'Agència Tributària de Catalunya, van sorgir respecte a l'efecte pervers que els objectius d'inspecció siguin fixats quant a objectius de recaptació, incentivant la tendència a aixecar actes i denegar resolucions amb reposició i que arribi tot als tribunals. El mateix Tribunal Econòmic Administratiu va fer unes manifestacions que el 40 per cent dels casos que entraven allà per aquest concepte ho guanyava el contribuent. Aquest és un tribunal que depèn del Ministeri d'Hisenda. És fàcil, doncs, de preveure que aquest percentatge augmenti quan arriba als tribunals ordinaris; cal tenir-ho en compte en la nova llei. Els incentius han d'anar lligats a altres objectius: destapar bosses de frau, dels que no declaren, etcètera.

Consum. Greu diagnòstic del síndic pel que fa a la coordinació, diferències de criteri i disparitat de funcions i estructures entre les oficines, com també la publicitat enganyosa de molts serveis que s'anuncien.

Infància i adolescència. Preocupa la manca de resposta de la Direcció General al síndic. En aquest sentit, tan sols recordar un cas paradigmàtic, que és la punta de l'iceberg: el cas Alba o el tema del Congo. En tots els casos, però, el síndic es queixa de la manca de resposta o de la manca de qualitat de la resposta.

I també en l'apartat d'educació, el síndic ha parlat de la preocupant..., de la denúncia en la qualitat de zero a tres anys. Ens plau saber que el síndic es planteja estudiar

i fer propostes enguany respecte als centres especialitzats de necessitats educatives especials. Cal avançar en l'oferta de més places per no fer escoles «guetitzades» i saber quin és el topall –quin és el topall–, quin percentatge un centre pot assumir de diversitat sense passar a ser un gueto. S'afronta també la temàtica de la no-gratuitat real dels centres concertats, en alguns casos exagerats, tot i que per a respondre el tema encara estem esperant el cost real de la plaça escolar. Fa falta augmentar el percentatge del pressupost en educació, que el 2002 va ser d'un 19,31 per cent i ara és d'un 16,83. D'acord amb la problemàtica de l'assetjament analitzada recentment pel síndic, fa falta avançar en el camp de la mediació.

I unes consideracions finals i unes propostes del nostre grup.

Cal tenir en compte el creixent nivell de descontent en la majoria dels apartats referents a determinats departaments del Govern; l'alt percentatge de ciutadans que no contacten amb el síndic; també la manca d'equilibri territorial pel que fa a molts serveis del Govern –s'ha parlat del cas de sanitat. I l'informe posa de relleu que una cosa són els anuncis del Govern, i l'altra, la realitat.

I per acabar, dir-los aquestes propostes que nosaltres..., d'aquest oferiment que fem al síndic. Nosaltres demanem més presència al territori i més facilitat d'accés. Demanem la creació de la figura del defensor del contribuent no depenent de l'Agència Tributària, sinó de l'organització del síndic. I finalment demanem l'increment de les actuacions d'ofici, especialment pel que fa a les noves formes de consum i de transport.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Molt bon dia, molt honorable president, honorables consellers i conselleres, il·lustres diputats i diputades, il·lustre síndic de greuges, senyor Ribó, em plau fer aquesta intervenció, en nom meu i del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fer la valoració sobre l'Informe del Síndic de Greuges de Catalunya de l'any 2006.

En primer lloc, i com no pot ser d'altra manera, voldria felicitar, en nom del grup, la tasca que, com hem pogut constatar en comissió i avui mateix en la presentació de l'informe per part del síndic, ha desenvolupat conjuntament amb el seu equip i que també queda ben reflectida en l'informe, ben estructurat, extens però concret, i sobretot molt útil per poder conèixer molt bé la tasca duta a terme i els resultats obtinguts.

L'Informe 2006 correspon al segon any en què, amb l'actual síndic al capdavant, el senyor Ribó, veiem com s'ha consolidat aquesta institució, amb l'Estatut en plena vigència, que li encomana nous drets i, per tant, també nous reptes.

Un any també en què veiem el creixement..., amb la tasca de difusió pel territori, més enllà de l'àrea metropolitana, però també amb nous mecanismes, amb nous canals d'accés, fet que li ha donat aquest ús que en fan els ciutadans. I podem veure com cada vegada més ciutadans s'hi adrecen, a través del creixement d'aquest percentatge d'actuacions, aquestes 19.733, tant en el creixement de queixes, com en el creixement de consultes, a banda d'aquelles actuacions d'ofici.

Com a valoració general de l'informe, extraïem que, segurament, a les diferents administracions, a tots els nivells, encara s'hi ha de fer un esforç important per tal d'orientar-se cap al ciutadà, per fer-la més propera, més fàcil, més accessible. El síndic ens deia que una de les queixes majoritàries sobre l'Administració era el silenci, el retard o la manca de resposta. El nostre grup parlamentari comparteix que l'Administració, en tots els seus nivells, ha de fer un gran esforç per canviar aquesta orientació, amb una gran modernització i, segurament, amb canvis organitzatius que ho permetin, a través de tots els mecanismes possibles: serveis d'atenció ciutadana, nous canals de comunicació per telèfon, per internet, o bé, com el mateix síndic, informant al màxim els ciutadans, sobretot posant dispositius adients per arribar als col·lectius amb més dificultats, que són els que, principalment, com veïem, tenen més risc de ser desatesos. Segurament la manca d'informació i d'accés a ella acaba sent una fórmula de discriminació; per això agraïm també al síndic el seu esforç per tal d'apropar-s'hi.

Pel que fa a la resposta que el síndic ha tingut de les diferents administracions i dels diferents departaments, entenem de l'informe que majoritàriament el síndic ha estat considerat com un col·laborador i que ha tingut majoritàriament una bona interacció i una bona interlocució. Per tant, entenem que el diàleg ha estat sempre el protagonista. Per tant, hem de creure, en aquest cas, a partir del meu antecessor, que l'exigència compartida, el rigor clarificador respecte dels processos legislatius i els procediments endegats en el darrer any han de ser, han estat el substrat sobre el qual s'ha sustentat les demandes de millora. I, com deia abans, entenc que és aquest l'objectiu compartit que tenim tots i no la utilització esbiaixada o polititzada per a d'altres finalitats que en puguin fer alguns grups.

Pel que fa als ciutadans, als col·lectius que fan arribar les seves consultes o queixes, volia fer notar, com deia també abans, que els col·lectius de més aflluència han estat aquells més febles –gent gran, discapacitats, gent sense recursos, problemàtiques amb infants i adolescents, immigrants– i, per tant, fem encara més èmfasi en allò que comentàvem abans de l'esforç per arribar a aquests col·lectius. De fet, tenim al davant dues lleis que han de ser el desllorigador d'aquestes problemàtiques: per una banda, la Llei d'autonomia personal, justament adreçada a aquests col·lectius, i, per l'altra, la Llei de serveis socials, que està, com bé saben, en tràmit en aquest Parlament. De ben segur que, un cop estiguin plenament implantades, podrem contrastar les dades dels informes futurs i veurem com aquestes problemàtiques segurament davallen.

Tractaré ara, de més a menys, els conceptes recollits en l'informe pels quals el síndic ha actuat i ha generat algun tipus d'acció o mesura per part de les diferents administracions. El primer: doncs, Administració pública; aquest 21,8 per cent. Ja hem comentat abans que segurament la manca de resposta i les deficiències en el tràmit administratiu han estat el principal, les més reiterades, tot i que aquí també s'encabeixen altres queixes i consultes sobre processos selectius, llur tramitació, que sovint sempre són controvertits. I, en aquest cas, el dret dels electes locals, o un, al qual també ens afegim especialment, i crec que hi ha mesures en camí per tal de solucionar, com és el vot secret per als cecs; el compartim i hi donem suport totalment per tal de promoure les iniciatives que siguin necessàries perquè això sigui possible.

El següent en ordre de consultes o queixes és el consum. En aquest cas, els temes de serveis de telecomunicacions i l'arribada de la banda ampla és el que té més èmfasi. Cal fer notar l'esforç en aquest sentit, per fer complir el calendari de la banda ampla rural i també, doncs, les exigències a les companyies operadores per tal que compleixin amb els seus serveis.

Un altre element destacable: el servei de Renfe, i, per tant, el servei, doncs, ferroviari; problemàtica que crec que ha estat llargament debatuda en aquest Parlament i que esperem, i en tenim la confiança, que s'acabarà resolent amb aquest Pla d'infraestructures del transport o l'acord d'inversió per part de l'Estat, amb el calendari i la inversió necessària. De fet, la setmana passada crec que es començava el camí per tal de donar compliment al desplegament de l'Estatut.

Correus és un altre dels serveis, també abastament, que reuneix queixes, i crec que les accions que s'han d'emprendre o que s'emprenen a ajuntaments, al Govern, per tal de solucionar-ho..., estiguin ben ateses. Així ho esperem.

Un altre aspecte: la seguretat ciutadana, la justícia. Crec que en aquest sentit, els diferents plans d'equipaments penitenciaris, judicials, els increments de les dotacions de plantilles, les millores de protocols d'actuació pel que fa a la policia o la coordinació policial, la formació del personal, sigui de jutjats, sigui de policia o sigui d'oficines d'atenció, el Registre Civil o els estudis de les diferents mancances endèmiques i els plans de modernització i informatització dels jutjats també són línies que ens fan pensar que aquests aspectes estan en la línia que acabin no generant el nombre de queixes...

Un altre aspecte, per ordre, com deia: l'urbanisme i l'habitatge. Problemàtiques relacionades amb les urbanitzacions aquestes històriques, que, en aquest sentit, la llei per a la millora de les urbanitzacions de baixa intensitat intentarà crear un marc i un fons per abordar aquesta solució a aquestes problemàtiques històriques i llargues. O la Llei de millora dels barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial, que a hores d'ara inclou quaranta-sis barris, també ha de permetre sengles processos de rehabilitació que han de millorar notablement els entorns urbans de moltes ciutats i pobles en aspectes clau, com l'accessibilitat —una altra de les queixes—, barreres arquitectòniques, ascensors, etcètera.

I altres eines, com els plans territorials parcials, plans directors d'urbanisme, són eines que han de minimitzar l'impacte d'aquestes queixes.

Pel que fa a habitatge, en aquest sentit el principal tema és l'accés. La societat ens ho diu reiteradament. És per això que l'esforç que sabem que s'està fent per impulsar des de tots els àmbits possibles la construcció d'habitatges de protecció oficial, tant des de la Generalitat com des dels diferents governs municipals, també la política de sòl o l'habitatge protegit i els ajuts per a rehabilitació d'habitatge, o ajuts per a accés a habitatge de lloguer, la mediació de lloguer... Però l'element més important, crec, que ha de ser també el que pot i ha d'acabar amb la problemàtica és la Llei del dret a l'habitatge, de Catalunya, que, com ja saben també, està en plena tramitació en aquest Parlament.

Pel que fa a medi ambient i qualitat de vida, en aquest sentit, aspectes relacionats amb el paisatge, de la percepció que tenen els ciutadans són elements que, a través de la participació, i creiem que està en aquest cas a l'agenda política, en l'albirament del mateix president, per tal, doncs, de pactar..., acordar els pactes pels grans equipaments. O eines com guies de bones pràctiques per a la gestió del paisatge.

Pel que fa a la sanitat —i, en aquest sentit, recordar que en aquest cas que les queixes tan sols són l'1,58 per cent—, es tracta d'un àmbit amb molta sensibilitat social. Podem constatar com des del departament s'estan abordant els múltiples fronts que cal atendre per assumir les recomanacions del síndic: el Pla de xoc per reduir les llistes, la prioritització en la incorporació de professionals, el Pla d'infraestructures sanitàries, l'estabilització de plantilles, la incorporació de noves tecnologies per millorar els processos d'assistència, l'increment de la reforma del transport sanitari. Segurament falta molt camí, però bé, el camí s'havia de començar, que no ho estava.

Pel que fa a educació, en aquest cas també ho comentàvem —ja es va tractar el cas de la violència als centres—: la insatisfacció amb l'escola assignada; en aquest cas, la millora de la legislació i les atribucions competencials compartides amb els ajuntaments, segurament als pocs casos que es donen, han de permetre canalitzar-les. O la concentració dels riscos; els nous decrets també establerts són una bona eina, que ha d'abordar i solucionar aquesta situació. El principi de la gratuïtat; tant l'anterior com l'actual, el Pacte nacional per l'educació i el seu desplegament, que està en ple procés, són la via, doncs, de l'abordament. O l'educació infantil, i en aquest sentit no s'atura el procés d'acord de la construcció d'aquelles 28.000 places, que també aquest Parlament va aprovar. Necessitats educatives especials, polítiques d'ajuts... Bé, tots aquests aspectes, crec que hi ha una alta consciència per part dels responsables, que tenen les bases per arribar-los a abordar.

Un altre aspecte: serveis socials. Compartim amb l'informe del síndic la necessitat i la voluntat de millorar, igual com parlàvem en la sanitat, o bé en l'habitatge, o bé en l'educació, o bé en aquells aspectes que socialment són els més sensibles. Per això hem estat impulsors, el nostre grup parlamentari juntament amb la resta de grups que

donen suport al Govern, de la Llei de serveis socials, que ha de ser el pas més important per donar resposta a aquestes principals millores que planteja l'informe, especialment pel que fa a l'accés a residències, a serveis d'atenció especial a col·lectius amb dificultats, etcètera. La infància i l'adolescència i els casos que es van donar, amb l'Alba, també en aquest cas han donat les vies per establir els mecanismes i les taules de coordinació territorial que han de permetre, amb prevenció, doncs, resoldre i no arribar a situacions com les que es van produir.

Els tributs, bé; el treball i pensions..., altres aspectes que també creiem que estan en vies.

I, en aquest sentit, voldríem comentar, fer èmfasi en el que serien les altres activitats del mateix síndic i en el darrer bloc. Valorem molt positives totes les activitats de difusió i de cooperació que ha desenvolupat durant aquest any, durant aquests anys, per tal d'estendre la seva activitat amb la col·laboració d'altres síndics, els universitaris, en aquest sentit, o els municipals, que de ben segur faran més accessible aquest sistema als usuaris d'un determinat servei o administració, amb l'esforç pels desplaçaments territorials així com els nous sistemes de comunicació. I també el felicitem pels seus nous càrrecs a nivell europeu i internacional i per tots els esforços fets en la projecció exterior de la institució, que en el fons no deixa de ser la projecció del bon nom de Catalunya a l'exterior, la qual cosa també projecta un país modern i avançat, que té en compte aquesta institució.

Com a conclusió global, voldríem dir que moltes o gairebé totes les recomanacions que fa el síndic a l'Administració de la Generalitat tenen accions i mesures en curs per part del Govern. Val a dir que moltes d'elles són solucions complexes, costoses en temps i en pressupostos, que impliquen molts agents diferenciats i sovint atenen problemàtiques que ja vénen de molts anys de deixadesa, oblit i manca de planificació, que han provocat els col·lapses actuals en molts serveis: solucionar les places de residències de diferents tipus, atenció a la dependència en el camp d'assistència social, els dèficits en habitatge, mobilitat en transport, en el sistema sanitari, penitenciari, judicial, que ara estan en vies de solució a través de diferents mesures, algunes legislatives, que aquest Parlament té en procés –la Llei de l'habitatge, la Llei de serveis socials–, o altres que entraran d'aquí a no massa –la llei d'acollida o la d'infància–, o plans d'inversió i actuació que en els propers pressupostos també veurem apunts per tal de resoldre dèficits en equipaments i també de professionals, eh?, i, per tant, les plantilles.

En aquest sentit, per acabar, el nostre grup parlamentari comparteix moltes de les preocupacions reflectides a l'informe i creiem que des d'aquest Parlament tenim la clau per ajudar en les solucions, agilitant la tramitació de totes les lleis que les acompanyen i també, doncs, dels pressupostos, que permetran desenvolupar aquests plans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Consellers..., al síndic i a tot el seu equip, permetin-me començar..., segurament, pel que no tenia previst començar, però en tot cas en base a alguns comentaris que vostè ha fet, no? Vostè ha parlat de l'amor a la cosa pública. No dubti que aquest diputat que li parla, i el grup parlamentari que represento..., aquest amor per la cosa pública és compartit. I, per tant, com ha dit vostè, serem tossuts, eh?, com vostè, per fer possible, per possibilitar que realment l'Administració i tots els ciutadans i ciutadanes, i sobretot els seus drets, puguin ser el bé més preuat de la nostra forma de ser i de governar i de legislar.

En aquest sentit, però, deixi-me-li dir, i suposo que ho compartirà, que evidentment aconseguir tot això és un projecte compartit i requereix òbviament la complicitat no solament dels ciutadans i ciutadanes, sinó òbviament també del Govern, d'aquest Parlament, dels ajuntaments i també de la responsabilitat –de la responsabilitat– d'actuació de tots els grups parlamentaris i partits polítics. Per tant, en aquest sentit, emplaceu-nos mútuament, no?, a cercar aquesta complicitat i a compartir aquest amor per la cosa pública, perquè, en tot cas, és una de les feines essencials del sistema democràtic.

Deixi-me-li dir també que, miri, m'ha agradat més l'informe presentat avui que gairebé en els blocs de la comissió. I deixi-me-li-ho dir perquè comparteixo, eh?..., em penso que..., tal com s'ha exposat avui –col·lectius exclosos, drets universals, drets mediambientals, urbanístics, etcètera, consum i llibertats personals–, jo crec que donen un engranatge. I encoratgem-nos mútuament, segurament, a fer un informe que precisament tot lliga..., però això penso que acaba de relligar molt més. I en aquest sentit ens hi trobem, o m'hi trobo, en tot cas, molt més còmode, no?

Per altra part, quan parlava de responsabilitat de tots..., ho dic en el sentit que realment la figura del síndic, eh?, del defensor del dret de les persones, una persona, una institució que treballa per a la bona administració, s'ha donat a conèixer molt més del que es coneixia. I jo penso que això és importantíssim. I és importantíssim, i, per tant, a vegades no s'hi val a fer trampa, eh?, quan: «No, que han augmentat molt els casos!», no? No siguem apocalíptics; en tot cas, fem referència que el que fem és precisament inculcar el fet democràtic cada vegada més, en el fet que els ciutadans i ciutadanes tinguin la possibilitat, doncs, d'arribar al síndic. I, en aquest sentit, felicitar-lo tant pel que és l'aspecte de les videoconferències, com pel que és l'aspecte també, òbviament, del web dels infants, no?

Per tant, deixi'm compartir d'entrada el que a vegades, doncs, podria ser la cloenda d'una intervenció, que li pugui dir això, més que res perquè a vegades el temps es tira al damunt, no? Però, en tot cas, si analitzem l'informe presentat, s'ha de valorar i el valorem i el nostre grup parlamentari el valora positivament, ja que es tracta d'un informe complet, en el qual es destaquen, òbviament, les mancances de l'Administració catalana, les quals hauran de suplir, haurà de suplir en els propers anys.

El nostre objectiu és el control i l'impuls de l'activitat governamental, ja que el síndic assenyala que hi ha una

deixadesa de donar una resposta concisa al ciutadà per part de l'Administració. Per posar en marxa aquest mecanisme, la mesura que s'ha fet d'incrementar el nombre de defensors del ciutadà creiem que és encertada, creiem que és adequada, creiem que és important.

En el camp de la immigració, per nosaltres, pel nostre grup parlamentari, aquest és un tema que ens preocupa. És simptomàtic com s'està portant a terme l'aspecte de la regularització. No ens agrada veure excessives cues, no ens agrada..., a la Subdelegació del Govern, eh? Per tant, voldríem que s'adeqüessin mesures, mesures precisament per evitar tota aquesta classe d'espectacles que en un moment determinat entenem..., que vostè també pot donar resposta a aquestes propostes, a aquestes realitats, doncs, que es poden solucionar.

Un altre aspecte molt greu en el tema de la immigració és la qüestió referent al traspàs sobtat d'immigrants a Catalunya, que vostè en fa esment, no?, sense cap avís previ, i que avui en dia encara no s'hagi donat, segurament, una resposta prou efectiva.

En el camp de la sanitat, cal remarcar un problema que requereix solució urgent, tot i que s'hi està treballant: les llistes d'espera. La insuficiència en matèria d'inversió provoca el progressiu agreujament del problema. A més a més, es pot comprovar com existeixen a Catalunya dues zones de llista d'espera –ho ha dit vostè–, unes més reduïdes que no pas altres, com pot ser l'exemple de l'àrea de salut de Barcelona, on les llistes s'eternitzen, i tot això és a causa de la manca de recursos, de personal i material, com molt bé ha comentat el síndic.

Sens dubte, el dèficit fiscal té part de culpa en aquestes llistes d'espera, i ho vull remarcar. Cal lluitar per la seva reducció i perquè s'apliqui un criteri de justícia i equitat en la distribució dels recursos, ja que això comportarà, amb tota seguretat, una reducció de les llistes d'espera a Catalunya.

El bloc 2 que vostè exposava –cultura, relacions laborals, serveis socials, justícia, eh?–..., va destacar uns ítems concrets, dels quals cal prendre nota per dur-ho a la pràctica, ja que durant les diverses intervencions que hi van haver en la mateixa comissió es van fer diferents propostes.

En el camp de la cultura, en aquest àmbit es van destacar universitats i política lingüística. D'universitats felicito la firma de convenis amb els síndics de les universitats catalanes per protegir els drets de la comunitat universitària. No m'alegra tant, però, que existeixin encara dificultats per poder estudiar plenament en català en aquests centres. És necessari replantejar la promoció de l'oferta universitària fora de Catalunya per no donar falses expectatives a estudiants que provenen de l'Estat espanyol o d'altres països. Hi ajudaria, de ben segur, el fet que el Govern central prengués consciència de la diversitat lingüística de l'Estat espanyol.

Quant als estudis superiors, és necessari revaloritzar la formació professional. Potser l'homologació de titulacions dins l'espai europeu d'ensenyament superior hi ajudarà, però es necessita convèncer des de dins.

Pel que fa a serveis socials, destacar que segueixen existint dificultats per accedir a les ajudes i a les prestacions socials, a causa, però, de l'augment de l'oferta i al procés d'universalització d'aquests. Esquerra Republicana, el grup parlamentari, segueix defensant l'ampliació d'aquests serveis i ajuts i la seva universalització per arribar a més sectors.

Per altra banda, hem de celebrar l'increment del 192 per cent del pressupost destinat al programa «Viure en família» i de l'objectiu d'atendre, a finals d'aquest 2007, el cent per cent de les valoracions de discapacitats.

La flexibilització horària per aconseguir una autèntica conciliació efectiva entre la vida familiar i laboral és encara avui un dels grans reptes a assolir per aquest Govern, dins de les relacions laborals. Acabem de celebrar l'U de Maig, que és una de les reivindicacions.

Fa molt temps que es parla també de la justícia de proximitat, d'agilitzar l'Administració de justícia i de la garantia dels drets lingüístics, entre altres. Deixin-me recomanar-los que seria hora d'actuar, ja que l'àmbit judicial dóna una sensació d'insuficient utilitat i efectivitat.

I, per acabar el resum d'aquest segon bloc que vostè va presentar, preguntar-nos qui garanteix el dret de les persones detingudes per evitar possibles maltractaments. Vull recordar dues propostes que el diputat Pere Aragonès va exposar durant la seva intervenció sobre seguretat ciutadana: per una banda, establir un protocol facultatiu de la prevenció de les tortures o maltractaments per garantir el dret a no ser maltractats, i en segon lloc, prevenir i limitar les àrees fosques en l'actuació dels cossos i forces de seguretat. Sabem que és un tema que preocupa el síndic; per tant, demano voluntat política per posar fil a l'agulla.

Pel que fa al recàrrec de les tarifes energètiques i el que seria el bloc 3, cal dir que no té sentit mantenir-lo havent-se establert una subdivisió en tres trams en funció de la potència contractada, graduant la pujada percentual de les tarifes d'acord amb el grau d'electrificació dels usuaris i amb l'horari de nocturnitat, i caldria suprimir-lo.

Quant a tributs, quant a l'impost de successions i donacions, el Govern té previst presentar –i estem amb ell– el projecte de llei sobre aquest impost, com ja es va posar de manifest en el document que vam elaborar des del Govern de l'Entesa. Aquest projecte té com a objectiu principal l'eliminació gairebé total de la tributació de l'habitatge habitual fins a 500.000 o 600.000 euros, quan la transmissió és de pares a fills o entre cònjuges. L'altra mesura a destacar és que quedin exempts de tributació els actius de l'activitat productiva, quan la relació de parentiu sigui molt directa. Tot això es farà per evitar situacions injustes, per tal que les persones puguin deixar una herència fruit dels seus esforços. Per tant, aquesta mesura correctora té una funció social d'igualtat d'oportunitats.

Respecte a l'àmbit del consum, creiem que la Generalitat ha d'impulsar la creació d'oficines d'informació als consells comarcals i ajuntaments, aprofitant les competències municipals. No obstant, tenint en compte que

més de la meitat dels municipis de Catalunya tenen menys de mil habitants, cal donar prioritat a l'actuació des dels consells comarcals. El gran objectiu és garantir el mateix nivell de protecció als consumidors de tot el país. I, finalment, cal apostar també amb fermesa pel principi de proximitat al ciutadà, aconseguint que les oficines puguin gestionar les reclamacions dels veïns del seu municipi.

Quant a infància i adolescència i al bloc 4 que vostè presentava, parlem de temes –i li ho vaig dir en la comissió– que requereixen ser treballats amb una gran sensibilitat; és matèria sensible. Sensibilitat i responsabilitat per part de vostè, del síndic, i de tots els grups parlamentaris. El debat polític sempre és necessari i saludable, però en certs àmbits no hem de permetre que la demagògia hi tingui cabuda.

El síndic va parlar o ha parlat d'un nombre de consultes desmesurat i de mancances de serveis d'informació; algú va arribar a parlar fins i tot del síndic com a dinamitzador democràtic. Si això vol dir que la institució del síndic i la seva activitat i funcions cada cop són més conegudes pels ciutadans i difoses pels mitjans de comunicació, benvingut sigui aquest paper de dinamització democràtica. Ara bé, també és important que la gent entengui que el fet de ser escoltats i atesos no equival a la resolució automàtica de tots els seus problemes, i en això permeti'm que també li pugui aportar la meua experiència com a alcalde.

Aprofundint una mica més en aquesta línia, el síndic ens va facilitar una dada molt significativa: en els dos àmbits dels quals parlem, el grau d'acceptació de les consideracions del síndic és altíssim; en un cas, pràcticament el 100 per cent, i en l'altre, al voltant del 90 per cent, en el que em refereixo en aquest bloc 4. Això indica que la recepció de les valoracions per part de l'Administració és molt positiva, i en definitiva felicitar-nos perquè aquestes dades demostren que tant el síndic com l'executiu estan complint amb la seva feina, i això comporta una millora de la democràcia i de la participació.

Respecte al tema de la DGAIA, li hem de dir que s'ha treballat activament en els darrers anys per millorar aquest àmbit, per millorar la DGAIA, per millorar el sistema de detecció i notificació per part dels professionals de la DGAIA. Com a mesura especialment significativa, s'ha valorat la necessitat d'incrementar les dotacions de recursos humans i materials dels EAIA, sobretot desdoblant-los, com a referent d'expertesa per als serveis socials d'atenció primària. Vostè sap –i segurament que en som conscients la majoria d'aquí– que mai s'hi destinaran prou recursos, però és importantíssim que cada vegada més fem el possible per possibilitar que aquests recursos puguin arribar a l'atenció adequada.

Senyores i senyors diputats, molt probablement a final d'aquest any i a principis del vinent entrarà en aquesta cambra un projecte de llei d'infància i adolescència. Tots sabem que les lleis per si soles no ho resolen tot, però sí que és un esforç de l'executiu i del legislatiu per tirar endavant tots aquests projectes.

Deixin-me acabar amb el tema d'educació. Respecte a les llars d'infants –vostè ho ha dit avui, jo vaig dir-ho

en comissió–, el síndic constata un canvi en les queixes amb relació al 2005. Abans, la demanda principal era la quantitat; ara parlem també de qualitat. Per tant, en aquest sentit, sent molt curosos a la recerca de la qualitat, hem de veure que la iniciativa legislativa popular que va aprovar aquest Parlament el juny del 2004 ha possibilitat, doncs, que avui en dia, cada vegada més, l'esforç, sobretot dels ajuntaments i també del Departament d'Educació..., d'alguna manera, puguin tenir més mitjans.

En definitiva, vostè ens ha presentat un informe interessant, el qual nosaltres hem escoltat amb gran atenció, el qual compartim i amb el qual, doncs, pensem que d'aquí endavant la figura del síndic, cada vegada més, estigui al servei –com no pot ser d'altra manera– dels ciutadans i els seus drets cada vegada siguin més acceptats i tinguin la línia per cercar un moment d'oportunitat en la seva vida.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, senyor síndic.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyor síndic, home, la primera idea que jo tenia és felicitar-lo per quelcom que és la seva tasca –per quelcom que és la seva tasca–, però, un cop vist l'informe, un cop vistes les dades que vostè ens ha ofert en aquest informe, l'hem de felicitar amb tota la nostra convicció.

El felicitem perquè pensem que és un informe crític, molt crític, amb el Govern; és un informe que ha aproximat la sindicatura als ciutadans, i ho podem veure en les queixes. Abans ho deia el representant de Convergència i Unió: el 2004 s'apugen les queixes un 14 per cent; el 2005, un 25 per cent, i aquest any, enguany, l'any passat, 2006, un 42 per cent. Però encara més s'apugen les consultes: un 105 per cent.

Però també la tasca positiva que nosaltres li volíem dir és el nivell de coneixement del síndic, un nivell de coneixement important, que ha arribat a un 53 per cent. Això també vol dir una altra cosa: que hi ha un 47 per cent dels ciutadans que encara no coneixen el síndic. I també ens hem de preocupar d'una dada, que és que molta gent, malgrat que coneix el síndic, no sap quines són les seves funcions.

Vostè abans parlava de la cultura del síndic, que és important. Nosaltres parlem de la cultura dels drets, de ser conscients, els ciutadans, que tenen drets i que els poden exigir, moltes vegades, davant d'aquesta manca d'informació que vostè també ens reconeixia en molta part del seu informe, aquesta manca d'informació que moltes vegades a la mateixa Administració li interessa per evitar aquestes queixes.

L'ampliació de la informació als ciutadans és prioritària. Nosaltres li dèiem: «Considerem moltes opcions per ampliar aquesta informació, per fer més propera la tasca del síndic als ciutadans», i li oferíem aquesta

possibilitat: igual com la Generalitat de Catalunya va començar a oferir en la informació sanitària el cost del servei sanitari perquè el ciutadà en fos conscient, nosaltres també dèiem que per què no també, en tots els impresos de la Generalitat, no només aparegués el telèfon d'informació de la Generalitat de Catalunya, sinó que també aparegués el telèfon del Síndic de Greuges, perquè, si la gent fos conscient que el servei que se li està donant, que aquesta comunicació de la Generalitat amb el ciutadà..., també té una altra via per garantir els drets, perquè no hi ha drets sense garanties.

Nosaltres també el felicitem per l'augment de les actuacions d'ofici. Pensem que és importantíssim. La tasca de control parlamentari que es fa en aquesta cambra s'ha de complementar també amb la tasca de control dels drets i de les garanties dels ciutadans que fa vostè, i, per tant, aquest augment de les actuacions d'ofici és important.

Però també el volem felicitar per l'augment dels monogràfics. Pensem que aquest any 2006 s'han fet tants monogràfics com des de l'any 91 fins al 2005. Catorze anys equivalen a un any, el 2006, i per tant el felicitem.

I el felicitem també perquè ha estat un any molt complicat, ha estat un any de dissolució parlamentària, d'eleccions, i per tant la relació entre la figura del síndic i de l'Administració, doncs, ha estat una relació complicada.

Alguns han dit que l'augment de les queixes suposa un augment de la cultura de la queixa. Nosaltres li diem que no; és un augment de la cultura dels drets. I vostè ens diu en el seu informe –i em sembla importantíssim–, primer, «hem d'augmentar la informació», la informació que dona l'Administració als ciutadans i la informació que dona aquesta Administració també sobre els drets que tenen els ciutadans.

Hem d'augmentar també o hem de canviar aquesta relació del ciutadà com a administrat, és a dir, com a ens passiu, a un ciutadà actiu, que no ha de rebre el que li diu l'Administració simplement, sinó que també té aquest dret, no només de queixa, sinó de garantir els seus drets, el que es coneix en anglès com *accountability*, és a dir, que l'Administració ha de ser responsable dels seus actes i els ciutadans han de ser conscients que aquesta responsabilitat la poden exigir davant l'Administració i, sobretot, tenen un ens neutral que permetrà aquesta garantia dels seus drets.

I a vegades no s'hi troben. I jo sempre he estat molt crític, per exemple, amb els silencis administratius. Pensin una cosa: dels quaranta-set procediments que un pot engegar, que qualsevol ciutadà, fins i tot qualsevol ciutadà aquí del públic que ens escolta..., dels quaranta-set procediments que poden iniciar al Departament d'Acció Social i Ciutadania, a trenta-un, és a dir, el 66 per cent, el silenci administratiu és negatiu. Ja sé que això és un tema de dret administratiu, però també és un tema de drets. Perquè imagini's ara una senyora de vuitanta-cinc anys que de sobte li treuen el complement de pensió que li havien promès, i presenta una queixa, i veu, la senyora de vuitanta-cinc anys, que no li contesten; l'angoixa que pot tenir aquesta senyora amb recursos limitats també és una violació dels seus

drets. És a dir, ens hem de replantejar també els silencis administratius, perquè al cap i a la fi només tenim drets quan fixem procediments per exigir aquests drets, i el silenci administratiu és una irresponsabilitat, una acció per omissió de l'Administració.

Però el que significa, sobretot, l'informe que vostè ens ha presentat, per nosaltres, és una cosa fonamental. Alguns poden tenir la temptació de dir que les queixes són queixes individuals, que representen queixes, doncs, d'una persona i que no representen el que és, que gairebé és anecdotari. Però, si nosaltres mirem el macro i el micro –allò que diem, per exemple, quan parlem d'economia, eh?: les dades de l'atur poden anar molt bé o malament, però després la gent té problemes per arribar a fi de mes; macro i micro–, si nosaltres veiem el que ha fet aquest Govern de la Generalitat, podem arribar a la conclusió que, primer, aquest informe és un toc d'atenció molt important per al Govern de la Generalitat. Jo abans l'escoltava a vostè i, després de llegir-me l'informe, jo no sé com més d'un conseller o consellera no ha envermellit després d'escoltar moltes de les coses, de les recomanacions i de les queixes que s'han presentat, perquè mostra també quin és el tarannà i quin és el govern del Govern de la Generalitat.

Segon, que molts departaments no fan cas al Síndic de Greuges. Jo abans escoltava la senyora Capdevila, que deia: «No, és que estem posant en marxa totes les recomanacions.» Si vostès miren, per exemple, l'informe sobre el Congo, vostès creuen que el Govern de la Generalitat està posant sobre la taula, està implementant alguna de les mesures que diu el Síndic de Greuges? Cap ni una!, és que cap ni una! És que, per no implementar, ni contesten al síndic; imagini's! I després els diputats, pobres de nosaltres, sobretot un grup de catorze diputats, volem que ens contestin les preguntes en un mes. És que no contesten al síndic! I el Departament de benestar, o el d'Acció Social i Ciutadania, n'és un exemple.

Però podem anar a casos concrets. Drets de salut, les llistes d'espera. Vostè ens diu: primer, continuem amb les llistes d'espera; segon, tenim desigualtats encara al territori, desigualtats molt importants; tercer, tenim una manca d'informació al ciutadà sobre..., i deia vostè «les persones usuàries del certificat acreditatiu de la inclusió en llista d'espera»; tenim manca de recursos per afrontar el problema. Però com no podem tenir manca de recursos, quan hem obligat a jubilar-se forçosament especialistes de reconeguda professionalitat i de reconegut prestigi? Com no podem tenir dades desiguals, si les llistes d'espera només es concentren en un procediment molt determinat? No es concentren ni en la primera visita, ni es concentren en la visita a l'especialista, ni es concentren quan t'han de fer una prova diagnòstica; es concentren en una part determinada. I podem parlar, per exemple, de l'augment de temps d'espera per accedir a un especialista, que això no s'hi comptabilitza, però això el ciutadà ho pateix, i ho veu, i ho sap. I per una banda tenim les dades que ens dona la Generalitat i per l'altra la realitat que té la població.

I, escolteu-me, per què la gent es queixa? No és que la gent s'equivoqui i no sap tot el que la Generalitat fa per ell; és que la gent pateix problemes. I si parlem de les llistes d'espera hem de parlar que tenim les llistes d'es-

pera més altes de tot Espanya. Per exemple, en varices, un 62,46 per cent per sobre de la mitjana espanyola; les amigdalectomies, un 285 per cent per sobre; hàl·lux valg, un 50,17 per cent per sobre. Això són problemes que la gent percep. I, escolteu-me, no podem fer la trampa dels recursos, no podem fer la trampa de: «No, és que no tenim finançament.»

Escolteu-me, mirin, el que destinem de pressupost de sanitat de la Generalitat és un 26,79 per cent de tot el pressupost –parlo del 2006–; la mitjana espanyola està en un 32,09 per cent. Si nosaltres, a Catalunya, haguéssim destinat durant el 2006 el 32,09 per cent, ara tindríem 1.590 milions més d'inversió per a sanitat. Imagini's tot el que es podria fer per garantir aquests drets de la salut, per garantir una millora de les llistes d'espera.

Drets socials; n'hem parlat a bastament. Nosaltres hem fet la crítica sempre que aquest departament, de forma sorprenent, és un dels departaments més lents de tot el Govern: per aprovar qualsevol llei necessitem tres anys. La Llei de serveis socials després de tres anys la tenim; la llei de la infància ni està ni se l'espera, tenim un document però no sabem quan la podrem tenir. I ens hauríem de preguntar de forma molt seriosa i de forma molt sincera: volem arribar a la universalització dels drets socials; realment, amb les dades que tenim, hi podem arribar? Perquè una cosa són els lemes, una cosa és anunciar, i una altra cosa és fer. I el síndic també ens ho diu molt clarament: manca de residències, manca de col·laboració amb el síndic i retards importants, o les famoses residències buides un altre cop, un any més.

Les dades residencials a Catalunya ens ho diuen molt clarament i mostren les vergonyes d'aquest Govern. Escolteu, el Govern ens va prometre deu mil noves residències durant el tripartit, el primer tripartit, tres anys; la realitat ha estat només de vuit-centes –vuit-centes. Però és que la població gran ha augmentat molt més, i resulta que, si fa tres anys teníem un índex de cobertura del 4,4 per cent de residències, ara l'hem reduït al 4,2 per cent; i les residències públiques, que representaven un 1,9 per cent, s'han reduït a un 1,7 per cent. Una dada: entre el 2002 i el 2003 –darrer any de Convergència i Unió, recolzat, impulsat en moltes de les polítiques socials des dels escons del Partit Popular–, es van crear dues 2.374 places residencials en un any. En tres anys, el tripartit només n'ha pogut fer vuit-centes. Com no s'apujaran les denúncies, les crítiques sobre places residencials amb aquestes dades?

El reconeixement del grau de disminució. Estem en catorze mesos per reconèixer el grau de disminució. Vostès poden suposar quins impediments té per sol·licitar una plaça de pàrquing, per sol·licitar una ajuda, quan ha d'esperar un ciutadà catorze mesos perquè se li reconegui el grau de disminució? I és que els equips de valoració..., ho recordava també un altre diputat: fa tres anys hi havien tretze equips de valoració, actualment també tenim tretze equips de valoració, quan les necessitats han augmentat molt.

No parlaré ja del programa «Viure en família», que em sembla que ha estat el gran escàndol de la passada legislatura: manca d'informació, revisions d'ofici que els

treuen drets que ja tenien reconeguts molts ciutadans, i per tant un desastre.

Parlem del dret a l'habitatge. Ho deia també el diputat de Convergència i Unió: 243 per cent en un any, quan s'havia pujat només un 34 per cent del 97 al 2003. És que, clar, el problema de l'habitatge és el segon problema de Catalunya. Però com no pot haver-hi problemes d'habitatge, si dels 42.000 habitatges que ens va prometre aquest Govern només van acabar 14.729 habitatges? Només 14.729 habitatges! Això significa que l'activitat constructora impulsada pel Govern de la Generalitat ha estat en les seves cotes més baixes! Clar que hi han problemes d'habitatge, clar que hi han queixes amb els problemes de l'habitatge! Però és que en el darrer any només s'han acabat 3.803 habitatges, el 2006.

I ho podem comparar. Tant que parlen de l'urbanisme i de l'habitatge amb el Partit Popular, escolteu: Madrid, 25.049 habitatges acabats en el mateix període, 25.000, és a dir, 11.000 habitatges més; o la Comunitat Valenciana, 24.081 habitatges, amb la meitat de població. Imagineu –imagineu–, 24.081 famílies que han pogut fruir a la Comunitat Valenciana. (*Remor de veus.*)

Dret a la seguretat, tercer problema dels ciutadans. Des que el nou tripartit..., des que Iniciativa per Catalunya està a la conselleria de seguretat, ha augmentat la preocupació per la seguretat del 14,5 per cent al 20 per cent, un 40 per cent. Són dades de la gent, el que ens diu la gent. I les dades no menteixen: un augment del 17 per cent dels problemes d'inseguretat.

O, per exemple, les infraestructures: de les dotze comissaries de Barcelona dels Mossos que ja donaven per acabades, quatre comissaries, un terç, tenen problemes, quatre de dotze, és a dir, un terç, aquestes infraestructures que ens havien venut.

I la violència de gènere. El que no podem entendre és com, si hem passat del 2003 al 2006 de 9.808 denúncies a 20.239 denúncies, com s'han reduït a les cases d'acolliment, el 2003, 156 dones ateses, a 125 el 2005.

Podríem parlar de la infància, podríem parlar del cas Alba, però ja queda poc temps.

En els drets educatius, nosaltres pensem... El dret a escol·lir ha passat del 94 per cent en primera opció al 86 per cent, i aquí sí que voldria ser molt específic. La legislació internacional, la legislació nacional ens diu que la gent té dret a escollir el model educatiu; no parlem ja de centre: model educatiu. Si l'Administració no dóna la informació... Vostès poden agafar, per exemple, el «Barcelona és una bona escola». Què diuen de les escoles concertades? No donen cap tipus d'informació de quin és el seu model educatiu. Així és molt difícil que els ciutadans puguin tenir l'accés al dret a escollir un model educatiu.

Per tant, no podem dir, senyor síndic, senyores i senyors diputats, que les queixes formen part de queixes individuals, d'anècdotes. Les queixes formen part d'un model de govern. I vostè –i si algú es llegeix el seu informe...– ha estat molt crític amb aquest Govern; jo diria que ha estat un dels informes més crítics que hi ha hagut amb el Govern de la Generalitat. Per tant, el seu

informe demostra una cosa: que no tenim un bon govern a Catalunya i que els ciutadans en són conscients.

Per tant, nosaltres li demanem que continuï amb la seva tasca, que continuï amb els seus informes monogràfics, que continuï amb la seva tasca per garantir els drets, però també instem el Govern que, en tot allò que vostè diu, tingui la fortalesa que quan ho presentem l'oposició perquè es compleixi, hi votin a favor.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president, senyor síndic.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, benvolgut síndic, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa vol expressar una vegada més el seu reconeixement a la tasca del síndic i del seu equip de col·laboradors.

De les dades que ens facilita en el seu informe es constata que la institució i els seus serveis són cada cop més coneguts, més accessibles i utilitzats pels ciutadans, que en general n'aprecien l'eficàcia i la claredat. Cal destacar en aquest sentit l'esforç realitzat per aproximar-se a les diverses realitats socials i territorials, amb els desplaçaments periòdics a diverses ciutats, el treball en xarxa amb els síndics locals i la utilització de les noves tecnologies.

Volem ressaltar la importància que adquireixen els informes monogràfics del síndic, en què s'analitzen amb profunditat temes d'especial sensibilitat i interès ciutadà, per tal com esdevenen veritables auditories de qualitat democràtica i d'eficàcia de les administracions. Els informes sectorials tenen la virtut de sintetitzar els trets comuns d'una gran diversitat de queixes, detectar-ne les insuficiències o disfuncions, alhora que analitzen tant la legislació aplicable com els procediments d'actuació administrativa, i s'hi proposen solucions.

Cal constatar també que l'increment de consultes i de queixes al síndic denota la complexitat del nostre sistema competencial –vostè ho ha dit–, el desconeixement dels entramats administratius per part de la gran majoria de ciutadans i ciutadanes i la seva desconfiança amb relació a l'eficàcia i transparència de l'actuació pública, quan no el desprestigi de les institucions, a voltes immerescut, però sempre corregible. I és que la institució del síndic, del defensor de les persones, contribueix decisivament a millorar la transparència, la immediatesa i l'eficàcia de les administracions públiques. Diguem, també, però, que la tasca del síndic serà més útil als ciutadans i ciutadanes, i als servidors públics en la mesura que ningú, senyor López –que ningú–, no pretengui utilitzar els seus informes de forma matussera i parcial, com a munició per debats i confrontacions de curta volada –de vol gallinaci, que també deia en Josep Pla–; sent així que posats en el seu context i analitzats amb rigor, els informes del síndic són i sols poden ser instruments de gran utilitat

per al debat polític d'alçada i la tasca legislativa i de govern, als quals alguns sembla que no volen aspirar.

Si haguéssim de resumir en un titular el que es desprèn de l'informe del síndic que ara analitzem, seria que els ciutadans de Catalunya volen una bona administració, entesa com aquella que informi amb claredat i escolti i respongui amb transparència i immediatesa, que posi per davant les persones, atenent les seves necessitats socials bàsiques, amb serveis públics de qualitat i universals; que garanteixi la seguretat i la llibertat com a elements indestruïbles i no subordinats, i que respecti i promogui la participació i la resta de drets de ciutadania.

L'informe també posa de manifest un any més la necessitat de millorar la coordinació i col·laboració entre els diversos serveis i organismes, tant d'una mateixa administració com entre les diverses administracions que actuen a casa nostra, sense oblidar el paper, cada cop més rellevant i més proper a la vida quotidiana de les persones, de les empreses concessionàries de serveis públics i dels monopolis, i d'evitar, o com a mínim simplificar els laberints burocràtics i les inhibicions per raons competencials.

En aquest punt ens permetem suggerir al senyor síndic que en futurs informes generals o sectorials es faci una anàlisi de les dificultats objectives que afecten les administracions locals de Catalunya, en especial els petits ajuntaments, per atendre les seves competències i funcions bàsiques, tant per manca de recursos personals com materials i pressupostaris, i que s'apuntessin les línies de treball i col·laboració que permetin fer efectiu el dret dels ciutadans i ciutadanes a rebre un tracte igual i a tenir el dret als mateixos serveis visquin on visquin a Catalunya.

També voldríem fer ressaltar que dels informes del síndic se'n desprèn la necessitat d'una més clara delimitació entre aspectes reglats i aspectes discrecionals de l'acció politicoadministrativa, en especial a l'hora d'articular processos de participació que siguin creïbles per la seva capacitat d'incidir en el resultat final. Massa vegades, veiem com el moment de la participació, aquell en què de veritat es podria incidir a determinar objectius i prioritats, a planificar solucions i dissenyar estratègies, arriba tard, quan ja s'està en la fase d'execució, de tal manera que el procés d'informació i participació ciutadanes, o és causa de frustració o sols serveix per constatar desencontres i efectes no desitjats que d'haver-se pogut explicitar en les fases prèvies, haurien pogut trobar millor solució i suscitar més consensos.

L'informe posa de manifest la transversalitat dels temes mediambientals, la preservació de la qualitat del medi ambient, del patrimoni natural i del paisatge, entesos com components indestruïbles de la qualitat de vida i de la salubritat, s'imposen com una exigència ciutadana, dignes d'atenció per part de les diverses administracions, i dignes també d'un tractament més rigorós, més coherent; si em permeten, més professionalitzats i menys anecdòtic.

Els ciutadans i ciutadanes entenen que aquesta és una responsabilitat de tothom, que s'ha de tenir en compte no sols en el camp de l'urbanisme, de les obres i de

les infraestructures, sinó en les activitats econòmiques, en les polítiques fiscals, en les actuacions administratives, a l'educació, a l'habitatge. També és veritat que en molts casos els ciutadans reaccionen amb desconfiança, quan no amb clar rebuig –ho ha posat de manifest el síndic– davant de determinades instal·lacions, equipaments o infraestructures, que, tot i estar adreçades a la gestió i millora mediambiental, per raons de proximitat i de possible incidència en la salut o en el patrimoni, susciten aquests rebuigs.

De l'informe del síndic en traiem la conclusió de com n'és d'important que es despleguin en tot el seu potencial els processos d'avaluació estratègica dels plans, programes i informes ambientals d'infraestructures, en què sigui possible debatre amb antelació i amb transparència sobre els criteris d'oportunitat, de prioritat i d'alternatives que després es recullin i es respectin en la fase de redacció i execució dels plans dels programes i dels grans projectes d'obres o d'instal·lacions, sense oblidar que en aquests casos adquireix especial rellevància la credibilitat de les mesures correctores que s'apliquin al funcionament de les instal·lacions i al seu control i seguiment permanents.

De les experiències que al llarg dels anys ha anat recollint el síndic respecte a això, se'n desprèn un toc d'atenció a tots els responsables polítics i als formadors d'opinió pública informada per tal que presti determinats equipaments i instal·lacions com a part que són de la solució i no pas com a part del problema ambiental de salubritat o de qualitat de l'entorn que tothom vol veure resolt però ningú vol veure al costat de casa seva.

Confiam que en aquests temes estratègics el pacte nacional per les infraestructures que el Govern de la Generalitat impulsa i que ben segur no es limitarà sols a mobilitat sinó que inclourà també temes relatius a serveis d'abastament i sanejament d'aigua i tractament de residus, haurà de fer més difícil la utilització entrecreuada entre administracions de diferent color polític de les decisions d'ubicació i construcció de determinades instal·lacions i equipaments socialment i ambientalment sensibles.

En relació amb l'apartat de l'informe en què s'analitzen queixes i consultes sobre l'abastament d'aigua potable i el seu cost, seria recomanable que, per evitar confusions i fer pedagogia entre els consumidors i els usuaris, els informes i conclusions del síndic diferenciessin entre els diversos costos associats al cicle de l'aigua –captació, tractament, distribució en alta, distribució domiciliària, sanejament, recuperació ambiental– i ajudés també a identificar-ne els diversos titulars i responsables.

En aquest àmbit volem saludar que el síndic ens anunciï que està preparant un informe exhaustiu sobre el conjunt del cicle de l'aigua a Catalunya, des del punt de vista de l'aplicació de la directiva marc de l'aigua, que, estem segurs, contribuirà en gran mesura a sensibilitzar el conjunt dels ciutadans i ciutadanes i els responsables polítics sobre la importància d'una gestió integral dels recursos hídrics en la seves diferents funcions, ambientals, econòmiques i socials.

El nostre grup és especialment sensible a l'apartat de l'informe del síndic relatiu a la seguretat pública, tant des del punt de vista de l'atenció als ciutadans i la de-

fensa de la seva integritat i dels seus béns, com des del punt de vista del respecte a les llibertats públiques i els drets de les persones, en concret davant presumptes maltractaments.

En primer lloc, volem felicitar el síndic per l'especial diligència que posa a delimitar i esbrinar aquestes situacions, centrant-ho en el principi de proporcionalitat de l'actuació davant de situacions violentes i en especial en casos d'actuacions preventives. Si bé en l'informe es destaca com la major part de les queixes per presumptes maltractaments s'han arxivat en comprovar que l'actuació dels funcionaris havia estat correcta o bé perquè ha passat a la jurisdicció penal, també cal prendre bona nota –bona nota– que en molts casos el síndic no va poder arribar a conclusions davant la manca de proves o d'evidències que permetessin esbrinar la veracitat de les versions contradictòries entre l'afectat i l'agent policial o funcionari de presons.

Tot i així, el fet que quan es descriuen alguns comportaments incorrectes o actuacions desproporcionades es parli genèricament de cossos de seguretat o policials, porta a una certa confusió. Creiem que seria bo que fes una diferenciació dels expedients segons es refereixin a forces i cossos de seguretat de l'Estat, a Mossos d'Esquadra o a policies locals, com també caldria, senyor síndic, diferenciar els diferents tipus de maltractament atenent a la diversitat d'interpretació que pot tenir aquest concepte, atès que en tractar-se d'un tema especialment sensible, considerem que no s'hauria de denominar o classificar de la mateixa forma un maltractament verbal o una manca d'atenció o cortesia per part d'un agent, que un maltractament amb un abús de força física, que seria sens dubte de més gravetat.

També cal destacar les detallades i encertades consideracions i recomanacions que el síndic va extreure de les seves visites a diverses comissaries dels Mossos al Barcelonès. A la vista d'aquest apartat de l'informe, i en relació amb esdeveniments recents a la comissaria de les Corts de Barcelona a què vostè també ha fet referència, posats en mans de la justícia pel mateix Departament d'Interior, el nostre grup parlamentari creu digne de destacar que els responsables d'aquests han continuat aplicant i fins i tot han accelerat i ampliat mesures per corregir els problemes i deficiències detectats, tant en determinades instal·lacions de detenció com en l'aplicació de protocols d'actuació i mesures d'autoregulació del cos.

Creiem que el síndic coincidirà amb nosaltres que es tracta de dotar de més seguretat i de més credibilitat les actuacions dels Mossos d'Esquadra, amb mitjans tècnics, de formació i de control que permetin contrastar i aclarir de forma objectiva les contradiccions o incerteses entre les afirmacions dels agents actuants i dels implicats en situacions tan delicades com són els escorcolls, les preses de dades i els interrogatoris inicials. Aquestes mesures de control i videovigilància han de servir per reafirmar i, en el que calgui, millorar encara més l'actuació altament professionalitzada, proporcionada i respectuosa amb els drets humans de la immensa majoria dels homes i dones que desenvolupen la seva tasca, delicada, a voltes perillosa, però sempre valorada, al Cos dels Mossos d'Esquadra de Catalunya.

Creiem que l'informe del síndic en aquestes matèries abona la conveniència d'abordar l'aplicació a Catalunya del protocol facultatiu de les Nacions Unides per la prevenció de la tortura i dels maltractaments en centres de detenció pública a partir de les propostes que el síndic ha fet arribar al Parlament, així com també de les que ens ha fet arribar la Coordinadora Catalana per la Prevenció de la Tortura.

Un altre gran capítol de l'informe del síndic és el que fa referència a les consultes relatives als serveis a les persones: aspectes sanitaris, assistencials, situacions de dependència, gent gran i persones amb risc d'exclusió. De l'informe en constatem la creixent importància d'aquest apartat fonamental del nostre estat social de dret. La complexitat del tema rau en bona part en la necessitat de donar atenció més personalitzada, que tingui en compte les especials situacions culturals, socials, familiars, sanitàries, de mobilitat de les persones que s'adrecen a les administracions en demanda de serveis assistencials.

Aquestes necessitats són conseqüència certament inevitable, però que cal atenuar i reconduir, dels ràpids canvis socials, econòmics, demogràfics, culturals i de dependència que s'han posat de manifest en els últims anys, i al qual ni les administracions ni el sistema legislatiu ni els recursos pressupostaris no poden donar resposta amb l'agilitat i amb la previsió de prioritats requerides.

Pel que fa a la immigració, compartim la seva valoració sobre l'encert de la carta de serveis a les delegacions de Tarragona, Lleida i Girona, alhora que la preocupació per la persistència durant el 2006 dels problemes de les cues i retards en la tramitació en la demarcació de Barcelona. La iniciativa en el darrer procés de regularització d'habilitar les oficines de treball de la Generalitat per fer tràmits creiem que va ser positiva.

En l'àmbit de l'atenció sanitària cal prendre bona nota que durant 2006 el problema principal van ser encara les llistes d'espera a l'atenció primària, en les especialitats, en la diagnòstic i també en les intervencions quirúrgiques, tot i fer ressaltar la valoració positiva sobre la reducció global del nombre de persones en llista d'espera i l'esforç d'increment de pressupost en els serveis sanitaris.

Un altre aspecte remarcable de l'informe és el que constata les dificultats d'inserció en el mercat de treball de les persones amb risc de marginació. Aquí compartim la necessitat de mesures legislatives per regular aquestes empreses i que l'Administració sigui exigent per complir les reserves de contractació. I en el camp de les relacions laborals, coincidim en la preocupació per la sinistralitat i la necessitat que les administracions abordin amb rigor els factors que en són causa.

Per últim i per finalitzar, m'atreveixo a demanar-li, senyor síndic, que continuï sent tan tossut en aquest seu llarg viatge cap a l'Ítaca d'una Catalunya més justa i més solidària. L'entusiasme, la saviesa i la prudència, malgrat coses que hem sentit aquí, la prudència, que vostè posa en els seus informes, en aquestes alçades de la vida i de la història és un privilegi d'aquells que, com l'Odisseu, «de molts pobles veié les ciutats i l'esperit va conèixer».

Gràcies, senyor síndic.

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor *president*. Honorables *consellers*, honorable *síndic*, nuestro grupo parlamentario da un gran valor al papel y la función encomendada a la figura del Síndic de Greuges, no puede ser de otra manera. Un partido que se ha otorgado a sí mismo la denominación de Ciudadanos - Partido de la Ciudadanía, y que tiene como principal razón de ser el velar por el respeto a los derechos individuales de cada uno de los ciudadanos que componen nuestra sociedad, no puede, por lo tanto, sino ver con el máximo respeto y aprecio la tarea de la institución encargada de custodiar la mejora de la calidad de vida de la ciudadanía, vigilar que la actividad de la Administración no colisione con el desarrollo de dichos derechos individuales y servir de cauce a las quejas de los ciudadanos, cuando ambos principios, la razón de gobierno y los derechos de las personas, entran en conflicto.

Es por esto que vemos como un dato positivo o muy positivo el incremento de quejas, que denota sin duda que la ciudadanía percibe esta institución encargada de defender sus derechos como algo efectivo y cada vez más próximo. Aquí se han dado cifras en lo que hace referencia al número de quejas y al número de consultas, por parte de la institución.

Y al mismo tiempo saludamos entusiásticamente la elaboración de los informes monográficos, que, sin duda, han encontrado con su mandato un impulso encomiable, e igualmente mediante la actuación de oficio de la sindicatura.

Ahora bien, nuestra simpatía y nuestra valoración positiva de la institución y de sus informes, completos y, sin duda, útiles, no evitan que critiquemos aquellos aspectos del informe del actual *síndic* que nos parecen censurables en algún caso concreto, como tendremos ocasión de comprobar con posterioridad, por estar en contradicción con la tarea que se le ha encomendado.

Iniciaré nuestra valoración con un repaso somero, dentro de las posibilidades que ofrece, el corto de que disponemos para el análisis de un tan importante y tan voluminoso informe como el que hemos tenido ocasión de analizar.

Aspecto destacado merece el del apartado relación Administración-ciudadano. Coincidimos con el *síndic* en la necesidad de impulsar la creación de un código de la buena administración que potencie la difusión de los derechos y deberes del administrado, con frecuencia desconocidos por éste. Creemos que este código debería definir claramente el ámbito de responsabilidad de la Administración. Y aquí se ha hecho especial mención al tema del silencio administrativo, no obligando a los administrados, en tantas ocasiones, a recurrir a la vía judicial para alcanzar los derechos que la Administración de forma silente le niega. En este sentido, pensamos además que también un cambio en la forma de notificación ayudaría en gran medida a no judicializar

la vida administrativa. Valoramos, por lo tanto, muy positivamente la posible elaboración de un informe monográfico sobre este aspecto por parte de la sindicatura, tal como fue anunciado.

En esta misma línea de aproximación de la Administración al ciudadano, vemos como altamente positiva la propuesta de que por medio de diferentes procesos participativos los ciudadanos puedan intervenir de manera directa a través de preguntas y quejas en los plenos de los ayuntamientos u otras instituciones. Sin duda, la conexión ciudadano - instituciones se verá reforzada con la posibilidad de intervenir ante las administraciones públicas.

Un apartado que nos parece especialmente preocupante a la vista del contenido del Informe del Síndic es el de la inmigración. En este sentido, valoramos muy positivamente la actuación de oficio de la sindicatura ante la Oficina de extranjería de la Delegación del Gobierno y que precisamente sirvió para mejorar las condiciones de los inmigrantes, que eran obligados a permanecer durante grandes espacios de tiempo en colas ante la citada oficina. Igualmente, también valoramos positivamente que sean los consejos comarcales los que sean, a su propuesta, los encargados de repartir las subvenciones en aquellos pequeños municipios para evitar que las subvenciones a los inmigrantes que residen en estos pequeños municipios no lleguen por una falta de diligencia o de población.

En el tema referente a la sanidad, coincidimos también con el *síndic* en identificar cuáles son las carencias más graves y que causan mayor preocupación en la ciudadanía, en el campo de la sanidad pública catalana. Es así que las listas de espera –y de ellos ha dado buena cuenta nuestro grupo parlamentario mediante la presentación de una moción de mejora de estas listas de espera al respecto, que no tuvo la oportunidad de prosperar– y la falta de recursos materiales y personales son sin duda los dos grandes ejes en los que se materializan las carencias de la sanidad catalana. Aquí también con anterioridad se ha hecho referencia al tema escandaloso de las listas de espera. Se trata de males que no tienen porqué ser endémicos y que requieren una solución integral que aborde tanto un replanteamiento de aquellos problemas estructurales que son su causa, como una apertura de espacios que facilite la llegada no sólo de profesionales de otros países, sino también del resto de España.

También, y ha sido objeto de preocupación por parte de nuestro grupo durante los escasos meses que llevamos en esta cámara, el tema del desequilibrio territorial en las prestaciones sanitarias. Nos parece especialmente preocupante que no se garantice la igualdad de derechos de prestaciones a todos los catalanes, y, en este sentido, felicitamos que el *síndic* haya puesto el dedo en la llaga en este concreto tema.

Consideramos también muy positiva la iniciativa de creación de una página web del defensor del paciente. Se ha hablado aquí de derechos sociales subjetivos que vienen a reconocer las leyes, novedosas leyes, que tanto en el Parlamento español como en el Parlamento catalán recientemente se han aprobado. Ahora bien, coincidimos con el Informe del Síndic en la urgencia de que

estos derechos sociales subjetivos no se conviertan en papel mojado ante la existencia de una gestión deficiente, muy deficiente en cuanto al reconocimiento de las prestaciones por unos procedimientos absurdamente lentos y además por una carencia de recursos que hará imposible, inviable la existencia de estos derechos sociales subjetivos que con carácter universal se vienen a reconocer en la nueva normativa. En definitiva, es necesario evitar retrasos en las tramitaciones de expedientes –el *síndic* ha hablado de algunos casos de años y es así– e igualmente en los procedimientos para reconocer el grado de discapacidad.

También nos preocupa i valoramos muy positivamente el tema de la asunción de los riesgos laborales. Es necesario que la Administración incida en la situación lamentable, sobre todo, en la que se encuentran muchos trabajadores extranjeros, cuya situación de precariedad y de falta de formación son factores determinantes en el aumento de la siniestralidad laboral en este concreto campo.

Se ha hecho una perfecta definición de uno de los problemas claves en cuanto a la materia de seguridad ciudadana y de justicia en el Informe de la sindicatura: es la falta de efectivos la que lastra el funcionamiento tanto de la justicia, como de los cuerpos de seguridad, como en los establecimientos penitenciarios en nuestra comunidad. Nuestro grupo considera que en el tema de la seguridad esta inoperancia policial está también conectada y agravada por un despliegue precipitado de la policía autonómica y de una falta de la necesaria coordinación con las demás fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado.

En relación con el medio ambiente, al igual que antes hacía referencia a la participación de los ciudadanos en los ayuntamientos de una manera próxima, también celebramos la propuesta por parte de la sindicatura en relación con la participación activa de los vecinos en la toma de decisiones con carácter previo acerca de la construcción de determinadas infraestructuras o equipamientos. Aquí ahora mismo se está debatiendo en esta sede parlamentaria un proyecto de ley de obra pública que es, sin duda, un espacio adecuado para permitir, precisamente, que esta participación activa de los vecinos se convierta en realidad legal.

Respecto a la vivienda, celebramos la próxima elaboración de un informe extraordinario sobre este tema. Consideramos que la Administración debe garantizar este derecho, el derecho a una vivienda digna, contribuyendo al abaratamiento del precio a través de una política de utilización social del suelo público y fomento del alquiler que corrija las desviaciones de un precio racional y asequible provocados por el mercado, en este caso, por la distorsión del mercado.

Nuestro grupo comparte la inquietud que expresa el Informe de la sindicatura por el aumento alarmante de pisos sobreocupados y el acoso inmobiliario que están sufriendo muchos ciudadanos en Cataluña. Y también coincidimos en que ha de ser la Administración pública la que se dote de los instrumentos necesarios para corregir estas anomalías.

En el capítulo de tributos, se ha hecho mención en el informe al impuesto sobre sucesiones y a la existencia de un importante capítulo de quejas en esta materia. Nosotros, aquí lo hemos reiterado en muchas ocasiones, no somos partidarios de una competencia fiscal a la baja. Y en materia entendemos que debe producirse una armonización a nivel de toda España con el mantenimiento de unos topes que permitan, precisamente, esta competencia fiscal a la baja, que genera guerras entre comunidades y que son causa de una distorsión importante a la hora del reconocimiento de un desequilibrio fiscal. Y en este sentido, aplaudimos el impulso de la reducción del impuesto que se valora en su informe, si bien, como es conocido, no somos partidarios de su supresión.

Igualmente, valoramos la introducción de la figura del defensor del contribuyente, y tendremos ocasión de impulsar esta figura en el proyecto de ley de la Agencia Tributaria Catalana acogiéndonos, precisamente, a una de las sugerencias que se contienen en su informe. Este defensor del contribuyente velaría porque las normas fueran lo suficientemente sencillas y claras para todos los ciudadanos, evitando situaciones de inseguridad jurídica.

El capítulo de consumo también ha merecido un destacado apartado en su informe y solamente hace constatar una realidad evidente: el mal funcionamiento del servicio postal en urbanizaciones y polígonos industriales. Y consideramos una buena idea la del buzón concentrado.

En relación con la preinscripción y matriculación, nosotros somos partidarios de la distribución equitativa del alumnado, y en este sentido sí que entendemos que es pertinente dar la posibilidad de elección del centro en función de la lengua habitual del alumno –no figura entre sus sugerencias y sí que consideramos conveniente la introducción de la misma. E igualmente opinamos que la distribución de los alumnos se ha de hacer de manera equitativa entre todo el territorio para evitar la aparición de guetos educativos.

En esta misma línea de integración de alumnado y de su distribución equitativa, la Administración debe velar por la gratuidad real de los centros concertados por medio de una actuación de la inspección educativa.

No podemos dejar de referirnos a la problemática de la educación infantil, de las guarderías, y es la Administración la que debe impulsar la gratuidad y universalidad de estos servicios para favorecer la conciliación entre la vida familiar y laboral.

He hablado de claroscuros en su informe, y llega el capítulo de la..., mi satisfacción que ha supuesto para nuestro grupo parlamentario comprobar que es en el apartado cultural donde nuestro grupo tiene que ser inevitablemente crítico con su gestión. Los derechos lingüísticos no pueden ser nunca los derechos de una determinada lengua a estar presente en determinados ámbitos. Las lenguas, siento decirlo una vez más, no tienen derechos; son las personas las poseedoras de derechos, entre ellos, el derecho inalienable a no ser discriminados por motivos de raza, creencia o lengua. Es por ello que los derechos lingüísticos han de ser una parte del capítulo dedicado a los derechos de los ciudadanos y es

en ese apartado donde debe incluirse, no en el capítulo de cultura.

Recordemos también que la finalidad última, el sentido central de la sindicatura que usted representa es la defensa de estos derechos individuales. Es por ello que nos sorprende enormemente y consideramos de especial gravedad que en la disyuntiva entre lengua o ciudadano el *síndic* haya optado abiertamente por el de la lengua y, en concreto, por una lengua oficial, solamente la catalana, que todo el mundo habrá entendido que es, en este caso, la catalana.

Esto ha producido en este tema que una parte importante de los catalanes no se hayan sentido representados por su institución y hayan tenido que, metafóricamente hablando, hacer las maletas y exiliarse al Defensor del Pueblo cuando se ha tratado de denunciar a la Administración catalana en este tema, como lo atestiguan las más de quinientas quejas presentadas al Defensor del Pueblo sobre este tema en el año 2005. Su error de planteamiento inicial se traduce en una recurrente interpretación errónea del tema en todos los campos. Así en la enseñanza deduce que la Sentencia del Tribunal Constitucional 354/94, que consagra un modelo de conjunción lingüística, es decir que consagra un modelo de equilibrio entre las dos lenguas en la enseñanza, la interpreta como un espaldarazo a la política de inmersión lingüística, inmersión que en ningún momento menciona dicha sentencia, y de predominio absoluto del catalán en el sistema educativo. No sólo esto, sino que ignora la parte de esta sentencia que reconoce el derecho a la enseñanza en la lengua habitual durante el primer período. Su obligación es la de interpretar los derechos siempre a favor de los administrados, sin embargo usted repetidamente interpreta a favor de lengua. Ante su inhibición, ha sido necesaria la intervención de los tribunales para exigir la introducción de la casilla sobre la lengua materna en los impresos de matriculación.

Ocurre algo parecido en el tema de la disponibilidad lingüística en las administraciones públicas. Se centra en la Administración del Estado y olvida que es en la local o autonómica donde deba haber también presencia de los dos idiomas. E igualmente ignora la situación del ciudadano castellanoparlante que queda relegado a subdito de segunda, que para ser atendido en su lengua por la Administración autonómica o local ha de solicitarlo expresamente.

En definitiva, y con ello acabo, señor presidente, entendemos positivamente la labor de la sindicatura, pero, sin embargo, viene empañada por una sombra oscura y densa, que estamos seguros que en los próximos informes y las próximas actuaciones tendrá ocasión de corregir.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, bé, entès que no hi ha cap més intervenció, agraïm al síndic de greuges i a tot el seu equip la seva participació en aquesta sessió plenària i aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i dos minuts.

SESSIÓ NÚM. 14.1

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00015/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 60, 37)

2. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 (tram. 200-00018/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte. (Text presentat: BOPC 53. Esmenes presentades: BOPC 58, 6)

3. Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00019/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 54)

4. Projecte de Llei de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 200-00013/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 23, 24)

5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 202-00006/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 33, 66)

6. Proposició de Llei sobre l'accés social als gossos d'assistència per a persones amb discapacitat (tram. 202-00007/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 33, 69)

7. Proposta de designació de sis membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00005/08). Grups parlamentaris. Designació.

8. Interpелlació al Govern sobre la política universitària (tram. 300-00037/08). Carina Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpелlació al Govern sobre els criteris d'actuació en matèria de recerca (tram. 300-00038/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpелlació al Govern sobre la reforma de l'atenció primària (tram. 300-00039/08). Grup Mixt. Substanciació.

11. Interpелlació al Govern sobre la implantació de la sisena hora en el sistema educatiu (tram. 300-00040/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpелlació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00041/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran (tram. 302-00026/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre la política universitària i de recerca (tram. 302-00027/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra (tram. 302-00028/08). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el sector professional de la infermeria (tram. 302-00029/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona (tram. 302-00030/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comencem la següent sessió plenària.

La llista de preguntes que s'ha de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. I d'acord amb l'article 143.1 del Reglament seran substanciades demà a les quatre.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00015/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de comptabilitat o d'incompatibilitat dels diputats.

Prego al secretari quart de la Mesa que doni lectura del dictamen.

El secretari quart

Moltes gràcies, senyor president. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 18 d'abril del 2007, ha acordat d'establir el dictamen següent: "Una vegada examinades les dades declarades per la diputada Rosa Maria Ferrer i Valls relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b i 2 del Reglament, i en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament de la comissió, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Rosa Maria Ferrer i Valls." Palau del Parlament, 18 d'abril del 2007.»

El president

Encara que sigui per assentiment, haurem de cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Un cop llegit el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i atès que no hi ha cap membre que hagi volgut intervenir, passarem directament a la votació; votació que normalment es fa per assentiment.

Pregunto als portaveus si podem fer-ho així? *(Pausa.)*

Doncs atès que és així, considerem aprovada aquesta proposta per assentiment.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 (tram. 200-00018/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007. El debat i votació de les esmenes a la totalitat es regirà d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament de Catalunya i l'ordre de defensa de les esmenes serà de major a menor per un temps màxim de trenta minuts cadascun.

Té la paraula per presentar el projecte l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tinc l'honor de comparèixer avui davant d'aquesta cambra per tal de complir amb un deure institucional: la presentació del Projecte de llei de pressupostos per a l'any 2007, que fou aprovat en sessió de govern el dia 30 de març d'aquest any.

És un moment important de la vida democràtica del nostre país i les nostres institucions; el moment en què es concentra la voluntat del Govern de plasmar en polítiques, actuacions i mesures concretes el seu programa de govern. És el moment, també, en què el Parlament duu a terme la seva tasca essencial de control de l'Executiu en un aspecte crucial: l'ús que els governants fem dels impostos pagats pels ciutadans.

Tan important és aquest fet que en ell s'hi troba, en definitiva, històricament l'origen del Parlament i de les institucions democràtiques. I aquest moment tan important de la nostra vida democràtica és també, per sobre de tot, un signe de normalitat institucional. Les institucions i el seu funcionament són els que donen continuïtat al país, són l'essència de l'autogovern. Els governs canvien, les persones passen, les institucions romanen; amb uns i altres governs, amb unes i altres majories parlamentàries, són elles les que donen continuïtat al país. I és bo, és fonamental, que cada any, en el dia i l'hora convinguda per aquells que preveuen les regles del joc institucional, esdevinguí allò que ha d'esdevenir i fem allò que hem de fer.

Els pressupostos per a l'any 2007 que avui tinc l'honor de presentar són els primers pressupostos d'aquesta vuitena legislatura. I els primers que presenta el Govern del president Montilla. Tenen, doncs, una significació especial; són uns pressupostos que vénen precedits d'un

programa de govern i d'uns compromisos assumits en el debat d'investidura que va donar lloc a l'actual Govern. Precisament, les dates electorals que estan en l'origen d'aquesta legislatura expliquen també el moment de l'any, relativament inusual, en què té lloc aquest debat de pressupostos, amb l'exercici ja començat. A causa d'aquestes dates, el Govern es va veure obligat a prorrogar els pressupostos del 2006. Ara bé, conscient precisament de la importància de disposar com més aviat millor dels nous pressupostos que traduïssin les prioritats establertes en el programa de govern, el Govern va voler accelerar-ne al màxim la seva elaboració.

Personalment em vaig comprometre a presentar els pressupostos al Parlament dins del primer trimestre, i així ho hem fet. Ho hem fet a més, naturalment, amb la satisfacció de poder afirmar amb tot convenciment que són els pressupostos que el país necessita. Són uns pressupostos marcats, sobretot, pel rigor i per l'ambició, com tractaré d'exposar en aquesta intervenció; rigor i ambició que es concreten en quatre línies fonamentals. En primer lloc, per l'impuls decidit de les polítiques socials, que en són la seva gran prioritat, i a la vegada de la competitivitat i la modernització de la nostra economia. En segon lloc, per la consolidació de l'esforç inversor. En tercer lloc, són uns pressupostos que no incrementen la pressió fiscal. I en quart lloc, com ja he subratllat, són uns pressupostos caracteritzats pel rigor i l'esforç de sanejament dels nostres comptes públics.

És per això que podem afirmar, amb tota justificació, que aquests són a la vegada uns pressupostos de continuïtat i de canvi: de continuïtat, per mantenir el nou rumb que van suposar els governs catalanistes i d'esquerres presidits pel president Maragall en tants i tants camps en els quals la perspectiva del temps permetrà comprovar fins a quin punt la feina feta ha estat important, però també de canvi, per descomptat, per establir les noves prioritats que el país reclama i el Govern s'ha compromès a impulsar, del canvi que signifiquen, en definitiva, la nova presidència del president Montilla i el nou Govern, que tinc l'honor de representar en presentar aquests pressupostos davant del Parlament.

També tenen una significació especial perquè són els primers pressupostos que presentem amb el nou Estatut en vigor. Una significació política, en primer lloc. Si els pressupostos són un dels moments més importants del normal funcionament de les institucions del nostre autogovern, com no hauria de tenir una significació molt especial el seu debat i aprovació quan hem reformat les regles del joc d'aquest autogovern per eixamplar-les i fer-les més coherents amb les nostres aspiracions nacionals?

Però també tenen una altra significació: perquè en diversos camps l'entrada en vigor de l'Estatut té conseqüències pràctiques, immediates, de caràcter pressupostari, o bé en el terreny competencial o bé en el financer. És cert que les conseqüències més importants sobre el model de finançament no es poden plasmar encara en aquests pressupostos. Però en canvi hi ha altres disposicions de l'Estatut que tenen una incidència financera indiscutible, com la disposició addicional tercera, relativa a les inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya i

que en el moment d'elaborar els pressupostos no podem deixar de prendre en consideració.

Aquest és el context, senyores i senyors diputats, en què el Govern presenta aquest Projecte de llei de pressupostos, que ara desitjaria exposar amb més detall. Abans, però, és necessari examinar el marc econòmic general en què s'inscriuen. No cal que els destaquï fins a quin punt la situació econòmica general condiciona el pressupost. El condiciona perquè no hi ha partida rellevant que no estigui influenciada per la marxa general de l'economia i de les principals variables socioeconòmiques. I al seu torn, està clar, el pressupost influeix sobre el conjunt de l'economia, i més encara quan parlem d'un pressupost de la importància del que avui tinc l'honor de presentar en aquesta cambra: ho fa a través de les diferents polítiques sectorials i ho fa de manera agregada. I, sobretot, el pressupost indica les grans orientacions del país en matèria econòmica.

És per tots aquests motius que el debat de pressupostos s'ha convertit en el moment apropiat per examinar la situació econòmica. De manera que em permetran que comenci aquesta intervenció fent una valoració sobre els punts que caracteritzen la situació de la nostra economia en aquest any 2007.

Si el Govern hagués de resumir la situació econòmica de Catalunya, ho faria amb dues paraules: optimisme i exigència: optimisme, perquè la situació econòmica és francament bona, i això avui no ho discuteix ningú –ara els en donaré algunes dades–, però també exigència, perquè els reptes que tenim per davant són molt i molt importants. I res no seria més negatiu que deixar-nos portar per la comoditat d'una bona situació i per no fer les coses que hem de fer. Al revés, és precisament ara que la situació és bona que hem de ser més exigents que mai amb nosaltres mateixos per impulsar les reformes que fan falta. Però em permetran que subratlli la bona situació econòmica en què ens trobem. Només cal que examinem les dades i que comparem on érem i on som.

Primera dada, el creixement del PIB. El PIB de Catalunya creix i ho fa a molt bon ritme. L'economia catalana va créixer un 3,9 per cent el 2006, la taxa més alta dels darrers set anys; cada any creixem més que l'any anterior. Hem tancat el diferencial amb Espanya, que l'any 2006 haurà crescut també el 3,9 per cent. I el nostre creixement se situa 1,2 punts per sobre de la mitjana de la zona euro, que per altra banda, i cal dir-ho, també es recupera. Crec que són bones notícies. Assolim aquest creixement després d'un període d'acceleració constant, en què cada any hem crescut més que l'anterior: l'any 2006 el 3,9 per cent, el 2005 el 3,3, el 2004 el 3,2, el 2003 el 2,9 per cent, i vam tancar l'any 2006 i de moment hem començat el 2007, el primer trimestre, creixent amb una taxa del 4 per cent.

Ens hauríem de remuntar a la dècada dels seixanta per trobar una etapa de creixement sostingut com l'actual. Em sembla que ningú no podrà negar l'evidència. Les coses, en els darrers quatre anys, han evolucionat clarament a millor. Les nostres previsions per al 2007 confirmen aquesta etapa expansiva i situen l'increment del PIB en un 3,5 per cent, xifra que representa una lleugera

moderació, que està en línia amb el context de desacceleració suau previst per a l'economia mundial. Encara que no els amagaré que a l'hora de fer aquesta previsió hem volgut mantenir la línia de prudència que hem mantingut sempre fins ara. Per exemple, l'any 2006 vam formular una previsió de creixement del 3,3 per cent i l'hauré tancat amb el 3,9 per cent.

Segona dada, l'ocupació. Estem creant molta ocupació. En tres anys, des del quart trimestre del 2003 fins al quart trimestre del 2006, haurem creat aproximadament 400.000 llocs de treball. El quart trimestre del 2006, treballaven a Catalunya 3,5 milions de persones, un fet sense precedents. Catalunya està al capdavant en la creació de llocs de treball a Espanya, essent Espanya amb diferència el país de la Unió Europea que crea més ocupació. Avui, la taxa d'ocupació a Catalunya és ja del 17 per cent, per sobre de la mitjana espanyola, de la zona euro, i el que és més important: per sobre dels objectius que es van fixar a l'agenda de Lisboa per a tot Europa per a l'any 2010. I la taxa d'atur es situa en mínims històrics, en un 6,6 per cent l'any 2006, 1,9 punts per sota de l'espanyola i 1,2 punts inferior a la de la zona euro.

D'acord amb les previsions de què disposem en aquests moments, el 2007 continuarà aquesta tendència amb la creació de 89.000, a l'entorn de 90.000 llocs de treball nous equivalents a temps complet, que corresponen a 116.000 en nombre de llocs de treball reals. I la reducció de la taxa d'atur baixarà; la reducció se situarà, la taxa d'atur, en un 6,3 per cent.

El bon, l'excel·lent comportament del nostre mercat de treball té, entre d'altres, com no s'amaga a ningú, una conseqüència de gran impacte sobre la nostra economia i més enllà, d'indiscutible transcendència sobre el nostre país i sobre la nostra societat. Em refereixo a l'impacte demogràfic i a la immigració.

No entraré en altres consideracions, ara, que sens dubte són de gran rellevància sobre el futur del país, però limitant-me estrictament a l'aspecte pressupostari voldria oferir algunes dades que incideixen clarament, de forma immediata, sobre els nostres comptes. La població de Catalunya s'ha incrementat en 873.000 persones entre l'any 2000 i l'any 2006; un augment del 13,9 per cent en sis anys. D'aquest augment, 732.159 persones, és a dir el 84 per cent, procedeixen de l'estranger. En només sis anys, entre l'any 2000 i l'any 2006, la immigració ha passat del 2,9 per cent al 12,8 per cent del total de la població del nostre país.

I dues dades més. La població de menys de catorze anys és avui d'1.020.751 persones, i ha crescut a una taxa anual acumulativa del 3 per cent els darrers sis anys, mentre que el total de la població, que també ha crescut molt, ho ha fet a una taxa del 2,2 per cent. I la població de més de seixanta-cinc anys assoleix el milió 175.519 habitants, la cosa significa el 16,5 per cent de la població.

Tercera dada: la inflació evoluciona també de forma molt positiva. Al llarg d'aquest any tenim les taxes d'inflació més reduïdes en molts i molts mesos; la darrera, la del mes de març, se situa en el 2,7 per cent. El diferencial amb Espanya, que havia arribat a estar en 0,6 punts,

està ara en 0,2, i a la zona euro en 0,8 punts, quan havia arribat a ser de 2 punts.

Senyores i senyors diputats, crec que queda clar que els principals indicadors de la nostra economia ens permeten afirmar que Catalunya viu un bon moment econòmic. Voldria anar més enllà i subratllar dos punts d'especial importància d'especial importància a l'hora d'encarar el futur.

El primer és que avui podem afirmar que s'està produint una transformació de fons i en la bona direcció del nostre patró de creixement. El creixement es sustenta sobre unes bases cada vegada més sòlides, sobre uns vectors més dinàmics i de més futur, com són les exportacions i la inversió en béns d'equipament. La construcció s'està desaccelerant i, a la vegada, el conjunt de l'economia està creixent cada vegada més. Si el primer trimestre del 2006 la construcció va créixer un 6,3 per cent, el primer trimestre d'aquest any ha crescut un 4,5 per cent, per sobre de la mitjana encara, però desaccelerant-se respecte al creixement que havia tingut. I el més important és que aquesta desacceleració no afecta el creixement del conjunt de l'economia.

I això és possible perquè les exportacions i la inversió en béns d'equipament han esdevingut motors essencials del nostre creixement. La inversió haurà crescut, l'any 2006, de l'ordre del 6,7 per cent, percentatge molt per damunt del conjunt del PIB, 3,9. I les exportacions, per la seva banda, l'any 2006 hauran tingut un creixement de l'11,2 per cent, la xifra més alta des de l'any 2000. Per primera vegada des de fa sis anys, les exportacions hauran crescut més que les importacions, que ho van fer el 10,7 per cent. Això vol dir que, tot i que el nostre saldo comercial amb l'exterior continua sent negatiu, l'estem reduint.

No hem d'oblidar mai que un dels actius més importants de la nostra economia és la seva sòlida base industrial. Per això, una de les millors notícies de la situació econòmica és el magnífic comportament del sector industrial. L'any 2006 ha crescut un 2,9 per cent, també el creixement més alt des de l'any 2000, i un 3,2 per cent el primer trimestre d'enguany. Els donaré una dada especialment significativa: durant el 2006, la contribució al creixement de la indústria va ser superior a la contribució de la construcció; això no passava des del 2001.

He dit que volia destacar dos punts. El primer és la transformació del nostre patró de creixement. El segon és que hem de ser conscients que avui Catalunya és ja un país pròsper, que se situa a primera línia d'Europa. El procés ha estat tan ràpid que de vegades ens costa veure'l amb la perspectiva necessària, però avui el nostre PIB *per capita* en termes de paritat de compra, de poder de compra, se situa al 108 per cent de la mitjana de l'Europa dels Quinze –dels Quinze. L'any 86, quan vam ingressar a la Unió Europea, estàvem al 84 per cent, i ara, poc més de vint anys després, estem gairebé al 110 per cent; hem passat d'estar 16 punts per sota a estar 8 punts per sobre. Dels vint-i-set països de la Unió Europea només sis, en termes de PIB *per capita* en paritat de poder de compra, tenen un PIB *per capita* més elevat que Catalunya.

Tot aquest procés de fort creixement, d'integració i convergència amb Europa, ha tingut lloc a la vegada que ens obriem a l'exterior. Avui la internacionalització és a la vegada un repte i una realitat; la nostra és ja un economia fortament internacionalitzada. El grau d'obertura és de l'ordre del 70 per cent. Les nostres empreses destinen una part molt important de la seva producció a les exportacions i estan presents arreu del món. A Catalunya, internacionalització i creixement han anat de la mà. L'obertura de portes i finestres, l'entrada d'aire fresc, han anat bé a la nostra economia. Hem demostrat que quan hem de navegar a mar obert som capaços de fer-ho com els primers.

Tot això és perfectament sabut, podríem dir-me les senyores i els senyors diputats. Però el Govern vol repetir-ho i recordar-ho, per dues raons. Primera, perquè ens demostra que podem confiar en les nostres forces, a condició, naturalment, de no oblidar que els reptes estan aquí i que només si hi fem front en el moment i la forma adequada ens en sortirem. I la segona raó, per recordar a aquells que volen donar una imatge tancada, provincial, entotsolada de Catalunya quina és la realitat del nostre país: el primer motor econòmic d'Espanya, sens dubte el territori més obert i integrat a l'exterior de tot Espanya i, com sempre, la porta de connexió entre l'economia espanyola i l'economia europea. Només cal veure el pes de Catalunya en comerç exterior, fluxos de capital o turisme, sempre entorn del 30 per cent del total espanyol; o els rànquings de ciutats i regions europees més que atractius per fer-hi negocis. Catalunya és, ha estat i serà un país obert a l'exterior, atractiu per a l'activitat econòmica, disposat a promoure-la i facilitar-la. Un país que, precisament perquè té les arrels ben plantades, sap que és fort quan es projecta cap enfora, sense por i sense complexos de cap mena. Aquesta és la realitat de Catalunya en el moment d'iniciar aquesta legislatura.

Partim, sense dubte, doncs, d'una bona situació, que invita a l'optimisme. Però les condicions econòmiques favorables han d'anar acompanyades d'una acció política decidida, orientada a aprofitar a fons aquesta bona situació. I per això calen algunes condicions polítiques indispensables.

En primer lloc, estabilitat i confiança. El president ha convertit aquest objectiu en una de les seves divises: fer d'aquesta legislatura una etapa caracteritzada per l'estabilitat política i la confiança en l'acció de govern.

En segon lloc, cal que anem plegats. Els reptes econòmics que tenim al davant ens concerneixen a tots. Per això, són indispensables el diàleg i la concertació, com els que han fet possible l'impuls de l'Acord estratègic per la competitivitat, signat conjuntament pels sindicats, els empresaris i el Govern.

Finalment, ens cal ambició de país. No ens podem conformar amb el que tenim, perquè només arriscant estarem entre els primers. No fer res és retrocedir.

I l'ambició de país exigeix sens dubte el lideratge del Govern, però també la implicació decidida dels sectors més dinàmics de la nostra societat, exercint el lideratge social que els pertoca. Avui tenim al davant el repte apassionant de fer de Catalunya un país de primera línia a

Europa, innovador, emprenedor, obert al món, orgullós del seu estat del benestar. És a fer possible aquest país que van adreçats, en la proporció que els correspon, aquests pressupostos.

Aquests són els pressupostos apropiats a la situació econòmica. Suposen un volum molt important dels recursos, però a la vegada un creixement moderat. Si haguéssim de caracteritzar aquests pressupostos en dues paraules, aquestes haurien de ser, com he dit abans, rigor i ambició; rigor i ambició que es caracteritzen en els quatre eixos inspiradors que he comentat: prioritat de les polítiques socials, consolidació dels nivells d'inversió, no augmentar la pressió fiscal i rigor i transparència en la gestió.

Els pressupostos del conjunt del sector públic de la Generalitat per a l'any 2007 inclouen un total de 127 entitats, amb els seus subpressupostos, i sumen un import total consolidat de 32.219 milions d'euros. Aquesta xifra representa el 15,5 per cent del producte interior brut a Catalunya i uns recursos de 4.516 euros per habitant. Aquests pressupostos representen un increment del 8,5 per cent en relació amb els de l'any 2006. Ara bé, si descomptem l'efecte de la variació típica dels passius financers, el creixement en terme homogenis, respecte al pressupost del 2006, és del 7,2 per cent, proper a la previsió de creixement del PIB nominal, que és del 6,7 per cent.

Per això crec que podem afirmar de forma plenament justificada que, tot i ser cert que aquests són uns pressupostos molt importants, no són uns pressupostos expansius, sinó que suposen un creixement moderat amb relació al del conjunt de l'economia. Aquests pressupostos es caracteritzen pel rigor i l'eficiència en la gestió, fet que es posa de manifest en la disminució del dèficit i en l'augment important de l'estalvi corrent. D'acord amb el SEC 95, base 95, a partir del qual s'ha elaborat el pla de sanejament, les despeses no financeres assoliran la xifra de 25.454 milions d'euros, un 10,1 per cent més que l'any anterior. Per la seva part, els ingressos no financers ascendeixen a 25.282 milions d'euros, amb un creixement de l'11,4 per cent.

Com a resultat, el dèficit no financer de l'Administració pública de la Generalitat és de 255 milions d'euros, la qual cosa representa una reducció del 48 per cent amb relació al dèficit liquidat l'any anterior, que va ser de 492 milions, i del 64 per cent respecte al dèficit previst al pressupost del 2006 en termes homogenis, que era de 709 milions d'euros.

Aquestes són les grans xifres i els trets fonamentals d'aquests pressupostos per a l'any 2007. Ara, senyores diputades i senyors diputats passaré a comentar amb més detall les línies bàsiques de despeses i d'ingressos que contenen.

Les despeses del conjunt del sector públic ascendeixen a 32.219 milions d'euros, un 8,5 per cent més que el pressupost 2006, amb els matisos sobre la homogeneïtat que s'han apuntat. D'aquest total de despeses, el 77,3 per cent es destinarà a despeses corrents, el 13,9 per cent a despeses de capital i el 8,8 per cent a despeses financeres.

Un dels capítols més significatius dins la despesa corrent és el del personal, que assoleix un import de 6.509 milions d'euros, considerant l'Administració de la Generalitat, el CatSalut, les entitats gestores de la Seguretat Social i les entitats administratives. Aquest import reflecteix la prioritat que el Govern dóna a la millora de la qualitat dels serveis i a garantir-ne l'accés al conjunt de la població.

En els pressupostos per al 2007 s'ha volgut fer un esforç, un salt qualitatiu pel que fa a les dotacions de personal, per atendre les noves demandes de la societat catalana i donar respostes a les seves necessitats. Així, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya preveuen un increment de les despeses de personal del 14,2 per cent, corresponents als 174.920 llocs de treball.

Els increments de dotacions de personal més significatius es faran als centres docents no universitaris, que augmenten els efectius en 4.254, un 43 per cent de l'increment total d'efectius del pressupost. El segon augment més significatiu en valors absoluts està destinat a les comissaries de policia, amb 1.910 nous efectius. Per tant, més de la meitat del total de l'increment de dotacions de personal correspon a docents i mossos.

A l'àrea de salut destaca la dotació de 612 nous llocs de treball a l'Institut Català de la Salut, i en l'àmbit de serveis socials directes, les 483 noves places a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Finalment, també cal fer esment de 388 noves places a les institucions penitenciàries, 180 a l'Administració de justícia, 158 noves places de bombers i 87 places d'agents rurals.

El capítol de despeses de béns corrents i de serveis augmenta un 10,2 per cent. Aquest creixement s'explica, en bona part, per dos factors: per una banda, pels recursos destinats a concerts sanitaris, que representen 2.734 milions d'euros, amb un increment del 20,5 per cent respecte al 2006; per altra banda, per la consignació dels recursos necessaris per al pagament de les inversions efectuades amb finançaments específics: lloguers i cànon, especialment per a les inversions en escoles, centres d'atenció primària o comissaries, que inclouen també, en part, les despeses associades al manteniment.

Les transferències corrents del conjunt del sector públic augmenten el 6,9 per cent, mentre que les transferències de capital ho fan el 9,9 per cent.

En aquest punt voldria fer referència a les transferències als ens locals. Cal destacar l'increment d'un 19 per cent de les transferències que el conjunt d'entitats del sector públic de la Generalitat fa als ens locals. Les transferències corrents augmenten un 15,1 per cent, mentre que les de capital ho fan en un 29. D'aquesta manera, el Fons de cooperació local augmentarà un 17,1 per cent, i els recursos assignats al PUOSC, al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, en un 16 per cent. L'objectiu del Govern és que el Fons de cooperació local tripliqui el seu valor en cinc anys, i l'aportació del Govern al Pla únic d'obres i serveis s'ha doblat amb relació a la que hi havia l'any 2003.

Un cop examinats els trets essencials del pressupost de despeses, pertoca ara referir-me a l'estat d'ingressos.

En termes consolidats del conjunt del sector públic, els ingressos no financers de la Generalitat assoleixen una xifra de 27.768 milions d'euros, la qual cosa suposa un creixement del 12,1 per cent respecte a l'any 2006. Els recursos de què disposa la Generalitat estan vinculats, com tots vostès saben, al model de finançament vigent des de l'any 2002.

Amb relació als pressupostos del 2006, els ingressos del sistema de finançament augmentaran un 12,5 per cent, que en valors absoluts equival a 2.344 milions d'euros. En aquest punt, però, cal establir una clara distinció entre els recursos del sistema de finançament integrats pels tributs cedits totalment –recaptats per la Generalitat i sobre els quals tenim una àmplia capacitat normativa–, que experimenten un molt fort augment, i les participacions en impostos estatals –IRPF, IVA i especials– i fons de suficiència, que tenen un increment molt més moderat.

Els primers, és a dir, els tributs cedits per l'Estat en un 100 per cent, augmenten en un 22 per cent amb relació al pressupost de l'any anterior, i en un 13 per cent en relació amb la liquidació. La previsió suposa, certament, un augment important, però prudent, si tenim en compte que l'increment anual acumulatiu de la liquidació dels tributs cedits dels darrers tres anys ha estat del 23,8 per cent.

Dins d'aquests, destaquen, d'una banda, els impostos sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que tenen una previsió d'increment sobre la liquidació del 15 per cent, i d'altra banda, l'impost de successions i donacions, que es preveu que augmenti un 12 per cent respecte a la liquidació.

En canvi, la recaptació dels tributs participats o cedits parcialment es preveu que augmenti un 9,5 per cent amb relació al pressupost del 2006, d'acord amb les dades facilitades pel Ministeri d'Economia i Hisenda. Pel que fa a les transferències, les més importants en termes quantitius són les que provenen del Fons de suficiència, que representen un 12,7 per cent dels ingressos del model de finançament.

Un cop examinades les principals magnituds dels estats d'ingressos i despeses, desitjaria subratllar les línies fonamentals que inspiren aquests pressupostos i a les quals ja he fet referència amb anterioritat.

En primer lloc, el salt qualitatiu en polítiques socials. Si haguéssim d'utilitzar un sol tret per caracteritzar aquests pressupostos, el Govern creu que aquest tret hauria de ser el següent: aquests pressupostos són els del gran salt qualitatiu en les polítiques socials. Polítiques socials que es plasmen, per suposat, en serveis d'atenció a les persones: en salut, en educació, en serveis socials, en atenció a la gent gran, en seguretat també. Per això, a l'hora de donar un missatge que resumeixi tota aquesta orientació cap a les persones i les polítiques socials, hem subratllat que aquests pressupostos se sintetitzen en tres paraules: mestres, metges i mossos. Els pressupostos de l'any 2005 van ser els del gran salt en inversió. Vam fer un salt, un canvi d'escala, i després l'hem mantingut, després m'hi referiré amb més detall. Doncs, bé, de la mateixa manera que l'any 2005 va ser el del gran salt en matèria d'inversió, l'any 2007 ho serà en matèria de

polítiques socials. Ara fem un gran esforç, que per suposat haurem de consolidar i mantenir en els anys a venir; no cada any podrem fer un salt cap amunt com el que farem aquest any, però gràcies que el fem aquest any, les nostres polítiques socials se situaran a una alçada a què mai fins ara havien arribat. Aquest era el compromís que vam assumir en el programa de govern de l'Entesa i aquest és el moment d'acomplir-lo.

Amb això el Govern vol significar el seu compromís amb uns serveis públics universals de qualitat, el nostre compromís amb un estat del benestar integrador, capaç d'oferir a tots els seus ciutadans una real igualtat d'oportunitats. Amb uns serveis públics universals, sí, que arribin a tothom, que garanteixin la igualtat de drets, però serveis públics de qualitat als quals tots els ciutadans –els de baix nivell de renda, però també els de rendes mitjanes i rendes altes– vulguin acollir-s'hi, perquè saben que els serveis que ofereix el sector públic no tenen res a envejar dels que poden contractar en el mercat. És per això que oferir uns serveis públics de qualitat és essencial, per respecte als ciutadans que han pagat impostos i tenen dret a rebre aquests serveis i també per respecte als ciutadans que no tenen un suficient nivell de renda per adquirir aquests serveis al mercat i tenen tot el dret a no ser considerats ciutadans de segona. De manera que ja veuen les senyores diputades i els senyors diputats si n'és d'important fer l'esforç que ens proposem fer en aquests pressupostos i si n'és d'important el que ens juguem de cara al futur del país.

Naturalment, aquest compromís per avançar de veritat en uns serveis públics universals de qualitat no es contradiu, sinó tot el contrari, amb un esforç decidit per responsabilitzar cada vegada més els gestors i els usuaris dels serveis, ni amb una preocupació creixent per l'eficiència en la seva gestió, el que comporta la introducció de mecanismes que introdueixin, que estableixin incentius reals per als responsables de la gestió i que racionalitzin i facin més responsable la demanda per part dels seus beneficiaris. Precisament, perquè assumim un compromís decidit amb uns serveis públics universals de qualitat, tenim l'autoritat necessària per recordar als ciutadans que aquests serveis tenen un cost i que no hi ha estat del benestar real sense responsabilitat individual.

Vull subratllar fins a quin punt aquest compromís amb les polítiques socials és complementari i no contradictori amb l'altra gran prioritat de l'acció de govern: la competitivitat, la modernització de l'economia i la potenciació de les infraestructures; prioritat que ho és també, senyores i senyors diputats, d'aquests pressupostos. Cohesió social, per una banda, i competitivitat i creixement, per una altra, han d'anar de la mà. No hi haurà creixement, ni tindrem un país modern i competitiu, sense cohesió social, perquè no es construeix el benestar ni la prosperitat, ni per suposat el progrés econòmic, sobre la base d'un país fragmentat amb borses de degradació i de pobresa en què s'alimenta permanentment la fractura social. I també perquè només si tenim prosperitat i creixement econòmic estarem en condicions de redistribuir la renda i oferir uns serveis públics de qualitat a tots els ciutadans. Que garanteixin una igualtat bàsica, sí, però una igualtat en la prosperitat i no en la misèria.

Les polítiques socials són necessàries per raons de justícia i igualtat, certament. Però són a la vegada una gran inversió productiva, la millor. Les polítiques actives d'ocupació, les polítiques de conciliació de la vida familiar i laboral i, per sobre de totes, l'educació, que a la vegada que proporciona igualtat d'oportunitats i permet formar ciutadans lliures, capaços de pensar i decidir per ells mateixos, suposa una inversió en el principal dels actius que tenim: la capacitat i el coneixement de les persones.

Les polítiques socials són, doncs, la primera de les prioritats d'aquests pressupostos. Les dades són eloqüents: la despesa social representa el 54 per cent del conjunt de la despesa total consolidada de la Generalitat i més del 60 per cent si exclouem les transferències als ens locals i al deute. S'incrementa el 8,9 per cent respecte al 2006, clarament per sobre de la despesa total -7,2 per cent, com he dit abans, en termes homogenis-, i dos de cada tres euros d'increment de la despesa pública es destinaran l'any 2007 a polítiques socials.

Sense voluntat de realitzar-ne una descripció exhaustiva, voldria subratllar algunes de les principals actuacions que es podran dur a terme amb aquest pressupost. D'entre elles, d'entre les principals previstes pel 2007 a l'àrea de salut, cal destacar la inversió en 90 nous centres d'atenció primària, 7 nous hospitals i 5 nous centres d'atenció mental.

En matèria d'educació, els recursos consignats en el pressupost permetran dur a terme el desplegament del Pacte nacional per a l'educació, que preveu la incorporació de 4.254 nous professors i personal de centres docents; permetrà abordar la construcció o ampliació de 300 nous centres escolars, dels quals 101 s'iniciaran durant aquest exercici; també es preveu un important esforç pressupostari per millorar la competència en llengües estrangeres, amb la formació de 1.700 docents per impartir una àrea del currículum en anglès.

L'increment més destacat del pressupost és la despesa en polítiques d'habitatge, que creix un 56,5 per cent fins a assolir 616 milions d'euros, que permetrà iniciar 10.000 habitatges de protecció oficial, 5.000 de venda i 5.000 de lloguer, rehabilitar-ne 24.000 més i concedir 12.000 ajuts per al pagament de lloguers. També es preveu destinar 56 milions per al programa de barris i 28 per a nuclis antics.

Una de les línies essencials dins de les polítiques socials és la despesa destinada a cohesió social i ciutadania. El pressupost de 2007 destina 1.361 milions d'euros a polítiques de protecció social, 140 milions més que en el pressupost del 2006. Aquest important creixement dels recursos permetrà el desplegament de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, gràcies a la qual rebran ajuts econòmics, totes les persones amb ingressos inferiors al 75 per cent de l'indicador de renda de suficiència. Un total de 116.566 persones es veuran beneficiades per l'aplicació d'aquesta llei, amb un increment mitjà d'un 22,7 per cent de les prestacions que rebien.

Altres línies essencials de l'acció de govern en aquest camp són els 40.500 ajustos econòmics i les 18.700 places amb finançament públic en residències per a gent

gran, així com els 280.000 beneficiaris d'ajuts per a famílies amb infants a càrrec, 30.000 més que l'any anterior.

També dins de les polítiques de cohesió social i ciutadania cal fer referència a les polítiques de promoció social, en especial les destinades a la joventut i a les dones, a més dels serveis a la comunitat que continuen tenint una presència destacada en aquests pressupostos. L'acció del Govern, plasmada en aquests pressupostos en 373 milions d'euros, referma el seu compromís amb la cultura i l'esport, amb accions de suport a la creació o producció i difusió cultural, de protecció del patrimoni cultural i de promoció de l'esport.

Amb relació a les polítiques de justícia, el Departament de Justícia disposa d'un pressupost de 771 milions d'euros. Aquest any 2007 entraran en funcionament nous equipaments, com els jutjats de l'Hospitalet a la Ciutat de la Justícia, el centre penitenciari Brians 2 i un nou centre de justícia juvenil.

L'àmbit de la seguretat i la protecció civil disposa d'un pressupost de 957 milions d'euros amb un increment molt significatiu de gairebé el 20 per cent. Destaca la incorporació de 1.384 nous efectius al cos de Mossos d'Esquadra. Per al 2007 està previst el desplegament dels mossos a quatre comarques: una part del Baix Llobregat, el Garraf, l'Alt Penedès i el Baix Penedès, a més de la construcció de dotze noves comissaries.

Senyores i senyors diputats, les dades que els acabo de subministrar mostren ben clarament fins a quin punt el compromís d'aquest Govern amb les polítiques socials es tradueix en actuacions i mesures concretes. Però l'acció del Govern té -com abans he senyalat- dos grans pilars: polítiques socials i construcció de l'estat del benestar per una banda, però també polítiques adreçades a potenciar la competitivitat de la nostra economia, les infraestructures i la sostenibilitat. És per això que resulta convenient destacar algunes de les principals actuacions previstes en aquest sentit.

Cal subratllar, en primer lloc, que l'any 2007 es destinaran 1.806 milions d'euros per dur a terme les accions previstes a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. D'aquests, 1.116 es destinaran a accions de millora de les condicions bàsiques de competitivitat, 41 milions a accions d'internacionalització i 649 a millorar la qualitat de l'ocupació i la cohesió social.

Un dels eixos bàsics per a la millora de la competitivitat de la nostra economia -i, sens dubte, una de les prioritats de l'acció del Govern- és la política d'universitats i recerca; dos àmbits que van inqüestionablement units. Per això és important subratllar el fort increment de la despesa en recerca, desenvolupament i innovació, que augmenta un 43,7 per cent respecte al pressupost del 2006 i assoleix una dotació global de 280 milions d'euros. Les universitats, per la seva banda, són -i és convenient destacar-ho- un dels objectius prioritaris de l'acció del Govern de l'Entesa, com ho van ser del Govern catalanista i d'esquerres. I és important subratllar que al llarg d'aquests anys s'ha establert amb elles un clima de treball intens que ha conduït a resultats que les mateixes universitats van valorar, en el seu moment, de forma

molt positiva. Aquests esforços han tingut la seva traducció en les línies bàsiques en què es manifesta l'activitat universitària: La signatura, l'octubre del 2006 del Pla de millora del finançament ordinari de les universitats, que comporta un creixement del 12 per cent, mentre que la garantia establerta en la Llei d'universitats de Catalunya era només de l'entorn del 7 per cent. Els progressos realitzats en l'elaboració del nou Pla d'inversions universitàries, progressos que van permetre –al final de la legislatura anterior– deixar sobre la taula un projecte de pla d'inversions que estableix un mar d'increment de recursos que se situa entre el 30 i el 40 per cent per sobre de l'anterior i que suposa una bona base per arribar a un acord amb les universitats. I el fort suport financer atorgat a les polítiques de recerca que han tingut un increment sostingut. Els actuals programes de recerca representen el doble del previst en el pressupost del 2003 i les dotacions per a aquest concepte previstes en el pressupost del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa suposen un increment del 22 per cent.

Les universitats poden tenir la confiança que constitueixen un objectiu prioritari de l'acció de govern. I és d'acord amb aquest fet que el Govern ha fet, fa i farà un especial esforç financer per dotar-les dels recursos necessaris en les tres línies bàsiques en què es concreta la seva tasca: l'activitat ordinària –especialment vinculada a la docència–, les inversions i la recerca.

Les infraestructures i la mobilitat absorbeixen un total de 2.324 milions d'euros. D'entre les principals actuacions cal destacar les destinades a la línia 9 del metro amb una inversió de 404 milions, el perllongament de la línia 3, les estacions i instal·lacions de la línia 5, la implantació del metro regional a la línia del Llobregat - Anoia, així com 455 milions en diverses actuacions en carreteres.

L'impuls al creixement econòmic s'ha de fer compatible amb l'objectiu de sostenibilitat ambiental. Per això és important destacar que un dels àmbits del pressupost amb un increment més destacat és el que correspon a la política de medi ambient i cicle de l'aigua, que creix un 33,3 per cent respecte al pressupost de 2006, 805 milions d'euros en total. Entre les actuacions principals destaquen les setze plantes depuradores que entraran en funcionament i la construcció de la dessaladora metropolitana de Barcelona.

Realitzar un salt endavant en polítiques socials i potenciar d'una forma molt especial les polítiques destinades a millorar la competitivitat de la nostra economia i les infraestructures són les prioritats que estableixen, amb tota claredat, aquests pressupostos per a l'any 2007. Un bon exemple d'aquestes prioritats el constitueix el repàs de les partides que experimentaran un creixement més elevat. Em permeto recordar-les a les senyores diputades i als senyors diputats: Habitatge, 56,5 per cent; recerca, desenvolupament i innovació, 43,7 per cent; cicle de l'aigua, 33,3 per cent; seguretat, 19,7 per cent; transferències als ens locals, exclosa l'aportació de l'Estat, 19,1 per cent.

Precisament amb relació a aquest darrer punt voldria destacar l'esforç que fan aquests pressupostos per potenciar les transferències al món local, a partir de la

convicció que Generalitat i municipis han d'anar plecats en l'objectiu d'aconseguir un país més fort, més competitiu i més cohesionat socialment. Aquests i els anteriors pressupostos són un reflex de fins a quin punt és important aquesta col·laboració.

La segona línia inspiradora d'aquests pressupostos fa referència a la consolidació de l'esforç inversor. Els pressupostos per al 2007 consoliden l'esforç inversor realitzat per la Generalitat. I aquesta és la segona gran línia que vull destacar: aquests pressupostos consoliden, en efecte, el gran salt inversor iniciat el 2005 i que des d'aleshores mantenim. Aquell any es va produir un gran salt en matèria inversora. La inversió es va situar per damunt dels 5.000 milions d'euros, amb un increment respecte de l'exercici anterior de gairebé el 70 per cent. La inversió per habitant pràcticament es va doblar i el pes respecte del PIB va augmentar en més d'un punt.

Hem de ser conscients del canvi d'escala, del salt qualitatiu que es va produir en aquell moment. Alguns dubtaven que poguéssim mantenir aquest esforç inversor de manera continuada. Doncs bé, ho estem fent. Els pressupostos de l'any 2006 van mantenir la inversió, en el seu conjunt, per sobre dels 5.000 milions d'euros, i en els de l'any 2007, de nou es manté per sobre dels 5.000 milions d'euros, fins a assolir els 5.099,7 milions d'euros, dels quals 438,2 corresponen a Ifercat, i 614,2 a finançaments específics.

Valdria la pena recordar que la inversió del quadrienni 2004-2007 ha doblat la del quadrienni 2000-2003; concretament significa un increment del 105 per cent si hi incloem Ifercat, i del 76,1 per cent sense incloure-hi Ifercat. I la inversió per habitant haurà passat, amb l'aprovació d'aquests pressupostos, de 365 euros l'any 2003 a 630 euros l'any 2007, de manera que si alguna cosa signifiquen aquests pressupostos és la consolidació de l'esforç inversor realitzat al llarg dels darrers anys.

Ara bé, és evident que la inversió, i sobretot la inversió en grans obres d'infraestructures, té per definició un component cíclic: quan un any es realitza un fort esforç inversor en un projecte, l'any següent disminueix la inversió en aquell mateix projecte. Això és el que succeeix aquest any 2007 amb la línia 9 del metro, on la inversió del sector públic en termes absoluts disminueix uns 300 milions d'euros. Però això no vol dir reduir l'esforç. Enguany, Ifercat ha revisat la reprogramació temporal dels seus projectes d'inversió a la línia 9, amb l'objectiu d'adaptar-los al ritme d'execució real. És per això que si es descompta l'efecte de la reprogramació de la línia 9 del metro i la inversió a través de sistemes específics de finançament, el conjunt de les despeses de capital previstes en els pressupostos del 2007 augmenta: d'estar per sota de 4.000 milions a situar-se en 4.047,3 milions d'euros.

La Generalitat és avui el gran agent inversor de Catalunya, amb una inversió anual, com he subratllat, de l'ordre de 5.100 milions d'euros i un conjunt de projectes d'obra en execució per un import total de més de 12.000 milions d'euros. D'aquests 5.100 milions d'inversió total de la Generalitat, 1.480 milions es dedicaran al transport, i en destaquen sobretot les inversions en infraestructures ferroviàries i en carreteres. En segon lloc,

destaquen les inversions en polítiques d'educació, amb la construcció de diversos centres d'educació infantil i primària i instituts de secundària, i les inversions en el programa d'educació universitària, amb un pressupost de 71 milions d'euros. Finalment, també destaquen les inversions en política d'habitatge i altres actuacions urbanes, amb 565,4 milions d'euros, i les relacionades amb la política de cicle de l'aigua, seguretat i justícia, i salut.

La tercera de les vies inspiradores dels pressupostos que desitjaria subratllar és que el creixement dels ingressos s'ha produït sense augmentar la pressió fiscal efectiva; al revés, les actuacions que preveuen aquests pressupostos en matèria tributària són per reduir, no per augmentar, determinats impostos. Crec que és important subratllar-ho, perquè, com cada any, en el moment de presentar els pressupostos hi ha qui s'afanya a manipular i distorsionar les dades per tal d'acusar el Govern d'augmentar la pressió fiscal. Alguns anys havien fet servir el pretext de la creació de determinades taxes, que tenien un import insignificant en termes quantitatius, certament, però que a alguns, sense massa escrúpols a l'hora de fer servir qualsevol excusa, els servien per al seu propòsit. Aquest any no tenen ni aquesta excusa, perquè en aquesta matèria els pressupostos i la Llei de mesures fiscals i financeres presenten un saldo equilibrat. Es crea una taxa –d'import més que modest, per descomptat–, però se n'elimina una altra.

La pressió fiscal no augmenta. El Govern no ha adoptat cap mesura normativa tendent a incrementar la pressió fiscal. Alguns han pretès que augmenta la pressió fiscal perquè augmenta la recaptació. Augmenta la recaptació? Està clar que augmenta. Augmenta perquè augmenta la base imposable, però no augmenta la pressió fiscal efectiva sobre aquests impostos; és a dir, el quocient entre la recaptació i la base imposable que és de recaptació, que és objecte de tributació.

Les dades parlen per si soles. L'increment de la recaptació de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i operacions societàries ha estat d'un 19,6 per cent anual acumulatiu en el període 2004-2006; en canvi, l'augment de la base imposable ha estat lleugerament superior, en concret del 21,8 per cent. És a dir, mentre que la recaptació ha augmentat el 19,6 cada any, la base imposable que gravem amb aquests impostos ha augmentat el 21,8 per cent. De manera que està clar que ha augmentat la recaptació –19,6 per cent anual, per ser precisos–, però la base imposable encara ha augmentat més, un 21,8 per cent, increment que és degut a dos factors: el del nombre de transaccions –8,9 per cent anual– i el del preu dels habitatges –11,9 per cent.

És sobre aquestes bases que hem realitzat les previsions que figuren en els pressupostos del 2006. És més, hem aplicat de fet un principi de prudència, i hem previst un increment de la recaptació, sobre l'any 2006, del 15 per cent, quan en realitat la tendència dels dos darrers anys ens hauria aconsellat situar la previsió en un creixement de l'ordre del 20 per cent.

Jo reclamo una mica de rigor i serietat en comentar aquestes dades. Les valoracions i les interpretacions po-

den ser les que cadascú desitgi; en canvi, les dades són les dades i no s'haurien de distorsionar. Ho dic perquè alguns demostren o bé la seva ignorància, o bé la seva voluntat de manipular les dades confonent aquest augment, que és degut a l'augment del valor de les transaccions immobiliàries, amb un augment de la pressió fiscal degut a la voluntat deliberada del Govern d'incrementar els tipus impositius que paguen els contribuents. I això simplement és faltar a la veritat, manipular la realitat i crear confusió entre els ciutadans, que és probablement el que alguns pretenen.

De manera que aquests pressupostos no contenen mesures normatives de cap tipus que signifiquin un increment de la pressió fiscal; al revés, les úniques actuacions previstes en aquests pressupostos i en la Llei de mesures fiscals i financeres que signifiquen una modificació d'elements tributaris són per reduir, no per augmentar, la pressió fiscal.

En concret, es proposen modificacions a la baixa, que el Govern considera necessàries, en el tipus de gravamen dels documents notariais, en dues figures fiscals de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Per una banda, per la constitució i la modificació de préstecs hipotecaris atorgats a favor de contribuents de trenta-dos anys o menys per a l'adquisició del seu habitatge habitual, operacions en què el tipus impositiu es redueix de l'1 actual al 0,5 per cent. Per altra banda, per la constitució i la modificació de drets reals a favor d'una societat de garantia recíproca amb domicili social a Catalunya, s'aplicarà un tipus del 0,1 per cent, enfront del 0,3 per cent actual. Són dues mesures que mereixen ser destacades, especialment la primera, que permetrà alleugerir les barreres amb què es troben molts joves en el moment d'accedir al seu primer habitatge, en aquest cas per adquisició.

No voldria deixar passar l'ocasió que proporciona aquest debat de pressupostos sense fer referència a l'impost de successions i donacions. I m'hi referiré, tal com hem fet el president i jo mateix en altres ocasions, deixant molt clara la posició del Govern respecte d'aquest tema.

Evidentment, ni la Llei de pressupostos ni la Llei de mesures fiscals i financeres no són el lloc apropiat per realitzar una reforma de l'abast i la profunditat que requereix aquest impost. Aquí no estem parlant d'introduir mers retocs ni de reformar aspectes menors o puntuals, sinó d'una reforma a fons que ha de ser tramitada i debatuda amb tot el relleu que es mereix, de manera que imagino que ningú no pretendria que es passés aquesta reforma de manera vergonyant i com d'amagat, aprofitant la Llei de pressupostos.

El Govern ratifica el seu compromís de reformar, i a fons, aquest impost. I de fer-ho, a més, sense dilacions, per tal que el nou impost pugui entrar en vigor al més aviat possible. Reformar l'impost per fer-lo més just, sobretot en dues direccions. Per una banda, per evitar que persones amb rendes i patrimonis que avui són relativament normals hagin de suportar, com succeeix actualment, una càrrega fiscal desproporcionadament elevada; és per això, sobretot, que ens proposem deixar fora de la tributació les herències d'habitatges fins a imports relativament elevats, a l'entorn de 500.000 o

600.000 euros, i fer tributar gradualment per les quantitats que excedeixin aquests imports. I per altra banda, deixar totalment fora de la tributació el patrimoni afecte a l'activitat productiva, que avui ja no tributa quan hi ha un grau estret de consanguinitat, però que pot fer-ho en algun altre supòsit; es tracta de situacions poc habituals, però que es donen en alguns casos i que tractarem en la reforma.

Reforma, i a fons, sí; eliminació, no. Aquesta és la posició del Govern, i així figura en el programa de l'Entesa. Postura, d'altra banda, que és coherent amb la de la pràctica majoria dels països del nostre entorn. El Govern se sent molt còmode amb aquesta posició. És una posició equilibrada, que fuig de les postures extremes, com són les dels que sostenen el manteniment a ultrança de l'impost tal com és ara, i també la dels que en propugnen l'eliminació. Ni supressió ni manteniment a ultrança, sinó reforma amb profunditat. Altres, que fan ostentació de moderació i seny, semblen haver-se deixat portar per una carrera desbocada cap a l'eliminació de l'impost.

També és cert –i així ho he volgut subratllar en diverses ocasions davant d'aquesta cambra– que ningú no pot ser indiferent a aquesta competència. Un cop en marxa, ningú no pot quedar-ne al marge, i nosaltres no ens podem permetre anar per darrere d'altres comunitats autònomes. Ara bé, tots plegats hauríem de plantejar-nos si creiem o no convenient que existeixi l'impost de successions, i en tal cas caldria veure què cal fer, entre tots, per prevenir contra les conseqüències indesitjades d'una competència fiscal a la baixa que podria acabar conduint a la seva desaparició. Si aquesta desaparició és fruit d'una decisió política conscient i meditada, la debatrem, hi direm la nostra, i al final, si s'acaba produint, serà perquè així s'ha volgut. Però, per contra, si és una conseqüència indesitjada, hi insisteixo, de la competència fiscal a la baixa, aleshores sembla raonable que entre tots adoptem les mesures apropiades per evitar aquesta conseqüència.

Finalment, el quart eix inspirador d'aquests pressupostos és el rigor i l'esforç en la gestió, per tal de reduir el dèficit i sanejar les nostres finances públiques. Els governs catalanistes i d'esquerres, i ara el Govern de l'Entesa, han volgut fer d'aquest objectiu una de les seves divises fonamentals. Fa molt pocs dies, concretament el divendres de la setmana passada, vam tenir ocasió de presentar els resultats de la liquidació del pressupost de l'exercici 2006. Són uns resultats que demostren fins a quin punt estem complint amb fets, amb resultats tangibles, amb aquest esforç de rigor i sanejament dels nostres comptes públics. Recordaré les dades principals d'aquesta liquidació.

U: el dèficit, en termes de SEC 95, de l'exercici 2006 va ser de 492 milions d'euros, un 30 per cent menys que el de l'exercici 2005 i complint amb escriu els objectius del pla de sanejament.

Dos: el resultat no financer és, de fet, la dada més rellevant; correspon al dèficit real, és a dir, al que obtenim un cop hem afegit al dèficit en termes de SEC-95 que acabo d'esmentar la variació de la despesa desplaçada. Doncs bé, el resultat real se situa, l'any 2006, en menys

252 milions d'euros, ja que durant l'exercici la despesa desplaçada es va reduir en 240 milions d'euros.

Tres: el resultat real, un cop exclosa l'aportació Ifercat, se situa en 54 milions d'euros negatius. Aquesta és la magnitud apropiada per realitzar comparacions. Així doncs, en termes homogenis, podem afirmar que el dèficit real de la Generalitat ha passat de menys 1.264 milions d'euros l'any 2003 a 54 milions l'any 2006.

Quart: reducció de la despesa desplaçada en 240 milions d'euros. El volum total haurà passat, doncs, dels 2.930 milions l'any 2003 a 2.013 l'any 2006, un 30 per cent menys, quan abans creixia d'any en any.

Cinc: contenció de l'endeutament. El recurs al deute per al finançament del pressupost ha anat baixant cada any. L'any 2006 va ser inferior en un 46 per cent al del 2005.

I sis: reordenació i millor gestió de l'endeutament. Això permet reduir el pes de les formes atípiques d'endeutament –*confirming*, pagaments a tercers i altres que són més costoses– del 20,1 per cent que representaven l'any 2003 a l'11,8 per cent de l'any 2006. A la vegada, i gràcies a això, el diferencial entre el cost de l'endeutament i el tipus d'interès de referència –l'Euribor–, o sigui, el marge que paguem per sobre del tipus d'interès, s'ha reduït dels 2,17 punts que pagàvem l'any 2003 als 0,77 punts de l'any 2006.

Els pressupostos per a l'any 2007 signifiquen un compromís renovat i encara més ferm, si és possible, en aquesta línia de rigor, esforç en la gestió i sanejament. I així es manifesta en la reducció del dèficit, la contenció de l'endeutament i l'augment apreciable de l'estalvi corrent.

El dèficit no financer de l'Administració pública de la Generalitat per als pressupostos 2007, en termes SEC 95, i base 95, perquè hi ha el SEC 95 base 2000 també, un cop efectuats els ajustos necessaris per passar del resultat pressupostari al resultat en termes de comptabilitat nacional, serà de 255 milions d'euros, complint d'aquesta manera amb el Pla de sanejament.

Aquest dèficit suposa una reducció molt important, de l'ordre del 64,1 per cent, respecte al dèficit previst per a l'exercici 2006. I, per descomptat, per tal de conèixer el resultat real d'aquest exercici 2007 caldrà deduir d'aquest dèficit l'eventual reducció de la despesa desplaçada que es pugui produir, i sobre la qual ara mateix resulta impossible formular previsions fiables. Sí que podem afirmar, tanmateix, que si es manté la tendència dels anys anteriors, l'any 2007 el podrem tancar en una situació pràcticament d'equilibri pressupostari.

L'esforç de rigor i sanejament es manifesta també en el finançament de les inversions i en l'endeutament. El finançament de les inversions s'efectua cada cop més a partir de l'estalvi propi, que l'any 2007 representarà un 83,3 per cent, enfront del 72,8 per cent del 2006, i cada cop menys amb recurs a l'endeutament.

Finalment, cal assenyalar que l'endeutament net de l'exercici experimentarà una disminució del 20,2 per cent, gràcies al menor recurs al finançament aliè per fer front

a les inversions i a la disminució de l'ús de les formes atípiques d'endeutament.

Al saldo de l'endeutament estimat a 31 de desembre del 2006 quedaran 15.520 milions d'euros, en termes de SEC 95, que equival a un percentatge del 7,4 per cent del PIB de Catalunya, el mateix que l'any 2006. I dins d'aquest camp vull destacar de nou la dràstica reducció, en un 46,2 per cent, del mètode alemany, més car i menys transparent per al finançament de les infraestructures.

Aquest esforç pel rigor i el sanejament dels comptes públics ha d'anar acompanyat de l'objectiu de progressar cada vegada més en el compromís de millorar la gestió dels recursos públics sota els principis de transparència, eficàcia i eficiència, la qual cosa requereix continuar avançant, tal com ja ho fem, en uns pressupostos que permetin l'avaluació i el control dels resultats.

Seguint amb la línia iniciada el 2006, s'ha continuat ampliant l'àmbit institucional dels pressupostos amb l'objectiu de donar una visió de conjunt de tota l'actuació pública de la Generalitat. Si l'exercici 2006 vàrem incorporar dinou entitats més, als pressupostos per al 2007 se n'afegeixen quinze, de forma que l'àmbit institucional arriba a 127 pressupostos.

Estem posant les bases d'un procés llarg, que comença a oferir resultats. Les senyores i els senyors diputats podran observar, per exemple, una millora substancial en la qualitat de la informació adreçada al Parlament a través d'aquests pressupostos, que expliciten per primera vegada els objectius que es volen obtenir amb els recursos públics, facilitant els indicadors necessaris per poder-ne fer el seguiment.

En qualsevol cas, estem en el bon camí, com es posa de manifest en els comentaris positius que hem rebut del mateix Fons Monetari Internacional durant una jornada recent celebrada a Barcelona pels tribunals de comptes autonòmics, en què es posava Catalunya com a exemple de bona pràctica per al pressupost per resultats.

Aquestes són, senyores i senyors diputats, les línies bàsiques que inspiren l'elaboració d'aquests pressupostos. En el moment de presentar-los davant d'aquest Parlament en nom del Govern, ho faig amb la convicció d'haver complert responsablement amb l'obligació que tenim encomanada, situant la despesa social com la prioritat política dels pressupostos de la Generalitat, conjuntament amb el creixement i la millora de l'economia. Ens comprometem a administrar amb rigor els recursos de què disposem d'acord amb l'actual model de finançament; reduïrem el dèficit; consolidarem l'elevat nivell d'inversions que hem assolit. I tot això ho farem sense augmentar la pressió fiscal.

Tot això, amb els ingressos d'un model de finançament que té mancances i que, si s'hagués acordat en les mateixes condicions que els anteriors, a hores d'ara ja hauria d'haver estat objecte de revisió.

Compte!, aquests són uns pressupostos molt elevats, de més de 32.000 milions d'euros, i la nostra primera obligació és ser molt exigents i rigorosos en l'administració d'aquests recursos. En primer lloc, perquè tots ells procedeixen dels impostos pagats pels ciutadans, que tenen dret a reclamar-nos rigor i eficàcia en la seva ges-

tió. Però també perquè només si fem bé allò que depèn de nosaltres ens carregarem de raó i tindrem l'autoritat necessària per negociar en les condicions més favorables el nou sistema de finançament que es desprèn de l'Estatut.

Hem fet el que havíem de fer. I ho hem fet bé. Això ens dóna força per fer el pas següent: el desenvolupament del model de finançament previst per l'Estatut.

Aquest serà un tema clau en els propers mesos. Disposem de poc més d'un any per acordar una proposta que concreti els principis previstos en els articles de l'Estatut i millori de forma rellevant el nivell de recursos de què disposa la Generalitat de Catalunya per atendre els serveis que requereixen els ciutadans d'aquest país.

L'Estatut no concreta el nou model de finançament. Però estableix uns criteris, uns punts bàsics, i assenya-la uns terminis per al seu desenvolupament. L'aplicació d'aquests criteris ha de permetre disposar d'un nou i millor model de finançament, que suposarà, sens dubte, un salt qualitatiu respecte l'actual.

Aquest nou model estarà caracteritzat per tres aspectes fonamentals: més recursos; més capacitat de decisió sobre els nostres impostos, tant en el terreny normatiu com en el de l'Administració tributària, i uns mecanismes d'anivellament, mecanismes de solidaritat més transparents i reglats, que a la vegada que subratllin l'esforç que fan els ciutadans de Catalunya amb les comunitats autònomes de menor capacitat fiscal, no penalitzin, com succeeix ara, les comunitats, com nosaltres, que paguem més impostos.

Aquests són els punts bàsics que haurà de contenir el nou model de finançament. L'Estatut n'assenta les bases. Gràcies a l'Estatut estem en unes condicions més favorables de les que mai havíem tingut per negociar aquest nou sistema de finançament. Però caldrà negociar-lo i no serà una negociació fàcil, com a ningú no se li escapa.

Per això és molt important, en primer lloc, oferir i reclamar lleialtat al pacte. L'Estatut és fruit d'un pacte. Tots hem hagut de cedir per assolir l'acord. Nosaltres serem lleials al que hem pactat, però també exigirem als altres que ho siguin. I en aquest sentit no podem deixar de manifestar la nostra convicció de la voluntat de l'Administració central de donar compliment als criteris i als terminis que estan continguts en l'Estatut.

Aquesta lleialtat al pacte també cal mostrar-la, però, per part de totes les forces polítiques de Catalunya; de les que van recolzar l'Estatut i de les que no ho van fer. Ara l'Estatut no és un pacte entre unes i altres forces polítiques. És un pacte referendat pel conjunt del país a partir del moment en què es va votar en referèndum i va esdevenir llei. I és aquest el fet que li dóna una força especial.

És el moment de la fermesa i de la unitat per abordar una negociació que no serà fàcil, però a la qual hem d'anar amb tota la determinació per defensar els interessos que ens han estat encomanats. Unitat a Catalunya i negociació i voluntat d'entesa amb el Govern de l'Estat. Aquesta és la posició del Govern i aquesta és l'única divisa possible quan el que està en joc és l'autogovern.

Aquest país és fort quan es presenta unit i comença a perdre totes les batalles quan les divisions i els interessos partidaris pesen més que els interessos de país.

El Govern ofereix la mà estesa per fer possible aquesta unitat. Ho ha fet reiteradament el president Montilla. Unitat, a través dels pactes proposats en els grans temes de país. I, per descomptat, unitat en el desenvolupament de l'autogovern.

És també el moment de la fermesa i de la responsabilitat per abordar amb garanties d'èxit la negociació del nou model de finançament. Però, més enllà, per abordar el futur del nostre autogovern i de la nostra autonomia, en un moment, com tothom n'és conscient, d'una especial transcendència.

En tot cas, el canvi del model de finançament és, no en tinguin cap dubte les senyores diputades i els senyors diputats, un objectiu prioritari del Govern de Catalunya; un model de finançament que ha d'estar, com ho estan els pressupostos que he tingut l'honor de presentar, al servei de les polítiques i les necessitats dels nostres ciutadans, al servei dels ciutadans de Catalunya, del seu progrés, del seu benestar i de la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per presentar la primera esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyors consellers, senyores i senyors diputades i diputats..., jo començaré, conseller Castells, per on vostè ha acabat. I vostè ha acabat amb aquesta característica que ja li conec, que consisteix a dir el següent: «Hem fet un llarg camí amb un finançament just, més aviat justet, i hem fet un munt de coses durant aquests darrers anys.» I no li he sentit mai la primera cosa per la qual vull començar: una constatació positiva d'un determinat model de finançament, que naturalment hem treballat junts per millorar-lo i que es deu a l'època de Convergència i Unió. Caldria esperar –ho crec, senyor conseller–, de l'adversari, generositat. No ha estat mai el cas. Vàrem passar de 18.629 milions l'any 2003 a 32.218 milions l'any 2007. És evident que hi ha un creixement, pràcticament del 100 per cent, pràcticament –si l'agafem amb referència al 2001, el 112,5 per cent–, i alguna cosa hi deu tenir a veure aquí, senyor conseller, aquell pressupost, que jo encara recordo les crítiques ofeses dels diputats socialistes al finançament pactat per Convergència i Unió.

Vostè em podrà dir: «Home, hi han coses que evidentment expliquen aquest creixement: nous organismes, la bestreta sanitària, el cèntim sanitari, l'efecte de la construcció, l'evolució dels ingressos tributaris.» Cert. Però aquí hauria d'haver-hi un reconeixement específic, crec jo, que ha estat possible un creixement de 8.000 milions d'euros –per cert, 4.000 milions més dels previstos per Convergència i Unió– durant aquesta etapa. I no hem trobat mai, al contrari, rellegint algunes de les seves

intervencions darrerament, una paraula senzillament de constatació; de res més, de constatació. Òbviament, des d'aquí, tots, amb la voluntat política de millorar aquest finançament. Em referiré, per acabar la intervenció, a aquest punt.

És veritat que el tema més important d'aquesta legislatura serà el finançament. No en tenim cap dubte. Hem de reconèixer que hem perdut un any –molt probablement hem perdut un any–, i juguem en un marc poc favorable, bastant complicat i jugant contra el temps. Justament la setmana passada, només la setmana passada, constituïm la Comissió d'Infraestructures. Una comissió d'Infraestructures que començarà els seus treballs d'aquí a –aproximadament– uns mesos i que ens trobarem una altra vegada amb aquest 18,5 per cent que havíem d'ajustar la inversió de l'Estat a Catalunya en infraestructures; a veure si és possible que la puguem tenir en compte per a aquest pressupost.

La comissió es va constituir fa, li ho deia, una setmana, i no parlaran vostès ni del muntant ni de la metodologia, apuntaven; parlaran vostès del llistat de les inversions. Jo li recomanaria que facin vostès via per aconseguir que justament el que vàrem pactar a Madrid, justament en aquell debat del darrer pressupost, tinguin vostès la possibilitat de materialitzar-ho ara, durant aquesta legislatura, durant aquest any que ve.

Sentència del Tribunal Constitucional. Vostè no hi ha fet cap mena de referència. Ha parlat, li he sentit, li he llegit algunes vegades, de si caldran o no caldran plans B. En parlarem. Però és una espasa de Dàmocles que penja respecte a aquest finançament i a aquest pressupost. Crec que és missió del Govern, com ha estat missió de l'oposició, alertar Espanya de la greu situació que es produirà a Catalunya si el Tribunal Constitucional finalment desnatura el nostre Estatut.

I vostè no ha fet cap referència, quan parlava de la negociació del finançament, que vostè diu que tan important és, i jo ho comparteixo, al que és l'actitud del Govern socialista a Madrid. I n'ha de parlar. Vostè no ens ha dit aquí en absolut quina és l'actitud del Govern espanyol i del ministre Solbes. Textualment: «Del finançament de Catalunya en parlarem l'any 2009.» I, malgrat tots els seus esforços aquí, que jo no li negaré, malgrat tota la seva dedicació, que jo no la discutiré, el fet és que en el darrer, sense anar més lluny, Consejo de Política Fiscal y Financiera el tema del finançament no estava ni a l'ordre del dia –ni a l'ordre del dia, eh?–; anava justament per a una propera reunió, la del 10 de juliol, i ja en parlarem, si vostès són capaços de parlar-ne. El que és possible és que, malgrat el que vostè ens deia des d'aquesta tribuna, difícilment tindrem resolt aquest tema en el Consejo de Política Fiscal y Financiera durant aquest any.

Per tant, comencem pel principi, dient-li seriosament que el nostre Estatut ens permet un finançament suficient, que el nostre Estatut ens ha de donar instruments per obtenir-lo, però necessitem quelcom més que les bones declaracions fetes fins ara pel Govern socialista, i hauré d'aconseguir, clar que sí, la complicitat dels seus socis a Madrid.

Del quadre macroeconòmic, vull situar només algunes qüestions per poder entrar en el moll de l'os del que jo crec que són els elements fonamentals del seu plantejament pressupostari. Ho faré d'una manera diferent a la seva, entre altres coses perquè tinc menys de la meitat del temps que vostè ha tingut. Ho faré centrant-me en els punts que em semblen clau per tenir el debat, no per banalitzar-lo, sinó per tenir-lo. I admetent-li que el conjunt de la marxa de l'economia catalana és positiva. O sigui, vostè ha fet una referència aquí com d'avís a navegants: «No ens vinguin a dir que les coses no van bé, no ens vinguin a parlar des del catastrofisme típic de l'oposició.» Mai ho hem fet, i espero que de la meua intervenció vostè dedueixi que no ho fem. Li diem una cosa diferent, que és elements de l'evolució econòmica que ens preocupen. No ens repeteixi que nosaltres som alarmistes respecte a com evoluciona l'economia. Li diem una cosa diferent. Si vostè és tan amable, discuteixi amb nosaltres dels punts que ens preocupen i que haurien de preocupar-los a vostès, i que segur que els preocupen.

El primer, vostè ha dit..., ha presentat aquí un balanç positiu de la inflació, que millora. No ho discutirem nosaltres, millora, és una dada objectiva. Però ha parlat vostè d'uns diferencials que es retallen, però que existeixen. Jo recordo, com a mínim, dos debats amb vostès respecte a les conseqüències de les mesures d'inflació, per combatre la inflació, recomanada pels experts, com a mínim recordo dos debats. A mi m'agradaria a hores d'ara un balanç d'aquesta qüestió, conseller; com han anat millorant aquestes coses, i per què aquests diferencials, tossuts tossuts, es mantenen.

Recordo, per exemple, una intervenció seva que a mi em va sobtar molt quan feien l'anàlisi sobre l'evolució de la inflació a Catalunya, en què adjudicava al comerç bona part de la responsabilitat –l'adjudicava al comerç, ho deien els experts– del creixement de la inflació a Catalunya. Quan la inflació baixa, alguna cosa hi deu tenir a veure el comerç, conseller, ni abans ni vostè. Em diu vostè que no ho ha dit mai, tampoc li he sentit mai que negués justament aquesta conclusió per part dels experts; conclusions que després vostè ha anat teòricament aplicant, ha anat implementant.

Dèficit comercial: les importacions creixen un 12,2 per cent, les exportacions creixen un 10,6 per cent. Parlem d'un dèficit, senyor conseller, que ha passat en aquests darrers anys –en aquests darrers anys–, des del 96, de 6.434 milions d'euros a 27.686 milions d'euros el 2006. Jo crec que naturalment que vostè pot parlar de matisacions en l'evolució de l'exportació i de la importació, però haurien d'admetre'ns i hauria d'explicar a la cambra i hauríem de reflexionar plegats per què aquest dèficit comercial té la importància que té i com opera sobre les expectatives de la nostra economia amb caràcter mediat i amb caràcter a llarg termini, perquè és un dèficit que vostè ha d'admetre com un dèficit històric, el més elevat que hàgim tingut mai. Espanya, l'any 92 i 93, en proporció, amb menys dèficit comercial es va veure obligada a devaluar. És cert que l'euro avui anesteia aquest procediment; és cert que avui el dèficit en l'àmbit de l'euro fa que tingui un tractament diferent,

però el problema té gravetat i hauríem de veure com el podem resoldre.

Sector industrial a Catalunya. Vostè ha cantat aquí les excel·lències del model industrial de Catalunya, com va evolucionat, com va millorant. Nosaltres també acceptem que hi ha una millora respecte als dos i tres últims anys, però li diem una cosa: això no és suficient, senyor conseller. La pèrdua de pes de la indústria en l'àmbit de l'economia catalana ens hauria de fer reflexionar sobre tot. I vostè, a més, ens diu una cosa que jo no acabo de compartir, ens presenta la transformació del model industrial com una transformació que avança amb molta rapidesa, i jo això no sóc capaç de compartir-ho. No és veritat, senyor conseller, que el model industrial de Catalunya hagi operat una transformació plena i que avui es presenti en un futur sense incerteses. No és veritat, senyor conseller. I la prova és que, quan parlem de les ràtios de productivitat de la nostra indústria i de les ràtios de competitivitat, la nostra indústria pateix. Si fos com veritablement vostè plantejava, la productivitat i la competitivitat millorarien la nostra indústria. I jo li demano aquí que davant d'aquesta cambra vostè expliqui si veritablement aquestes ràtios, tant en l'àmbit de la productivitat com de la competitivitat, milloren, sí o no.

Per tant, l'única cosa que li demanem..., no el fem responsable d'això, li demanem *in vigilando* respecte d'aquesta qüestió i de les oportunitats i els riscos que la mateixa evolució de la indústria comporta per a Catalunya.

Ha fet molt poca referència a l'estancament de l'estalvi; li ha dedicat re, una pinzellada. Amb aquest sistema, que jo ja l'entenc, de remarcar tots els elements que són positius, jo ja ho entenc, però vostè haurà d'entendre amb la mateixa esportivitat que nosaltres podem acceptar el que vostè ens diu sempre que nosaltres insistim en els elements que no funcionen, o que creiem nosaltres que posen en perill, sense cap mena d'alarmisme, aquesta bonança de què vostè parlava.

De fet, la taxa d'estalvi de les famílies a Catalunya es situa al nivell més baix des de l'any 99 –al nivell més baix. Estem parlant d'una disminució de la taxa d'estalvi relacionada pràcticament amb l'augment de la despesa: la despesa augmenta un 7,5, i la taxa d'estalvi té un decrement del 9,4. Aquests nivells d'endeutament, aquests nivells d'estancament de l'estalvi són els més grans que han patit mai les famílies catalanes i operen sobre la manera en què viuen les famílies catalanes, i que després, justament, m'hi referiré.

Un estudi de la Fundació de les Caixes, Funcas, ens parlava que el 60,5 per cent dels catalans consumidors no poden estalviar –li ho repeteixo: el 60,5 per cent dels consumidors catalans no poden estalviar–, i un 54,9 per cent, també informació de Funcas, tenen dificultats per arribar a final de mes. En parlarem, d'això, després. Això ve molt motivat, entre altres coses, per aquest estancament de l'estalvi i justament per l'endeutament familiar, que és més gran que mai. L'endeutament familiar el tenim ara justament situat al 85,25 per cent del PIB, que és una xifra molt important i que fa presentar,

com és natural, inquietuds i ombres respecte al futur de Catalunya.

També Funcas adverteix de l'increment generalitzat a totes les comunitats, a totes les comunitats de l'Estat espanyol, però situa Catalunya al capdavant, amb un endeutament de 37.730 euros per habitant. Són xifres importants, conseller, que haurien de fer reflexionar el Govern, i si més no ens agradaria conèixer la seva opinió, sense cap mena d'acritud, respecte d'això.

Aquests elements vénen acompanyats de quatre incerteses, que només li vull esmentar per conèixer la seva opinió, que semblaria, doncs, que des d'aquest punt de vista les incerteses són petites. La primera: el dèficit exterior. Hi hem fet una referència quan parlàvem abans de les xifres. Jo crec que és una espasa que penja sobre l'economia catalana.

La segona: l'àmbit de l'energia. No ha merescut en el seu debat ni una sola paraula. Per l'àmbit de l'energia clar que sí que entenc la dependència del petroli, però no només; clar que sí que entenc el Pla d'energia 2015, però no només; clar que entenc la interconnexió elèctrica... Alguna paraula respecte d'això? Quan vostès parlen amb els seus socis de govern són capaços de posar-se..., respecte al tema de la interconnexió elèctrica? O deixem que un àrbitre europeu ens pugui treure la carn de la graella?

Ha fet una referència breu sobre el tema d'infraestructures. Ens ha dit que, evidentment, Catalunya ha de millorar en l'àmbit de les infraestructures, però ara per ara Catalunya queda, amb un 3,9 per cent, per sota del creixement econòmic espanyol, ja ho han dit. Els experts ens diuen una i una altra vegada, a vostè també, que el coll de botella, l'estrangulació més important del creixement de l'economia catalana és l'endarreriment en l'àmbit de les infraestructures.

Quan parlem d'infraestructures parlem, clar que sí, de l'aeroport, del port, de la línia 12 del metro de Castelldefels fins a Sarrià, de la línia 9 del metro, de la construcció del quart cinturó, de la construcció de l'anell viari del delta de l'Ebre, de la C-12, de l'antiga C-48, etcètera. I ens agradaria conèixer, sobre aquestes incerteses, quin és el seu punt de vista, quina és la seva valoració.

I per últim un punt més al qual vostè ha fet una referència, però l'ha fet des d'un punt de vista que no he acabat de veure amb claredat, que és el fenomen de la immigració. Deixi'm que li doni una dada. És veritat que la immigració ajuda a la dinamització de l'economia catalana; hi han estudis que situen que entre el 95 i el 2005 una part molt important del nostre creixement ha estat a causa de la immigració; que en percentatges és la immigració que ha generat que aquest creixement es sostingui, però hem de reconèixer el següent: quan els immigrants es consoliden al país, quan els salaris van augmentant, la despesa social creix. I aquesta és una incertesa de futur respecte a l'economia catalana i a la immigració. Per posar-la en tela de judici? Clar que no. Posarem nosaltres en tela de judici aquesta qüestió? És clar que no. Però sí per tenir-la en compte a l'hora que vostè ens parli d'aquest cost addicional que la nostra economia ha de suportar.

Per cert, SOS Racisme acaba de denunciar que tornem a tenir a l'Estat espanyol, això sí, 1 milió més de persones sense papers. I ens agradaria conèixer justament alguna reflexió que a vostè li mereixi una dada d'aquestes característiques.

L'informe per a les comunitats autònomes d'IESE-Adecco: el mercat laboral..., sosté aquest informe que el mercat laboral català no podrà absorbir massa més immigrants. Jo tinc dubtes respecte d'això, però m'agradaria conèixer la seva opinió. Del que sí que li'n vull donar la dada és del següent: el 14,5 dels treballadors ocupats entre setze i seixanta-cinc anys avui són immigrants, el 14,5 per cent; l'any 95 la taxa estava situava al 2,8. Resten comentaris.

I entrem a l'element clau del pressupost. Vostè em permetrà que, a diferència del que vostè ha fet, jo espigoli els temes que em sembla que tenen més interès. En aquest pressupost, primera idea... En són sis, en són sis només, conseller, de manera que vostè les pugui rebatre si ho creu oportú.

La primera és que davant d'aquesta visió de caràcter macroeconòmic positiva, optimista, les coses van bé, i que nosaltres no entrem a fons a desbaratar-la, hi ha una cosa que m'agradaria que vostè ens pogués explicar: el creixement de finançament que es realitza des de l'any 2003 a l'any 2007 veritablement ha generat en àmplies capes de la societat catalana un millor nivell de vida? Vostè veritablement creu que, quan parlem amb els joves, parlem amb els treballadors, parlem amb les classes mitjanes, parlem amb tota aquesta gent que ara per ara pateix per arribar a final de mes, d'aquesta bonança de què vostè parla veritablement en té la percepció?

La sensibilitat del Govern socialista, del Govern tripartit, del Govern d'esquerres i del conjunt de polítiques socials..., haurien de tenir en compte que joves, treballadors, dones i gent gran pot tenir justament les compensacions a les quals vostè feia referència? Jo tinc la impressió que no. Per cert, l'informe fet pel Col·legi d'Economistes respecte a la seva mateixa enquesta ens diu que tampoc. I a aquests col·lectius caldria afegir-hi també els pagesos d'algunes localitats de Catalunya.

Dit d'una altra manera, de manera més senzilla, de manera més planera: fets i paraules, conseller, per poder explicar el següent. Creix pràcticament en aquests darrers quatre anys el 100 per cent el pressupost. Administren vostès, com ho ha reconegut, un pressupost extraordinari. Ens explica un recull de percentatges molt impressionant. Té vostè la creença que la ciutadania d'aquest país –la ciutadania d'aquest país– creu que des del Govern es millora i es perllonga el que han de ser les millors necessitats a les respostes dels ciutadans? Jo, sincerament, crec que no –jo, sincerament, crec que no.

En qualsevol cas, tinc la seguretat d'una qüestió. Vostès, noves polítiques que ajudin els ciutadans, noves polítiques, no en tenen cap ni una que ajudi els ciutadans.

Política fiscal. Aquí és el moment on hem vist el conseller Castells posar-se la bena abans de la ferida. Vostè aquí hi ha fet ja una referència, dient sobre el tema de la pressió fiscal... (*Veus de fons.*) Sí, sí, de la pressió fiscal i de l'impost de successions i donacions. Senyor

Castells, com cou això. I cou perquè veritablement tornem a tenir raó; sí, tornem a tenir raó. Sí. Vostè no pot venir a aquesta tribuna a dir, senyor Castells, que la pressió fiscal no creix a Catalunya, quan es reconeix en tots els àmbits que la pressió fiscal creix a Catalunya. Ja vàrem tenir, ja n'hem tingut dos o tres de debats d'aquestes característiques. I hi ha informació a la seva disposició una altra vegada, perquè vostè contempli com creix la pressió fiscal a Catalunya.

Diu: «Home, és que, evidentment, creix la recaptació perquè creixen les bases imposables.» Evidentment, creixen les bases imposables. No hi ha cap variació de tipus, però l'efecte total per a la ciutadania..., creix o no creix la pressió fiscal? Creix o no creix la pressió fiscal? O sigui, per a la ciutadania que veritablement ha de comprar i ha de viure, creix o no creix la pressió fiscal? (*Veus de fons.*) No. Indiscutiblement, no, eh? I ho diuen diputats que deuen tenir molta informació respecte que la pressió fiscal no creix.

Els impostos indirectes... (*remor de veus*), els impostos directes, 14 per cent; els impostos indirectes creixen un 13,8; les taxes –és veritat–, el 4,8. Diu: «Per això creix la recaptació.» Creix la recaptació i creix la pressió fiscal, senyor conseller. I creix una altra cosa a què vostè mai es refereix: l'esforç fiscal. Si vostè té la paciència de llegir aquest informe, vostè veurà com, amb relació –fixi's vostè, aquests són els diversos països– als països europeus, l'esforç fiscal a Catalunya és un dels més elevats. (*Pausa.*) No em digui que no –no em digui que no. Si vostè divideix els impostos en el seu conjunt pagats pels catalans pel nombre de contribuents que els paguen, no em digui que l'esforç fiscal no creix a Catalunya i que és superior a molts dels països amb què competeix. Si vostè insisteix que no, doncs, escolti'm, no li podem dir res més que tenim una diferència clara respecte a com veiem la pressió fiscal vostès i nosaltres. El que sí que em sorprèn és que això l'inquieti tant. Sí, em sorprèn que l'inquieti tant, perquè vostè i jo hem discutit moltes vegades respecte a això, i si més no aquesta qüestió és controvertible.

Anem a l'impost de successions i donacions. A l'impost de successions i donacions, vostès tenien unes previsions inicials, l'any 2006, situades en 524 milions d'euros; han passat a drets liquidats per valor de 709 milions d'euros; esperen recaptar 795 milions d'euros. Són les seves xifres –no em dirà que no–, l'impost de successions i donacions. I vostè em ve aquí una altra vegada a advertir que això ho retocaran.

No han perdut vostès una magnífica oportunitat, conseller Castells, de retocar-ho ja ara? Si no li demanàvem que vostès introduís cap mena de mesura..., diu: «No que això no estaria ben..., seria una miqueta estrany que nosaltres ho introduíssim directament al debat de pressupostos, en l'àmbit dels pressupostos, les mesures.» És que ja ho compartim, nosaltres; però és que vostè ha tingut l'oportunitat d'enviar aquest projecte de llei al Parlament i no ho ha fet.

Vostè ha tingut l'oportunitat, amb una iniciativa presentada pel Partit Popular i amb una iniciativa presentada per Convergència i Unió, de discutir sobre l'impost de successions i donacions, i no ho ha fet. Vostè tenia una

posició, vostè i el seu grup parlamentari tenien una posició tímida –ja els ho vam dir l'altre dia al debat sobre successions i donacions–, vostè tenia una posició tímida respecte a la reformulació de l'impost de successions i donacions. Afortunadament, això ha anat canviant, i avui ens presenten, ens diuen que ens presentaran un nou projecte de successions i donacions, sobre la base d'haver retirat l'anterior, que saben vostès que, amb els mateixos preceptes que defensaven, ha quedat absolutament antiquat. Perquè vostè sap que objectivament la societat catalana li demana la supressió d'aquest impost.

Diu: «Nosaltres no compartim aquest model de supressió de l'impost de successions i donacions.» Bé, sabem que tenim diferències respecte a això. Volen enviar vostès el projecte de llei a la cambra i el discutim? Teníem molt pactada una reforma de l'impost de successions i donacions la passada legislatura, i vostès no van permetre que finalment això arribés de manera definitiva a ser aprovat pel Parlament, malgrat les esmenes que vàrem discutir.

I vostè tampoc ha fet cap referència aquesta vegada a la competència fiscal. Crec que ha acceptat, ha acabat acceptant, senyor conseller, que la competència fiscal en les comunitats autònomes l'obligarà a una retallada més gran que la que tenien prevista, més enllà del seu model. No ens hi ha fet cap referència avui, però estic segur que vostè comparteix aquesta qüestió.

Si comparem les previsions que vostès tenien per a l'impost de successions i donacions el 2006 –previsions, no el recaptat– i les 2007, hi ha un increment del 51,5 per cent; del 51,5 per cent, conseller: de 524 a 795. Això no té res a veure amb l'increment de la pressió fiscal? Això no té res a veure amb el que vostès podrien haver fet en l'àmbit de l'impost de successions i donacions? Això té res a veure amb aquesta voluntat que vostès diuen, d'ajudar les famílies i les empreses? Crec, sincerament, conseller, que no.

Aquestes dades les pot consultar, són irrefutables, perquè formen part justament del document, òbviament, que vostè ens ha enviat a la cambra.

Política social –tercera qüestió. Ha parlat de l'habitatge i ha presentat vostè l'habitatge com un dels elements clau, malgrat que nosaltres no sabem apreciar aquest increment tan extraordinari per dinamitzar l'habitatge i les actuacions urbanes. Vostès ens parlen de 10.000 habitatges de protecció oficial, 12.000 ajuts a llogaters i 24.000 habitatges rehabilitats.

Protecció oficial: 10.000 habitatges el 2007, quan el 2006 vostès n'han construït només 300 dels 10.000 pressupostats. Li vull dir amb això que és molt fàcil apuntar els objectius al pressupost, i és molt difícil després de complir-ho. Vostès, en el Pacte nacional d'habitatge que ens volen consensuar, tenen previst construir 160.000 habitatges fins a l'any 2016, i preparen per a aquest any 10.000 habitatges. D'això, a casa nostra, a Convergència i Unió, senyor conseller, en diem «propaganda». Quan vostès parlen de 160.000 habitatges i en preveuen la construcció l'any 2007 de 10.000, vostès estan parlant de propaganda. Quan l'habitatge té un nivell d'execució del 61,97, totes les previsions que vostès fan respecte a l'habitatge nosaltres no les podem compartir.

Família, prioritat en la família. Vostès s'han limitat a actualitzar nominalment el que va impulsar el darrer Govern de CiU; de famílies, parlem. Diguem, ara parlem de les polítiques socials; diu: «Creixen extraordinàriament les polítiques socials.» Home, el gruix de la política de sanitat, el gruix de la política d'ensenyament, és el gruix del nostre pressupost. Com no ha de créixer la política social? Però no creix en els temes que a nosaltres ens semblen clau. Vostès, justament, no han introduït ni una sola novetat, ni una sola mesura, en l'àmbit de la família, i tenien capacitat normativa per fer-ho. Alguna millora per les deduccions de fills a càrrec? Alguna reducció per compra de llibres? Alguna reducció per despesa de guarderia? Ni una, conseller. Al contrari –al contrari–, estem amb una pèrdua de l'any aquell famós, a causa del canvi pervers de compatibilització que vostès van fer fa tres anys.

Llei de suport a les famílies: no en sabem res –Llei de suport a la família, no en sabem res. Va entrar en vigor el dia 16 de gener del 2004, amb un gran moviment per explicar a la ciutadania de Catalunya com d'important seria això. A la pràctica, ben poc. No en sabem res.

Vol que parlem d'inversions en guarderies? Doncs, pràcticament, la xifra que vostè ens ha apuntat poc té a veure amb aquesta gran voluntat d'innovar en aquest camp. Per cert –per cert–, nosaltres vam parlar en aquesta darrera elecció de llistes d'espera, del xec famós per combatre les llistes d'espera. Se'n recorda, conseller? Això va ser criticat per aquests bancs reiteradíssimament, només pel seu Govern. Avui l'alcalde Hereu, candidat del Partit Socialista de Catalunya, porta exactament la mateixa proposta al seu programa. Noves idees, velles misèries.

Gent gran. Prioritat del 2007 havia de ser la protecció a la dependència, era la gran prioritat. I nosaltres no som capaços de veure, en un increment que va de 428 milions d'euros a 439 milions d'euros, quatre vegades per sota del creixement mitjà de la despesa global, una prioritat per a la gent gran.

Vostès parlen de l'agència catalana de protecció de la dependència, no creada. Tenen o no tenen model respecte a això, senyor conseller? Quants diners arribaran per a la dependència? Nosaltres no ho sabem, vostès tampoc, i dubto que ho sàpiguen a Madrid; però això és el que vostès pensen per a la nostra gent gran.

Residències. Només a Barcelona, mil persones en llista d'espera; no comptem les persones que han sol·licitat plaça i encara no han resolt la seva sol·licitud. El temps d'espera per a una plaça residencial amb Convergència i Unió era de dos mesos; avui, amb vostès, és de sis mesos.

Deixaríem de banda les prestacions a les persones vídues, que justament, malgrat l'actualització de topalls que van, vostès, estar obligats a fer després d'una denúncia de l'Artur Mas, quinze mil vídues pràcticament deixaven de rebre aquella prestació. Avui, amb els increments d'inflació, el que veritablement cobraven aquelles vídues..., moltes d'elles queden reduïdes pràcticament a zero.

Punt quatre, un punt clau de la seva intervenció: la política de competitivitat, l'acord estratègic. Conseller, des del nostre punt de vista, aquest és un calaix de sastre, segueix sent un calaix de sastre, que vostès tenen l'habilitat de presentar partida per partida i formar part, tot això, de l'acord de competitivitat. Si vostè mira les mesures, una per una, que tenia el pressupost, no de l'any passat, de l'any anterior, veurà que el que li diem és cert. De quin impuls parlem de l'acord de competitivitat? Aquest que ens ha promès el president Montilla, sincerament, creiem, ben poc impuls.

Creixement de les polítiques d'internacionalització –vostè ha dit que era un dels elements clars–: 5,8 milions d'euros; el mateix import, pràcticament –pràcticament–, que l'any 2006.

Mesures de foment de l'ocupació: de 393 milions d'euros a 396 milions d'euros. On són les polítiques de foment de l'ocupació?

Inversions. Vostè fa aquest plantejament: «Hem invertit molt i molt i molt durant els anys anteriors. Ara nosaltres hem de reduir aquest dinamisme inversor de la Generalitat de Catalunya.» El fet és que passem de 4.788 milions a 4.485 milions. Per no parlar de la diferència existent entre la inversió prevista i l'obra en execució.

Vull parlar-li de dos temes més, si em dóna temps: universitats i eficiència administrativa, i em quedarà encara per parlar amb vostè de la poca homogeneïtat de la inversió en l'àmbit territorial.

En el tema de les universitats, vostè, conseller Castells, hi ha passat de puntetes; ja ho entenem. Vostè ha parlat de xifres generals, i ja ho entenem. Vostè hauria de fer alguna referència al problema que avui viuen les universitats d'aquest país en l'àmbit pressupostari. Sí que hauria de fer-la, sí, quan nosaltres parlem que des de la desaparició del DURSI crec que estem en una fase d'una crisi gran i d'un salt endarrere.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Sí?

El vicepresident primer

...ha esgotat el seu temps.

El Sr. Fernández Teixidó

Sí, només...

El vicepresident primer

Li recordo que encara li queda un temps de contrarèplica.

El Sr. Fernández Teixidó

Sí, només deixi'm dir-li una cosa al conseller, que va lligada no només a l'eficiència administrativa i a la política de distribució de les inversions al territori, sinó

justament al que hauria de ser l'actitud per part del conseller Castells.

Conseller, vostè ens ve aquí, a cada debat de pressupostos, i ens diu que el consens és possible respecte a algunes de les matèries plantejades al consens, per part de vostès, en l'àmbit del pressupost. Jo tinc molta feina a convèncer els meus que això és així. Sincerament, de la seva voluntat de consens, nosaltres en tenim dubtes, però per una raó que vostè entendrà: no per la seva declaració, sinó perquè, quan acaba la feina de tots els nostres companys i companyes, les esmenes aprovades pel Govern són exactament zero.

Jo vull aquí agrair la feina del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ha presentat 1.114 esmenes al seu pressupost, més del 70 per cent de totes les esmenes presentades per tots els grups parlamentaris, 1.114 esmenes. Tindrem l'oportunitat, senyor Castells, de tenir un debat en comissió que, tant en l'àmbit de l'articulat com en l'àmbit de les seccions, ens permeti arribar a acords, sí o no? La seva mà estesa és una voluntat real d'arribar a un acord amb l'oposició, sí o no? La prova del cotó, senyor conseller, serà quan vostè, finalment, ens digui quantes esmenes està en disposició d'aprovar a Convergència i Unió, i aleshores creurem si aquesta lleialtat de què vostè parla, no només en l'àmbit del pressupost, sinó en l'àmbit del finançament, és possible que vostès l'exerceixin o no. Vull creure que sí, però això el seu grup parlamentari i els grups parlamentaris que li donen suport s'encarregaran de confirmar-nos-ho o negar-nos-ho.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable senyor Antoni Castells té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat, senyores i senyors diputats, és, com sempre, una satisfacció poder tenir aquest debat amb l'honorable representant de Convergència i Unió, tot i que, naturalment, no li estranyarà que discrepi, i bastant a fons, d'algunes de les seves tesis, no?

Celebro –no pot ser d'altra manera– que aquesta vegada vostè reconegui que la situació econòmica és bona; me n'alegro molt, que no faci un discurs catastrofista. Escolti'm, jo no nego que la nostra economia té problemes per davant. Miri si no ho nego, que precisament la tesi fonamental que manté el Govern és la següent: perquè anem bé, hem de fer bé els deures, perquè anem bé, perquè tenim precisament les possibilitats de fer-los bé, els deures. Les reformes s'han de fer quan les coses van bé, i fixi's que nosaltres sempre diem «optimisme i exigència», no optimisme per caure en l'autocomplaença.

Però, escolti'm, deixi'm que..., ja que vostè ha reconegut, ha fet aquest reconeixement, miraré de no posar el dit a la nafra, però n'hi ha alguns que són especialistes a passar de l'autocomplaença al victimisme sense solució de continuïtat. Si és al contrari! Ni autocomplaença, que vol dir que tot ens va tan bé que no hem de fer res, ni

victimisme, que vol dir «tot el que ens va malament és culpa dels altres». Aquí ni una cosa ni l'altra, al revés!

Escolti, les coses van prou bé, però tenim coses molt serioses a fer i reformes molt importants a abordar, que depenen en primer lloc de nosaltres. De manera que miri si en sóc poc, d'extremista, en aquestes qüestions. Al revés: està clar que tenim dificultats al davant, home! Si no, no hauríem fet l'acord de competitivitat, ni estaríem dient que hem de fer més polítiques socials per millorar el benestar dels nostres ciutadans, ni que al nostre estat del benestar encara li queda molt per créixer! Està clar que tenim reptes davant; i tant, que en tenim!, i molt importants! El que passa és que vostè jo crec que en alguns ha encertat una mica i en altres no massa –deixi'm que li ho digui, també.

La situació és bona, és veritat. Escolti'm, molt millor que la que hi havia fa tres anys, quan vam començar a governar. Només cal que recordem el clima que hi havia en aquell moment, la situació que ens vam trobar. Escolti, que creixíem més que la Unió Europea també, eh? Compte! Però creixíem un punt per sota del que creixem ara, per exemple. I cada any ha crescut més que l'anterior.

Vostè diu, amb el 3,9 estem per sota d'Espanya. No, no es deixi portar per la tendència natural, allò, de les coses negatives. No és veritat: el 3,9 per cent no està per sota d'Espanya. Aquest any 2006 haurem crescut igual que l'economia espanyola, senyor Fernández Teixidó, no per sota.

Escolti, jo no em conformo amb això, eh? Hem de créixer més, perquè si nosaltres creixem igual que la mitjana vol dir que n'hi ha algunes, de comunitats, les que van al davant, que creixen més que nosaltres. I nosaltres hem d'anar sempre al davant, hem de tenir l'ambició d'anar sempre al davant. Ara, és cert, la inflació... No, la inflació, perdoni'm..., miri, aquest any n'hem retallat el diferencial; tant l'hem retallat que durant els primers mesos de l'any hem estat a zero de diferencial amb Espanya –zero–, i després va fent oscil·lacions. Vol que li digui una cosa? Això depèn molt del segon decimal, o sigui que imagini's si hem de mirar amb lupa...

Jo ja li accepto: l'última dada que ens dona l'IPC és que tenim 0,2 punts. Havíem arribat a tenir-ne 0,6, eh? I amb Europa, amb la zona euro estem a 0,8 –havíem arribat a estar a 2–, de manera que l'evolució és molt positiva. Compte, tampoc no ens conformem, no hem de tenir-ne cap, de diferencial, és clar que no. Nosaltres hem fet amb això una cosa, sap?, que és que quan vam arribar al Govern el diferencial ja hi era. No era culpa dels governs anteriors, evidentment, com la millora tampoc és gràcies al Govern actual. Però ja hi era, el diferencial, però els governs d'abans hi passaven de puntetes, pensaven: «A nosaltres que no ens barregin amb aquest diferencial, no fos cas que a algú se li acudís dir que és culpa nostra.» Nosaltres, com que ens preocupem per sobre de tot resoldre els problemes, vam dir: «Aquí hi ha un problema i hem de mirar de resoldre'l.» I per tant vam fer front al problema i vam dir: «Hem de veure què passa amb aquest diferencial.» Vam abordar la qüestió, vam fer un informe jo crec molt complet, després es va crear una comissió d'experts, presidida

pel professor Argandoña, que va ser una comissió enormement útil, i vam dir: «No, perquè no s'eternitzi, un grup de treball perquè en un temps limitat faci unes propostes». Les va fer i el Govern va aprovar un pla de mesures. Home, i el resultat..., escolti'm, el resultat es veurà, deixi'm dir-ho així, perquè si ara li digués que el resultat està a la vista, vostè em diria que m'estic atribuint els mèrits, i no és així.

Ara, vostè em preguntava per un balanç. Doncs, miri, el balanç és el següent: Teníem un diferencial de 2 punts amb Europa i ara està a 0,8. Teníem un diferencial de 0,6 punts amb Espanya i ara està a 0,2. Teníem una inflació molt alta i ara tenim la més baixa en set anys. Aquest és el balanç. I en aquesta situació, en aquest context, el Govern ha fet el que havia de fer, que és agafar el toro per les banyes, té un pla de mesures, trenta-nou mesures i mira d'aplicar-les. Busco una correlació?, una relació de causa-efecte? No necessàriament, però segur que ha anat bé que el Govern agafés el toro per les banyes i simplifiquéssim el tema.

I, home, ja no li controto el comentari. Podria contestar-l'hi, no? Li podria dir: «Home, vostè em diu que jo he dit que era culpa de determinat sector.» No ho he fet mai, busqui declaracions meves, però..., no dic que no fos veritat, imagini's que em dediqué a anar explicant cada dia tot allò amb el que no coincideixo, no faria altra cosa, no? De manera que vostè sap que la càrrega de la prova l'ha de posar el que firma una cosa, no?, no el que diu que no és veritat. No he fet mai aquesta manifestació a la qual vostè es referia.

Dèficit comercial. És cert, és un dels punts..., no tant perquè això pugui tenir conseqüències serioses sobre els equilibris bàsics de les nostres macromagnituds. Dèficit comercial, quan fa vint anys –no fa quinze anys– tenia unes grans conseqüències sobre el tipus d'interès i sobre el tipus de canvi, no?, és a dir, s'havien d'adoptar mesures. Avui estem en la zona euro. De manera que el dèficit comercial ens ha d'amoïnar en la mesura que és un indicador..., compte, és un indicador de dues coses: de la competitivitat de l'economia i del dinamisme de la teva economia amb relació a les economies amb les quals hi ha uns fluxos comercials intensos.

Jo aquí li voldria fer dues reflexions. La nostra competitivitat està millorant molt clarament, i aquí hi ha un indicador definitiu de la competitivitat de l'economia, que són les exportacions, entén?, i només cal que mirem les exportacions de l'economia catalana: estan creixent i creixent molt. Però l'altra reflexió és: Nosaltres..., en molt bona part, el nostre dèficit comercial està vinculat a com van les coses a la zona euro, perquè l'economia catalana és una economia molt integrada a Europa, molt integrada a la Unió Europea, de manera que quan Europa va malament nosaltres ho notem especialment, perquè exportem menys, perquè exportem a Europa, precisament.

De manera que, per què tenim un dèficit comercial tan alt? Doncs en part perquè a la zona euro ha anat malament. Per què estan creixent més les exportacions ara aquest any? –fixi's que he parlat de xifres rècord de creixement d'exportacions, sense fer triomfalisme–, per què? Perquè la zona euro ha anat millor, per això han

cregut tant les exportacions l'any 2006. Per això a nosaltres, escolti, que Europa vagi bé ens interessa molt. Ens interessa, primer, perquè som europeistes, no?, i per tant, forma part de la nostra realitat, però també, si vol vostè, per interès i, en part, perquè té a veure amb aquesta realitat, no?

De forma que, escolti'm, està clar que hem de fer un gran esforç per millorar la competitivitat de la nostra economia. I quan veiem aquestes xifres de dèficit comercial..., ens han de refermar la línia que estem adoptant, això és el que ens han de fer servir.

Vostè em parla del sector industrial. Sap què em passa? Que jo confio més que vostè en les nostres indústries. Vostè m'ha pintat una situació una mica pessimista, no? Em diu: «No és veritat que s'estiguin transformant; no és veritat que hi hagi aquesta transformació del model industrial.» Jo hi confio més. Jo ho conec de prop, vaig seguint-ho, i li puc dir que la nostra indústria està fent bé els seus deures. Confíem en la nostra indústria. Ha fet sempre bé els seus deures. Compte, els ha fet sempre bé, i en moment molt difícils.

Aquest país, escolti'm, que és un país de llarguíssima tradició industrial, és el país de tots. Perdonin, no de vostès... És una satisfacció per a tots. Anem a patrimonialitzar la nostra indústria, ara? Escolti, és una satisfacció per a tots. Aquesta indústria va ser capaç de fer front a la gran reconversió industrial que va suposar la crisi del tèxtil a finals dels setanta, primers dels vuitanta, gran pilar de la nostra indústria, ho va fer i va saber fer front amb un èxit extraordinari a la incorporació a Europa, que no era gens fàcil, i en aquell moment hi havia molts temors, i molts deien: «Ja veureu ara, que s'acaba el mercat protegit. Veurem què passa ara..., no ens en sortirem. Ja no tenim el mercat protegit d'Espanya... Ara què passarà?» Doncs va passar que hem crescut cada any més i que ha estat la nostra indústria la que ha fet l'esforç de transformació i d'adaptació. Escolti, i el mèrit, de tots, eh?, i dels que governaven en aquell moment, també. És clar que sí, el mèrit de tots, però sobretot dels nostres industrials, que són els que ho van fer.

I avui, en comptes del que vostè creu, fan també els deures. Què vol que li digui? Fan bé les coses. Hem passat de tenir una població ocupada en la indústria, que s'ha reduït molt, és clar, com a tots els països: hem passat del 55 al 23, 8 per cent. Ara, aquest 23,8 per cent són cinc punts per sobre de la Unió Europea, eh? Nosaltres tenim una estructura productiva similar a les regions industrials europees, d'una sòlida tradició industrial, i en el que ens hem de fixar és en aquestes regions que han sigut capaces d'adaptar-se. I aquí tenim l'exemple en moltes d'aquestes regions: Llombardia, Baden-Württemberg, Baviera, regions que totes elles tenen també una població ocupada, en la indústria, entorn de la nostra, entre el 25 i el 30 per cent. És aquí on ens hem de fixar.

Jo li puc dir que estem fent bé els deures. Amb problemes, per suposat, per això cal fer les polítiques apropiades i cal incentivar que elles adoptin les mesures que han d'incentivar, que han d'adoptar, però fent bé els deures. La nostra indústria, les nostres exportacions, quan parlem d'exportacions de mercaderies i de béns par-

lem bàsicament de la indústria, no?, representen el 30 per cent de les exportacions espanyoles, pràcticament. I quan parlem d'exportacions d'alt contingut tecnològic, el 42 per cent són les que es generen a Catalunya. De manera que confii més en la nostra indústria. Ara, això sí, confiïm-hi, però també siguem conscients de fins a quin punt cal que treballem junts.

Respecte a algunes de les qüestions que vostè ha comentat amb relació al pressupost, la política fiscal..., bé, vostè diu: «Oh!, és que vostè s'ha posat la bena abans de la ferida.» No, jo he dit el que havia de dir, només faltaria que un conseller d'Economia quan presenta el discurs de pressupostos no parlés d'impostos, només faltaria!, i que digués: «Escolti, doncs miri, la situació és la que és, és clar que sí. Jo li podria dir que vostè és inassequible al desànim, no?, perquè...» Home, doncs no, escolti, no hem adoptat ni una sola mesura normativa que tendeixi a augmentar la pressió fiscal, ni una de sola. Digui-me'n una, digui'm: «Vostès han adoptat aquesta mesura per apujar els impostos als ciutadans, tipus impositius, han ampliat la base...» Digui-me'n una. No me'n dirà ni una! Diu: «Oh!, és que ha augmentat molt la recaptació.» És que quan augmenta la base imposable dels impostos augmenta la recaptació, és clar. I si la base imposable augmenta més que el PIB, doncs, augmenta més la base imposable que el PIB. I això és el que succeeix a casa nostra.

Tenim uns impostos cedits que són bàsicament impostos que graven transaccions immobiliàries, i tots sabem –em sembla que, senyor diputat, aquí tots ho sabem– que el valor de les transaccions immobiliàries ha augmentat molt, perquè ha augmentat el nombre de transaccions i perquè ha augmentat el valor de cada una de les transaccions. Resultat: que mentre que les liquidacions d'aquests impostos han pujat a l'entorn del 20 per cent, per sota, el valor de la base ha pujat per sobre del 20 per cent, de manera que miri: ha crescut menys encara. Si alguna cosa ha succeït, en la pressió fiscal efectiva que grava aquests impostos –aquests–, és que s'ha reduït una miqueta –no hi entrem ara per aquí–, això és el que ha succeït. I suposo que vostè no em dirà ara que havíem d'adoptar mesures normatives reduint la pressió fiscal efectiva en aquests impostos, quan tots estàvem dient que més aviat aquest mercat estava en una situació expansiva una mica excessiva, no? I que havia d'haver-hi un aterratge suau –suposo que m'està dient això. De forma que, escolti'm, aquesta és la realitat.

Vostè em parla de l'esforç fiscal. L'esforç fiscal, fins on jo conec, em sembla que es considera que és el quocient entre la pressió fiscal efectiva i la renda, i el PIB per càpita. És un concepte que s'utilitza per a no comparar pressions fiscal en països on el PIB per càpita és diferent. Sembla sensat. I a més li donaré una dada: Catalunya ocupa el setè lloc en termes de PIB per càpita, amb paritat de poder compra amb relació als vint-i-set països europeus. Si els posessin tots junts, n'hi ha sis que el tenen més alt que nosaltres, i vint-i-un, menys. Li ben asseguro que en pressió fiscal estem bastant per darrere del setè lloc, bastant per darrere. De manera que no, no tenim un esforç fiscal superior a la mitjana de països europeus, no és veritat això. Escolti'm, no és

cert. Una altra cosa és que vostè ho pugui fer servir per al que li convingui.

I amb relació a l'impost de successions. No, home, no, nosaltres no hem retirat cap projecte de llei, al revés, nosaltres vam presentar un projecte de llei. El Govern del president Maragall, per ser exactes, del qual m'honorava formar part, va presentar en el seu moment un projecte de llei de reforma de l'impost de successions, i va succeir que es va dissoldre el Parlament, i en dissoldre el Parlament, tots els projectes de llei que no havien estat aprovats van decaure. (*Remor de veus.*) Home, no! Això no és retirar cap projecte, eh? –això no és retirar cap projecte. (*Veus de fons.*) No, no n'hem retirat cap, de projecte. I jo m'he compromès..., el president Montilla s'ha compromès, i jo ho he tornat a fer avui, que nosaltres sense dilacions presentarem el projecte de llei corresponent. Sap què passa? Que nosaltres som el Govern, i una cosa és presentar proposicions de llei, de l'oposició, que es poden fer una mica de qualsevol manera, i miri..., i ser propaganda, m'entén? –ser propaganda–, i una altra és fer un projecte de llei des del Govern, que s'ha de fer ben fet, m'entén? (*Remor de veus.*) I això és el que farem: presentar un projecte de llei ben fet des del Govern, que suposarà una reforma i a fons de l'impost de successions; ara, això sí, amb una posició equilibrada, miri –equilibrada–, que és la que pertoca adoptar. No amb una posició extremista, a la qual vostè sembla que s'ha sumat, i darrere de vostè el seu partit; una posició extremista, que és la de: «Anem a suprimir l'impost de successions!» Miri, ni suprimir-lo ni deixar-lo exactament com està, que és el que fan els països sensats.

Vostè no es pregunta per què tots els països del món pràcticament tenen impost de successions? No s'ho pregunta això? No l'inquieta? No és una reflexió que s'hauria de fer? (*Veus de fons.*) Excepte a Itàlia, que el va eliminar el senyor Berlusconi, perquè ni a Estats Units el va eliminar el senyor Bush. Ja saben vostès que ho dic cada vegada que hi ha debat de pressupostos, però em sembla que no hem d'oblidar-ho, no? El senyor Bush va tenir en algun moment la idea de fer-ho i els senyors amb més patrimoni d'Estats Units li van dir: «No l'elimini perquè té un paper, aquest impost.»

Escolti, per tant, reformar-lo i a fons, sí, i ho farem; eliminar-lo, no. Aquesta és la posició del Govern. I naturalment, miri, sap quina és la diferència entre vostè i nosaltres? Per nosaltres el punt de referència són els països europeus. Per vostè el punt de referència són les comunitats del Partit Popular. Aquesta és la diferència (*Veus de fons.*) Miri, què vol que li digui?, aquesta és la diferència en aquesta qüestió. (*Veus de fons.*) Doncs, miri, em sembla molt bé... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller d'Economia i Finances

Vostès entren en aquesta carrera...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...en la qual nosaltres no ens hi sumarem. Dit això, jo he dit –ho he dit avui en la meua intervenció, i vostè em coneix molt bé la meua opinió–, òbviament, que no podem ser indiferents a una competència fiscal a la baixa, perquè Catalunya no pot quedar endarrere. Quan parlem de capacitat de competir i d'attractius per a la nostra economia, no podem quedar al darrere, però sí que hem de fer una reflexió tots plegats, eh? O sigui, si la desaparició de l'impost és fruit d'una competència fiscal a la baixa, és un resultat indesitjat, que no volem, o és fruit d'una decisió voluntària, conscient i meditada? Això sí que ho hauríem de plantejar. Vostès, els primers, suposo, no? I aleshores siguem conseqüents amb l'acord a què arribem, amb la valoració que prenguem tots plegats. Però que no resulti que és fruit d'una competència fiscal que porta un resultat indesitjat. Això em sembla que no és el que hauríem de voler.

Jo l'invito, naturalment, a què puguem dialogar sobre aquesta qüestió, eh?, que hi puguem dialogar. Nosaltres presentarem, i ja li he dit sense dilacions, un projecte de llei. Serà un projecte de llei que anirà molt enllà, amb la reforma de l'impost, i ens agradaria molt que vostès abandonessin aquesta posició extremista de defensar-ne l'eliminació, per entrar en la via de la sensatesa, del diàleg, la moderació, l'equilibri, i que poguéssim trobar-ne entre tots plegats una reforma i una reforma a fons. Realment, ens semblaria un pas endavant important en aquesta matèria pel bé del país. De manera que, bé, prenc nota de la seva bona disponibilitat en aquest camp.

Acord estratègic. No, l'acord estratègic no és un calaix de sastre, a l'inrevés. Ara, el que no és l'acord estratègic és una partida pressupostària ni un departament, ni una secció pressupostària, no ho és. Això és una qüestió sobre la qual vam donar-hi moltes voltes, no?, perquè hauríem pogut fer-ho, hauríem pogut buscar, doncs, una partida per..., buscar una mica una escenificació. Però ens va semblar que era millor que realment tots els departaments hi estiguéssim implicats, amb les polítiques corresponents. L'acord estratègic és el gran full de ruta, marca les polítiques. Gràcies a l'acord estratègic s'adopten mesures que no s'adoptarien altrament; se'ls dona una unitat, enfoquem totes les bateries en la mateixa direcció. És el que ha de fer l'acord estratègic. Ara, ho ha de fer tothom, tots els departaments implicats, a partir d'una coordinació, d'una acció comuna, d'una direcció comuna, és clar que sí, per a això hi ha la comissió de seguiment, per a això hi ha la comissió interdepartamental, per a això hi ha una unitat de direcció de l'acord estratègic. Per descomptat que sí. Però no pretenent que quedés com una cosa a part, perquè aleshores ens hauríem trobat en una situació en la qual no s'haurien fet seu l'acord estratègic tots aquells que se l'han de fer seu, que és l'objectiu que hem perseguit; més complicat, és veritat, eh?, té una major complexitat, però s'està aconseguint, i jo crec que amb bons resultats.

Vostès ja saben també que els hem invitat, hem establert una forma de coordinació amb el Parlament. Ara l'hem establert, i jo voldria que funcionés; que funcionés i que funcionés bé, eh?, que ens permetés realment poder

intercanviar opinions, que vostès poguessin estar al cas de tot el que s'està fent, poguessin fer suggeriments, implicar-s'hi també, eh? Els convidem a implicar-s'hi. Home, s'hi han implicat els sindicats, s'hi han implicat els empresaris, hi està implicat el Govern; només faltaria que no hi estiguessin implicades totes les forces polítiques. Jo crec que seria bo que fos així, que tots ens el sentíssim nostre. L'acord estratègic és el de tots, no és ni d'uns ni dels altres; és de tots. Home, com el Govern és el Govern de tots –em permetran que ho digui, també, no? De manera que el Govern fa el que ha de fer i suma les forces polítiques..., a sumar-se en aquest acord estratègic, eh? I si cal, escolti'm, senyor diputat, vostè sap que tots els suggeriments que vulgui fer sobre aquesta qüestió, doncs, seran ben rebudes.

No, jo no he passat de puntetes sobre universitats. Al revés, he volgut parlar-ne explícitament; si hi hagués volgut passar de puntetes, no n'hauria parlat. Miri si era fàcil, no? Amb un discurs d'una hora, i que no es pot tocar tots els temes, hauria pogut no parlar-ne. No ho he volgut fer; he volgut destacar fins a quin punt les universitats són importants i fins a quin punt s'està fent un esforç en aquesta matèria, un esforç molt important en matèria... Miri, l'any passat vam signar el Pla de millora del finançament universitari, que era important fer-ho, perquè quan es va fer la Llei d'universitats es va establir un horitzó que en aquell moment semblava ambiciós. Naturalment, qui ho va fer ho va fer amb la millor intenció, no? Va dir: «Creixerà un 30 per cent per sobre de l'IPC.» Però sap què va passar, després? Que, aplicant aquest creixement del 30 per cent, creixia menys que el pressupost; 30 per cent fins a l'any 2010. Creixia menys. De manera que ara jo podria dir: «Oh, és que els governs d'abans no van considerar prou seriosament les universitats, els consellers que hi havien abans no les van considerar prou seriosament, perquè creixien poc amb el que es va establir a la LUC.» No ho crec. Crec que van fer tot el que van poder, lògicament, no? Però el que van poder va resultar que va ser insuficient. I per això vam fer el Pla de millora, que representava un augment molt important; en lloc de créixer el 7 creixen el 12, gràcies al Pla de millora. I vostè escolti les universitats i veurà fins a quin punt estan satisfetes amb el que es va fer.

I es va deixar molt a punt –molt a punt– el Pla d'inversions, molt a punt, ja havent apropiat molt les posicions; quedava naturalment acabar d'elaborar-lo. I en això estem i en això està el conseller Huguet, per al qual és la primera prioritat, escolti. I no tingui cap dubte que és així, no?

No té a veure, això, tampoc amb si es diu DURSI o no es diu DURSI. Jo entenc que els mateixos universitaris, doncs, prefereixin singularitzar-se, no? Però la prioritat és del Govern, no és d'aquest o d'aquell departament. Jo li puc refermar la prioritat inqüestionable del Govern en aquesta qüestió.

I finalment em permetrà que digui alguna cosa sobre el finançament. Miri, si alguna cosa tracto de no ser és gasiu, no? Vostè em nega generositat a l'hora de valorar l'acord. No, he tractat de ser objectiu sempre –sempre. El que sí que hem hagut de fer moltes vegades és posar fre al seu triomfalisme. Vostès, en aquell moment, quan

van fer l'acord, l'any 2001, que entrava en vigor a partir del 2002, es van dedicar a fer pirotècnia, no?, amb l'acord, a llançar coets. I nosaltres vam dir: «No, escolti'm, no, tot el que s'està dient no és exacte.» Que és un pas endavant? Ho he dit sempre i ho ratifico ara; és clar que era un pas endavant. Tots els acords han suposat un pas endavant, amb clarobscurs, però un pas endavant; és clar que sí. Un pas endavant sobretot per una cosa: perquè vinculava més els nostres ingressos a l'evolució dels impostos i ens donava més capacitat normativa; sobretot per això, més que per l'increment de recursos.

Això, senyor Fernández Teixidó, quan vulgui li ensenyaré els números. (*Pausa.*) No, no... Miri, l'increment de recursos hauria estat més o menys del mateix ordre, i tal vegada una mica més alt, amb la pauta de variació que hi havia en l'anterior model. Perquè en l'actual model van desaparèixer de la pauta de variació dels ingressos de l'Estat, que abans es deia ITAE i ara es diu ITE, la Seguretat Social i societats, que són els dos tributs que han crescut més. De manera que no està tan clar, això. Jo tinc fets els números; si vol, un dia els hi ensenyaré. De manera que amb l'anterior model també tindríem molts recursos. Que tenim molts recursos? És clar que en tenim molts, sempre ho he dit: 32.000 milions d'euros, imagini's. I tots vénen dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. Perquè, oi que tenim dèficit fiscal? Doncs, vol dir que paguen aquests i més. De manera que és clar que en tenim molts, de recursos. Només faltaria. Escolti, és que a nosaltres ens correspon gestionar la sanitat, l'educació, els serveis socials i una bona pila d'altres polítiques imprescindibles per als ciutadans, moltes infraestructures entre d'altres. De manera que ja m'explicarà si no hem de tenir molts recursos. Quina és avui l'Administració responsable de prestar els serveis que tenen més impacte pressupostari? La Generalitat. De manera que només faltaria que no tinguéssim molts recursos. És clar que en tenim molts.

Però, escolti, això no l'ha de portar a entronitzar, a fer aquesta espècie de triomfalisme, quan parlem de l'anterior model de finançament, perquè aleshores hi ha una certa contradicció. Passar d'això a demanar el concert. Bé, en què quedem? Nosaltres també tractem de ser més equilibrats. Ni una cosa ni l'altra; ni entronitzar l'actual model ni demanar el concert, no? Ja ho ha vist; nosaltres hem tingut una postura també més equilibrada, més central en aquesta qüestió. Però és que vostès passen d'un extrem a l'altre. I jo crec que si tan bé, tan bé, tan bé anés l'actual model, no en voldrien una revisió. I sembla que també defensen una revisió de l'actual model de finançament.

Que, per cert, clar, vostè em diu: «Hem perdut un any.» Com que hem perdut un any? Però vostès s'han llegit el que diu l'Estatut? Quin termini de l'Estatut en matèria de finançament no estem complint? Diguin-me'n un de sol, un sol termini en matèria de finançament de l'Estatut que no estiguem complint. L'Estatut deia: sis mesos, Comissió Mixta –era el 9 de febrer, la vam constituir el 6 de febrer–; un any, Agència Tributària –es compleix el 9 d'agost, ha entrat el projecte de llei i esperem que estigui aprovada–, i ens dóna dos anys per pactar dues qüestions molt importants: el consorci tributari, molt important, i concretar els aspectes del

model de finançament que estan previstos a l'Estatut, és a dir, tenir el nou model acordat. Això vol dir el 9 d'agost de l'any que ve. I jo ho he dit avui i ho ratifico: escolti'm, aquest Govern serà ferm en el compliment dels compromisos estatutaris.

Ara, vostè s'equivoca cap a on enfoca el tir, eh? Sap per què no tenim un nou model actualment? Estem a l'any 2007, oi? Estem a l'any 2007. Abans cada cinc anys es canviava el model –cada cinc anys. L'anterior va entrar en vigor l'any 2002. Saben quan s'acabaven els cinc anys? L'any 2006. De manera que aquest any hauria tocat nou model. Saben per què no el tenim, el nou model, aquest any? Sense Estatut, tot això, eh? Saben per què no el tenim? Perquè vostès, en l'acord que van fer l'any 2001, van renunciar a la revisió quinquennal. Per això no tenim el nou model. O sigui que, perdonin, és clar que hem perdut un any –un any i el que vostè vulgui– per l'acord que vostès van fer. Perdonin-me. I això va ser un error acceptar-ho. I els ho dic amb tota sinceritat: va ser un error. Perquè és veritat que no hi ha disposició normativa que obligui avui el Govern de l'Estat a fer un nou model, i ens perjudica, perquè hi ha molts aspectes que hauríem de revisar, per exemple l'evolució de la població, per exemple, que aquí mirin com ha crescut, i nosaltres ens vam haver d'espavilar per defensar la reforma del finançament de la sanitat, com a mínim, tenint en compte l'increment de la població, com a mínim.

De manera que hem perdut un any... Home, mirin, vostès en saben alguna cosa. Em diu: «Oh, a l'última reunió del Consell de Política Fiscal i Financera no es va plantejar aquesta qüestió.» Bé, en això vostè va més lluny que jo. Jo la veritat és que penso que l'Estatut de Catalunya no l'haig de discutir de moment amb les altres comunitats autònomes al Consell de Política Fiscal i Financera. De moment nosaltres fins aquí arribem, m'entén? L'Estatut d'autonomia de Catalunya i el seu desplegament el parlarem amb el Govern de l'Estat. I aquelles qüestions que tinguin un caràcter general no tenim inconvenient, sempre que no ens perjudiqui i sempre que es compleixin els terminis, que es puguin plantejar amb caràcter general. Aquesta és la nostra posició.

Jo no sé si vostè el que m'està demanant és que demani que en el proper Consell de Política Fiscal i Financera posi a l'ordre del dia, en el proper Consell de Política Fiscal i Financera, el desplegament de l'Estatut. No sé si tots vostès estarien d'acord en això. No sé si tots vostès estarien d'acord –vull dir el president del seu grup, el seu portaveu, vostè mateix– que en la propera reunió del Consell de Política Fiscal i Financera el Govern de Catalunya demani que es discuteixi entre les disset comunitats autònomes com hem d'aplicar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, oi? Jo no ho acabo de veure clar. M'entenen? De manera que tampoc no crec que sigui aquest el lloc per plantejar la qüestió, dient-li de nou que si hi ha qüestions que poden tenir un caràcter general entendríem que aquestes qüestions es plantejessin en un àmbit més general, sempre que respectessin escrupolosament el que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en contingut i en terminis. Aquest és el nostre plantejament, senyor Fernández Teixidó.

Nosaltres estem complint el que diu l'Estatut. No s'ha perdut, no, un any, no; ni un dia. Al revés, abans que s'haguessin complert els terminis ja dèiem que s'havien de complir. Naturalment, perquè és la nostra obligació. Així ho hem fet i així ho farem. I m'agradaria saber que ho podem fer junts, comptant amb el seu concurs i amb el seu recolzament quan escaigui. Aquest és el seu Govern, de manera que està bé recolzar el Govern de Catalunya quan el Govern de Catalunya defensa els interessos del país, i naturalment que ho poguéssim fer compartint plantejaments, que ho poguéssim fer i compartint plantejaments, perquè jo crec que en aquesta qüestió és molt més –molt més– el que ens apropa que el que ens separa, és molt més el que ens uneix que el que ens separa. De manera que tenen la invitació a parlar i a fons de quin ha de ser aquest model de finançament i quins han de ser els plantejaments que hem de defensar. Saben que aquesta és la posició del president Montilla, és la posició del Govern i, per descomptat, és la meua posició.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Primer punt: l'economia va bé, senyor conseller. Nosaltres hem situat, crec que amb perspectiva, aquesta qüestió. M'admetrà que aquest no és mèrit exclusiu del Govern. I m'admetrà una altra cosa: que és difícil que vostès, estant a l'oposició, haguessin reconegut justament quan Convergència i Unió era al Govern que l'economia anava bé. No difícil, gairebé impossible –gairebé impossible. Nosaltres ho reconeixem perquè tenim en compte la feina que es fa, l'oposició que hem de fer i el país; per això ho reconeixem. Això era difícil esperar-ho dels socialistes.

Punt dos: dificultats i reptes. Jo li agraeixo des d'aquest punt de vista que vostè hagi fet una cosa que no va tenir l'oportunitat de fer –no és que no la volgués fer: no va tenir l'oportunitat de fer-la– al passat debat: situar els punts de referència que nosaltres li hem plantejat com a elements a ésser discutits. Ja en tinc prou. És a dir, davant dels elements que han de configurar el futur de l'economia catalana, hem de tenir el debat que cal, amb els pesos de cadascun dels punts, però l'hem de tenir tal com nosaltres li plantejàvem. I en dues qüestions en què no ens podem concedir ni un moment de treva: competitivitat i productivitat. I vostè sap que això millora molt lentament, amb un problema: que millora amb relació a les economies europees amb més lentitud. Creix la nostra economia però no creixen les ràtios de productivitat com caldria que creixessin. I en la nostra indústria això és determinant, i vostè ho sap.

Quan jo els dic que no siguin vostès tan absolutament cofoistes respecte al canvi de model no em refereixo als industrials. Els industrials fan la seva feina, malgrat que hem reduït les indústries, com vostè ha dit, pràcticament a la meitat, però pràcticament a la meitat, en aquests darrers anys, i és normal, com a tots els països d'Europa; els percentatges, diputat, com a tots els paï-

sos d'Europa. Les dades no les donem nosaltres, les ha donat el conseller Castells –les ha donat el conseller Castells.

Per tant, nosaltres confiem en la nostra indústria, clar que sí. El que li diem és: «No abaixem la guàrdia respecte a aquest eventual canvi de model.» Això és el que li diem. I la feina no està feta. I parcialment hi han elements que avancen i hi han altres elements que no. I la productivitat n'és un de clar, i el cost laboral unitari n'és un de clar, i la competitivitat n'és un de clar. I d'això és del que hem de parlar. I quan parlem d'innovació i parlem de recerca, sabem que les nostres empreses van per darrere. Això és el que diem. I per això no confiem menys en els nostres empresaris, per Déu!; no ens faci aquest parany, senyor conseller, no el mereixem, jo no el mereixo. (*Veus de fons.*) No, no; vostè diu: «És que jo això ho conec bé.» Jo he estat conseller d'Indústria; també ho conec bé. I en Rañé també, que està a l'ordinador però també ho coneix. Per tant, no em faci aquest parany.

Nosaltres que diem que justament hem de treballar amb aquestes magnituds..., vol dir que estem al costat dels nostres industrials i sabem de les seves dificultats. Però no els cantem la palinòdia, sinó que diem les coses com han de ser..., no dic que vostè ho faci, però les diem com han de ser.

Punt quatre: política fiscal. «Citi'm» –diu el conseller, el conseller Castells–, «citi'm un sol increment.» És atrevit, senyor conseller, vostè; és audaç. Vol que l'hi citi? Cèntim sanitari? Cànon de l'aigua? Impost sobre..., o impost sobre transmissions patrimonials? Si vostè ens vol venir a dir aquí, senyor conseller, que vostè, com a conseller d'un govern d'esquerres, tripartit i socialista, no ha apujat cap impost, benvingut. Però no pot estar-se assegut aquí en aquests bancs, perquè vostès han fet que creixés la pressió fiscal en aquest país, i l'esforç fiscal.

Vostè m'ha plantejat un índex d'esforç fiscal. N'hi han quatre. Els hi deixaré tots quatre: hi ha el de la despesa pública amb relació a la renda *per capita*, hi ha la despesa pública amb la taxa d'ocupació..., amb tots quatre, tots quatre, senyor conseller, creix l'esforç fiscal. I és un dels més elevats de... I vostè m'ho ha de reconèixer. I ens ho diu clarament aquí en aquesta cambra, i no passa absolutament res. I encara li diré més: aquest esforç fiscal comparativament ha anat creixent, però s'ha anat reduint la diferència amb altres països europeus.

Punt central, punt central de la seva intervenció: successions i donacions. Senyor conseller, acabem el debat. Vol portar el projecte de llei de successions i donacions a aquesta cambra? Vol deixar d'anunciar que el portarà i el porta, i s'acaba el debat? Ha tingut l'oportunitat que discutíssim això, diu «amb una proposició de llei que són les que presenta l'oposició, que hi manca rigor i ja se sap...» (*Veus de fons.*) Sí, sí que ho ha dit, sí, ho ha dit aquí. Després, quan s'asseu allà i ho sent, no li agrada sentir-ho; però vostè ho ha dit aquí. I de rigor en tenim tant com vostès. Amb un avantatge: que vam proposar la iniciativa nosaltres, com també va fer-ho el Partit Popular, que s'ha de reconèixer. I vostès tenien l'oportunitat de començar a discutir això. Ah!, la vanitat del Govern això no ho permet: «Enviarem el nostre propi

projecte de llei.» Doncs, si són tan amables, l'envien i enllestim. (*Rialles.*) L'envien i enllestim el debat! Ara, vostè no em digui: «Home, no varem aprovar l'impost de successions i donacions perquè és que es va acabar la legislatura.» La van acabar vostès, i de quina manera, senyor conseller! (*Rialles.*) La van acabar vostès, i de quina manera —u.

Dos —dos—: vostès tenien temps —i aquí hi han diputats que no em desmentiran— d'haver aprovat aquest projecte de llei. Però vostè, senyor conseller, ja en aquell moment sabia que amb el que havia enviat el Govern a aquesta cambra no en tenia prou, ja ho sabien en aquell moment. I no ens...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...ho reconeixerà —vaig acabant, president—, no ens ho reconeixerà en aquest moment, però vostè ja ho sabia.

Vostè podrà intentar el que vulgui davant d'aquesta cambra i davant de la ciutadania de Catalunya, excepte presentar-nos com extremistes. Teixidó, un extremista? (*Rialles.*) De jove, tant com vostè. (*Rialles.*) De jove, tant com vostè, però una vegada ens hem fet grans..., vostè i jo, extremistes? Cap; d'extremisme, cap. El que li vam dir al debat de successions li ho repeteixo aquí, no com una profecia, com una cosa que vostè veurà —no sé si el Govern—: la supressió de l'impost de successions...

El president

Extremistes, extremistes en l'ús del temps, sí, senyor Teixidó. (*Rialles.*)

El Sr. Fernández Teixidó

...i donacions farà via. Senyor president, vostè ja m'entendrà, que contestar tota la intervenció del conseller Castells en cinc minuts és impossible.

El president

És la norma, senyor Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Però m'ha de deixar vostè només dos minuts, per acabar, de veritat...

El president

No, dos minuts, no. Acabi.

El Sr. Fernández Teixidó

Dos minuts. (*Rialles.*) La primera, ni un mot, ni un mot a la seva rèplica, ni un mot de polítiques socials. El que li hem parlat d'habitatge, famílies, gent gran..., ni un mot —ni un mot. No li deu importar massa.

I l'últim punt: parlem del finançament. Ple d'agost del 2001, en aquesta mateixa tribuna, un president que va ser president del seu Govern, el senyor Maragall, estant a l'oposició ens va dir: «Amb aquest finançament, Ca-

talunya no tindrà ni un euro més. Ni un euro més, tindrà Catalunya.» Sí, sí, sí, el president del seu Govern, 2001, agost, Ple extraordinari. Deia la veritat ell, o deia la veritat vostè? La prova és 8.000 milions, i estem al costat seu per tenir-ne més per a Catalunya. Però no ens menystingui des d'aquest punt de vista respecte a l'esforç fet.

Ens ha de dir una cosa. Vostè aquí ve i ens diu: «El Consejo de Política Fiscal y...» Home, nosaltres de cap manera; nosaltres de cap manera voldrem discutir el finançament al Consejo. Vostè sí? Clar que no. Però vostè haurà de dir si veritablement dóna o no dóna suport al document del PSOE. I al document del PSOE (*veus de fons*) —sí, sí, sí; sí, sí, sí, conseller, sí— diuen que vostès passaran per l'adreçador i discutiran en el Consejo de Política Fiscal, discutirem el finançament de Catalunya.

Però ara té una magnífica oportunitat davant d'aquesta cambra, magnífica, excellent: digui'ns que no, que vostè per aquí no passarà, i que si hi ha de passar prendrà determinacions. Li'n podem recomanar algunes (*veus de fons*) —li'n podem recomanar algunes. Però digui'ns aquí políticament: «No compartim el text del PSOE, no passarem pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, defensarem el que diu l'Estatut, els tindrem al seu costat», i aleshores, conseller, hi haurà lleialtat política per estar al seu costat. Si no, home, nosaltres ens hem de moure inquiets. Moure inquiets quan, malgrat tots els seus esforços de consens, d'anar junts, de lleialtat i de tirar endavant, malgrat tot això, nosaltres som fora de totes les comissions que negocien aquests elements en l'àmbit estatal. Aquest és el fet. (*Remor de veus.*)

Per tant, té una magnífica oportunitat. Ens diu que no, ens diu que sí i ens ofereix consens en tots els àmbits. I, si podem participar en aquestes comissions, millor que millor. D'aquesta manera entenem els nacionalistes de Catalunya el consens que ens ofereix el Govern. Si vostè és capaç de fer això des d'aquesta tribuna, tindrà el nostre consens i la nostra lleialtat. En cas contrari, doncs, jugarem aquest tema que inevitablement hem de jugar: vostès governen, nosaltres fem oposició, i ho fem sempre tractant de servir, el primer, els interessos del poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Suspenem... (*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Si parla el conseller, obre torn. (*Veus de fons.*) No, no, és que és igual que sigui breument que no sigui breument. Si vostè vol parlar, que pot fer-ho, obre torn. (*Pausa.*) Doncs, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Si m'ho permet, molt honorable senyor president. Sé que obro torn, però crec que el debat és prou important perquè precisem algun aspecte, no? Molt breument, eh?, tampoc no...

Miri, amb relació a la productivitat i la competitivitat, sap vostè que, efectivament, doncs, nosaltres tenim un creixement de la productivitat insuficient respecte al que

ens agradaria. Li haig de dir que, de totes maneres..., avui no ho he volgut dir en el discurs, perquè també no es pot dir tot, no?, però tenia la dada de productivitat de l'any 2006, i és esperançadora. L'any 2006 la productivitat ha crescut un 1 per cent, quan la mitjana dels anys anteriors, de quatre o cinc anys anteriors, és el 0 per cent pràcticament; estava estancada. De manera que també en aquest terreny, de nou, el mateix missatge: les coses van millor, però naturalment encara és insuficient, no?

Successions. No, no, escolti'm, nosaltres, és clar que portarem el projecte de llei. Governant des de fa cinc mesos, no? (*Remor de veus.*) Governem, aquest Govern governa des de fa cinc mesos. I l'anterior Govern –que no era el mateix Govern, era un altre govern– havia presentat un projecte de llei. De manera que li demano que ens comenci a retreure que no presentem el projecte de llei quan hagi passat el temps mínim necessari per preparar un projecte de llei. Escolti'm, amb tots els respectes, amb tots els respectes a la feina que fan des de l'oposició fent proposicions de llei, vostè ha estat al Govern i ha estat a l'oposició, i sap que el Govern ha de fer els projectes de llei d'una manera i l'oposició fa les proposicions de llei d'una manera; amb tot el rigor i, naturalment, amb la millor solvència política i professional per part dels que ho fan.

Vam tenir temps? Home, vam tenir un temps relatiu, no? La nostra previsió era aprovar la llei abans que s'acabés la legislatura, per descomptat; aquesta era la nostra previsió. Però sap què ens passa? Que vam estar molt de temps intentant sumar Convergència al consens (*rialles*), vam perdre molt temps intentant sumar Convergència al consens (*remor de veus*), de manera que això ens va costar una mica, no? –ens va costar una mica.

I sí que és cert que naturalment..., quan vostè invoca aquest projecte de llei que va decaure i diu: «Ja havíem avançat molt», a mi em queda el dubte de si és que voldria que presentéssim el mateix. A nosaltres ara sí, és veritat, se'ns queda curt –se'ns queda curt, ara. Nosaltres, aquest projecte de llei, no el presentarem ni com estava quan el vam presentar, ni com estava després de, amb grans dificultats, aconseguir acordar algunes esmenes amb vostès.

I finalment el finançament. No, a veure, miri, diu: «El president Maragall va dir “amb aquest finançament no tindrem ni un euro més”.» Aquí la paraula clau és «amb aquest» finançament, no si després hem tingut ni un euro més. És que amb l'anterior finançament hauríem tingut també molts euros més; amb l'anterior finançament –i quan vulguin els n'ensenyaré les dades– hauríem tingut molts euros més. És a dir, la taxa de variació dels ingressos de la Generalitat derivats del model de finançament és, en termes aproximats, molt semblant a la que hauríem tingut. I no vull..., escolti'm, per no dir que no hauria arribat a aquest nivell, que no ha arribat a aquest nivell la que hauríem tingut, per no dir-ho.

És clar que han crescut els ingressos! Només faltaria, si han crescut els impostos a tot Espanya, i els nostres! És clar que han crescut! De manera que no és aquesta, la qüestió.

I vostè em parla de donar suport o no a un document del PSOE. Perdoni'm, escolti'm, aquí li està parlant el

conseller del Govern, m'entén? (*Rialles i veus de fons.*) No, no, perdoni'm, li està parlant el conseller del Govern, i el conseller del Govern amb qui es relaciona i amb qui negocia és amb el Govern de l'Estat –és amb el Govern de l'Estat. I amb qui fa propostes i discuteix propostes és amb el ministre d'Hisenda del Govern de l'Estat, naturalment que sí, com ha de ser. Perdoni'm, i digui'm una sola de les manifestacions que han fet aquest Govern i el conseller que els parla, en la qual es pugui interpretar que nosaltres no som al màxim d'exigents a desenvolupar en totes les seves potencialitats allò que vol l'Estatut en matèria de finançament, una sola manifestació, i aleshores podrem parlar.

Mentrestant, sí, ho reitero, els convido que mirem d'anar junts en una qüestió tan important per al país com és aquesta, que mirem d'anar junts. I vostè examini el que diem nosaltres, el que diu el Govern de Catalunya, i facin propostes sobre el que li digui el Govern de Catalunya. I després, naturalment, compari-ho amb el que diu o deixa de dir el PSOE. Però això és el que li proposa el Govern de Catalunya, per al bé del país.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments. El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*)

El president

Senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Dos temes, senyor conseller, i enllestim: successions i donacions, i finançament.

Successions i donacions, el primer. Senyor conseller, vostè tenia l'oportunitat, i el seu grup parlamentari i el seu Govern, d'aprovar aquell projecte de llei. Diu: «Vàrem perdre molt de temps sumant l'oposició al consens.» Sap que no. Li va costar més temps sumar Iniciativa per Catalunya al seu consens que sumar-nos a nosaltres després del debat. És veritat –és veritat! No en va perdre, vostè, de temps amb nosaltres. Vàrem tenir el debat que vàrem tenir, ens va portar tres mesos de treball parlamentari, vàrem parlar amb persones que són avui aquí presents de com havíem de procedir i teníem un text que, quan vostè el va voler enviar a aquesta cambra –i ho ha reconegut i jo li ho agraeixo–, es va adonar que ja no responia a les necessitats d'aquell impost.

Digui-ho, perquè si no, si no fos així, vostè haurien pogut enviar el mateix document aquí. I per què no l'envien? Justament perquè saben que amb allò ja no anaven enlloc. Com li advertíem, malgrat que vàrem presentar cent esmenes, ens en van aprovar vint-i-una i ens van rebutjar la resta, que anaven en la mateixa línia que aquesta proposició que hem presentat; per cert, amb el mateix rigor que fèiem el treball des del nostre Govern, amb el mateix rigor, perquè ens prenem parlamentàriament aquesta tasca amb molt de rigor i amb molta seriositat. No dic que vostès no, jo no ho pressuposo. Li asseguro que la feina en què treballen els nostres diputats, les nostres diputades i la gent que els dóna suport..., treballen justament amb el mateix rigor.

I el president Maragall, quan va venir a aquesta tribuna, va dir: «Ni un euro més.» I vostè això és el que ha d'admetre, si és que no li va donar vostè, aquest consell, al president Maragall. «Digues-ho, Pasqual, que ni un euro més.» Que no fos vostè, el que li digués això al president Maragall. Si vostè no va ser, ha d'admetre aquí que el senyor Maragall va venir a dir aquí: «Ni un euro més, tindran vostès amb aquest finançament.» D'això se'n diu «sectarisme».

Diu: «I en podríem tenir més amb el sistema anterior, i jo li ho demostraré.» I de qui era el sistema anterior, conseller Castells? De Convergència i Unió –de Convergència i Unió. Li demanem només una cosa, senyor conseller, una que a vostè li és fàcil fer i el compromet a tan poc... Ho reconeix, políticament, i això és tot. A vostè això li hauria de ser fàcil, amb el seu tarannà. Podria convèncer aquesta cambra, sumar-se veritablement al consens que li demanem. Admeti que aquell era un sistema que mereix la correcció, que apostem per un sistema millor, que vostès des d'aquesta bancada el van desqualificar políticament, com tantes i tantes coses, amb el candidat aleshores Maragall al capdavant, i el resultat ha estat completament diferent: 8.000 milions de diferència. N'haurien pogut tenir més. Vuit mil milions de diferència. I per això aquest grup parlamentari i aquell Govern mereixen respecte, senyor conseller, i que vostè ho admeti. I no és tan difícil. Ser generós en política és una rara peculiaritat dels polítics, però de tant en tant ser generós és una bona fórmula.

Últim punt, finançament. En finançament, li hem de dir el següent. El debat en el PSOE... És a dir, quan jo tinc la percepció que el ministre Solbes diu «no al finançament de Catalunya per al 2008», no ho puc separar de la feina que fan vostès. Vostè sap, i si no ens ve aquí i ens diu el contrari...

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo ja, senyor president. Vostè ens pot dir ara el contrari. Diu: «Primer, això del document del PSOE a nosaltres no ens preocupa, perquè nosaltres som el Govern de Catalunya», però això jo ja li ho admeto, ja m'ho crec. Digui'm aquí una cosa diferent: «Nosaltres progressarem l'any 2008 amb el finançament de Catalunya. I ens negarem a l'actitud del Govern del PSOE, que no discutiran el finançament al Consejo de Política Fiscal.» Digui'ns això aquí, perquè això ens donarà una garantia i ens animarà molt, ens reconfortarà, ens consolarà, senyor conseller. Perquè vostè sap –i nosaltres ho temem– que no progressarem en el debat del finançament durant l'any 2008. No en tornarem a parlar fins que les eleccions generals estiguin realitzades, i Catalunya haurà perdut un any més, una altra vegada.

Si vostè això creu que és una visió extremista...

El president

Honorable diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...alarmista, carregada de posicions estranyes, pugui i ho diu, i ho discutim. Però vostè sap –i tant de bo m'equivoqui– que no tindrem finançament l'any 2008. En farem responsable el Govern del PSOE, però en farem responsable el Govern tripartit de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i els consellers d'Educació, i de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, per presentar la segona esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, estem davant del debat més important que normalment en democràcia es té durant un període de sessions, no? I jo vull expressar una primera preocupació i és la poca transcendència que té un debat d'aquestes característiques en comparació amb altres països del nostre entorn. Aquest és un debat que en altres països desperta no només passions entre la classe política, sinó a la societat, entre els ciutadans. I, en canvi, aquí ens trobem..., ja veiem la passió que desperta entre la classe política, i ens trobem, a més a més, amb un cert desinterès per part de l'opinió pública i malauradament tindrem ocasió de comprovar-ho demà a través dels mitjans de comunicació. Jo sé que aquesta reflexió ens portaria molt lluny, segurament ens portaria, diguem-ne, a la qualitat democràtica de la nostra democràcia i el propi sistema electoral, si es vol, però jo voldria posar l'èmfasi en què estem en el debat més important del període de sessions; molt més important que el que varem tenir aquí fa unes setmanes quan hi va haver un ple monogràfic sobre el desplegament de l'Estatut. El que discutim avui és molt més important –molt més important.

I per què? Doncs perquè estem discutint respecte a les prioritats polítiques del Govern, respecte a quina és l'alternativa des de l'oposició i també, doncs, respecte a

com ens gastem entre tots plegats, particularment des de la responsabilitat del Govern, els diners dels ciutadans que paguen a través dels seus impostos.

Jo voldria fer una intervenció molt centrada, per tant, en els pressupostos. Aquest matí s'ha parlat de moltes qüestions, jo no les defugiré, perquè em sembla que són molt i molt rellevants i molt i molt importants i alguna cosa en diré, però voldria centrar-me en el projecte de pressupostos, però no puc defugir, efectivament, de parlar una mica del context general. El conseller, doncs, ens ha parlat de la situació macroeconòmica i ens ha parlat de la percepció respecte a aquesta situació. I ell l'ha qualificat de positiva i jo hi estic d'acord. Les xifres macro són incontrovertibles, però també m'agradaria, doncs, posar l'èmfasi en què, des del punt de vista microeconòmic, aquest, entre cometes, «triomfalisme» –que probablement és una paraula exagerada– tampoc es correspon a la realitat de la percepció dels ciutadans. Els ciutadans, ens diuen –hem vist la darrera enquesta del CIS– que estan preocupats pels problemes econòmics, que entre l'atur i els problemes econòmics estem parlant del tercer i el quart problema més important, doncs, que veuen els ciutadans. I això té una raó. Jo voldria dir al conseller que, home, aquesta presentació tan optimista, tan positiva de la realitat econòmica segurament pot ensopegar amb la percepció que tenen els ciutadans concrets respecte a com els va a ells –com els va a ells–, perquè tots sabem que el creixement de l'economia està en bona part fonamentat en la immigració, per tant, en l'increment brutal, des del punt de vista del mercat de treball i també de la contribució a l'economia del seu conjunt, del fenomen migratori, però que individualment considerat hi ha un deteriorament claríssim dels salaris reals, un deteriorament claríssim dels salaris reals dels treballadors, hi ha un increment dels tipus d'interès i també hi ha un increment de la pressió tributària, sobretot a través dels impostos indirectes.

Hem sabut, per exemple, que per primera vegada des de fa molts anys el tipus d'interès, a efectes, per posar un exemple, dels crèdits hipotecaris, doncs, està ja per sobre del 5 per cent, que els impostos indirectes castiguen sobre els salaris reals, que la inflació normalment està per sobre dels salaris que es pacten en els convenis col·lectius. I, en conseqüència, no està de més que des de la visió realista que en aquesta sessió i aquest matí vostè ha volgut transmetre a la ciutadania, de dir les coses van bé, a nivell macro jo no ho puc discutir, però no estaria de més que també es digués que hem de ser tots plegats molt sensibles a les percepcions individuals i al que passa, no?, i és que molts i molts ciutadans tenen autèntics problemes per arribar a final de mes. I tenen més problemes ara que fa un temps, per l'evolució d'aquestes variables que li estic comentant.

És cert també que, més enllà de les bones xifres macro, hi ha uns problemes de fons macro també, relacionats amb la competitivitat –i després parlaré del pacte de la competitivitat– i relacionats amb l'evolució del sector exterior. És cert que hi ha una evolució positiva de determinades variables, particularment les exportacions, però també és veritat que gràcies a l'euro avui ens podem permetre determinades coses que fa uns anys amb la nostra

pròpia divisa no haguéssim pogut suportar i haguéssim hagut d'entrar en un procés de devaluacions.

Però al marge d'això, jo voldria, com li he dit, parlar dels pressupostos i també del finançament d'aquests pressupostos. Aquest matí s'ha dedicat moltes hores al tema del finançament –moltes hores..., molts minuts al tema del finançament– i, home, crec que des del meu grup parlamentari també podem dir alguna cosa, no?

Però el primer que li voldria comentar és: vostè, senyor conseller, ha fet una afirmació segons la qual els pressupostos no són expansius, que creixen en qualsevol cas per sobre del PIB nominal. I quan el creixement de l'economia està pràcticament al voltant del 4 per cent, qualsevol creixement dels pressupostos per sobre del PIB nominal, doncs, tots els llibres de teoria econòmica ens diuen que aquests pressupostos són expansius per més que es vulgui dir el contrari. Vostè dirà: «Són moderadament expansius». D'acord, però són uns pressupostos expansius i, en conseqüència, ateses les tensions inflacionistes que s'han moderat, doncs, probablement des d'un punt de vista de política econòmica hauríem de posar-ho en discussió.

Però ja que parlem d'aquests pressupostos moderadament expansius i del seu finançament, no em resisteixo a parlar del que s'ha parlat aquest matí de manera reiterada, no? Els pressupostos són 32.218 milions d'euros. Això és una quantitat molt important i és bo que els ciutadans de Catalunya ho sàpiguen. Això són més de 4.500 euros per càpita, són, parlant en les antigues pessetes, 750.000 pessetes per habitant. I només de la Generalitat estem parlant. I, en conseqüència, d'aquí la rellevància d'aquest debat, estem parlant de molts i molts diners. L'increment és del 8 i escaig per cent, sé que en termes homogenis no arriba al 8, però, hi insisteixo, per sobre del PIB nominal. I representen el 15,5 per cent del producte brut de Catalunya.

Però hi ha una xifra que per més que es vulgui ara debatre o dissimular és espectacular: l'any 2003 –que és el darrer any en què els pressupostos varen ser presentats pel Govern anterior, amb el suport del Partit Popular– els pressupostos de la Generalitat eren de 16 bilions d'euros i ara en són 32. És clar, en quatre anys duplicar, em porta a una conclusió, per més que es vulgui discutir la bondat o la maldat o l'adequació o la no-adequació del mètode de finançament, duplicar els pressupostos en quatre anys... I vostè sempre em diu: «Parlin de dades, no parlin de precisions subjectives.» Doncs, jo li parlo d'una dada ben espectacular. Si en quatre anys es dupliquen els pressupostos, de setze a trenta-dos, és que el mètode de finançament era extraordinàriament bo –extraordinàriament bo. I aquesta comparació de dir: «No, és que amb l'anterior mètode de finançament...», miri, el que es vulgui..., i vostè m'ha fet una interpretació molt peculiar, i jo m'he quedat estupefacte, del que volia dir l'anterior president de la Generalitat quan deia que no hi hauria ni un euro més. No ho va entendre ningú de la manera que vostè ens ho ha interpretat avui. Tothom va interpretar que el Partit Socialista deia que el mètode de finançament nou era un desastre. Però, és clar, un mètode de finançament nou que és un desastre, però que passa en quatre anys de setze a trenta-dos, aquí hi ha alguna cosa que no quadra –alguna cosa que no quadra.

I aquí sí que li voldria també fer una altra referència al debat que hem tingut al voltant del nou Estatut i quin ha de ser el paper del Consell de Política Fiscal i Financera i no sé quantes coses més. Molt bé. Però nosaltres hem dit sempre el mateix i al final la veritat s'acaba imposant: Vulguin o no, diguin el que diguin, el nou mètode de finançament s'haurà de discutir en el si del Consell de Política Fiscal i Financera. I no intenti ara transmetre al poble de Catalunya que hi haurà una negociació bilateral, perquè vostè és el primer a saber que no hi haurà una negociació bilateral –no hi haurà una negociació bilateral. I que, per tant, no transmetem novament plantejaments incerts, inexactes, si se'm permet la paraula, falsos, perquè novament ens haurem de posar tots plegats d'acord. I ens haurem de posar tots plegats d'acord sobre la base de la revisió recurrent, temporal que s'ha fet dels mètodes de finançament, cinc vegades en vint-i-cinc anys, i que ara s'haurà de tornar a produir. I no hi haurà una negociació bilateral i és bo que ho digui. Hi poden haver converses bilaterals, però l'acord haurà de ser multilateral –l'acord haurà de ser multilateral. I jo crec que dir la veritat en política al final sempre, doncs, paga la pena, no? –paga la pena.

I tampoc val dir: «Miri, és que si haguéssim acordat la revisió al cap de cinc anys, doncs, ara ja la tindríem.» El que deia l'acord és: «Els criteris ja són vàlids.» Per cert, aprovats per unanimitat de totes i cada una de les comunitats autònomes –de totes i cada una de les comunitats autònomes–, també les governades pel Partit Socialista. Però també es deia que al cap de cinc anys s'avaluaria l'evolució de les coses i es podrien refer els paràmetres. I això no s'ha fet, però, qui no ho ha fet? Qui no ha volgut revisar els paràmetres? Qui no diu que no s'ha de discutir fins l'any 2008 o l'any 2009? No és pas el Govern del Partit Popular, que normalment ja se sap que tenim sempre la responsabilitat i la culpa de tot. Que jo sàpiga, des de fa tres anys hi ha un govern del Partit Socialista a Madrid, d'Espanya, que jo sàpiga! I, per tant, no em digui que «és clar, el problema és que l'any 2002...» no sé què. Si el Govern del Partit Socialista d'Espanya, correligionaris seus, hagués decidit que això s'havia de revisar, doncs, ho hagués pogut fer perfectament. No ho faran i vostè ho sap. I no ho faran abans de les eleccions generals i després de les eleccions generals ja ho veurem –ja ho veurem. I mentrestant, què li expliquem al poble de Catalunya? Doncs li hem d'explicar la veritat: que tot allò que se'ns deia quan vàrem debatre el nou Estatut no era cert i que el nou Estatut no venia a resoldre res, i menys des del punt de vista del finançament, perquè el tema del finançament sempre s'ha afrontat des d'una altra perspectiva.

I el mateix li puc dir amb relació a les inversions de l'Estat. Perquè també se'ns va dir, no?: «El nou Estatut vindrà a resoldre el tema de les inversions de l'Estat a Catalunya.» Jo el que sé és que entre el 2002 i el 2004 el percentatge d'inversions de l'Estat a Catalunya era del 15,7 i el que sé és que en els pressupostos d'enguany, els vigents, 2007, són del 13,9. Però no és que ho digui jo, l'anterior president de la Generalitat també va dir, referint-se a l'any 2006, que era un any perdut des d'aquesta perspectiva. I l'any 2007 torna a ser un any perdut des d'aquesta perspectiva. On són les inversions de l'Estat? Jo ja sé que no hi poden ser, però no precisa-

ment per culpa de l'Estat –encara que ja m'agradaria també si estigués a les Corts, doncs, fer algunes reflexions al respecte–, sinó perquè vostès no es posen d'acord en les grans inversions que ha de fer l'Estat aquí.

I ara han decidit posposar el quart cinturó, perquè hi ha unes eleccions, i després unes altres. I cada dos per tres –afortunadament, som un país democràtic– hi ha eleccions. Però mentrestant les coses que necessita de veritat Catalunya, la competitivitat de Catalunya i, per tant, la competitivitat d'Espanya, no es fan. I jo he sentit el conseller de Política Territorial dir: «Miri, com que no ens sortiran els números, doncs, intentarem treure els diners, que són..., el saldo, la diferència, doncs, per rebaixar peatges.» Miri, vostès van prometre, per activa i per passiva, resoldre el tema dels peatges i que els traurien. Sí, sí..., i membres del seu Govern –membres del seu Govern– es manifestaven davant de les barreres dels peatges per dir: «Això és inadmissible i traurem els peatges.» Ara no barregeu el debat dels peatges –que vostès han incomplert totes les promeses, demagògies, que van fer en el seu moment– amb el debat sobre les inversions de l'Estat en infraestructures, perquè el que volem és que, si vostès són capaços de rebaixar els peatges, que nosaltres els dèiem que no podrien, ho facin, però, a més a més, exigeixin al Govern de l'Estat que faci les inversions en infraestructures que el país necessita. I hi ha alguns il·lustres diputats que estaven allà davant de la barrera dels peatges i els ho podem recordar i ara preguntar-los a veure què en pensem de tot plegat, no?

Però anem als pressupostos, tal com ja m'he compromès, no? Jo he llegit els titulars del dia que vostè va presentar els pressupostos públicament, i bé, és veritat que li van comprar una part del discurs i una altra part no li van comprar, senyor conseller. El titular que jo he vist, diguem-ne, més homogeni és: «Aquests pressupostos primen la despesa social, però frenen les inversions.» Per tant, li compren la primera part del discurs, però no la segona. I jo crec que la segona part, és a dir que frenen les inversions, doncs, és veritat, i les xifres són incontrovertibles, però la primera part del discurs, i és que vostès «primen» la despesa social, doncs, no és veritat. Intentaré argumentar-li.

Aquest és un pressupost –em permetrà l'expressió encara que sigui una mica obsoleta– d'esquerres –d'esquerres. Hi ha un increment brutal del personal i de les despeses de personal. Sé molt bé què hi ha al darrere d'això i, per tant, li puc dir que hi ha coses que em semblen bé –que hi ha coses que em semblen bé–, però també és veritat –també és veritat– que en aquests moments la Generalitat ja té 175.000 funcionaris i és bo que el poble de Catalunya ho sàpiga això, 175.000 funcionaris. I també és veritat, i vostè m'ho acceptarà, que s'incrementa la despesa corrent molt per sobre del PIB nominal: l'11 per cent. Sé que hi ha alguna justificació, però hi ha un increment de la despesa corrent que contrasta amb la disminució de la inversió; 9,3 en termes globals, però si fem la inversió en infraestructures del grup Foment, doncs, estem parlant de més del 10 per cent. Ja sé que em dirà: «Escolti, és que aquí hi ha un canvi respecte a la línia 9 i de programació amb relació a les inversions.» Molt bé, però el que sí que veig és que des del punt de vista del compromís inversor del Govern de la Gene-

ralitat el que hi ha és una manca d'ambició i, si m'ho permet, també, de capacitat política.

I no val que se'ns digui el que ens va dir en el seu moment el president de la Generalitat, quan se li deia: «Escolti'm, és que com s'explica que primi, doncs, les despeses socials» –ara en parlaré, d'això, perquè no hi estic d'acord– «respecte a les infraestructures?» I la resposta era: «És que nosaltres posem per sobre l'interès de les persones i, per tant, la despesa social.» No és veritat, perquè no és social no invertir en infraestructures de transport, no és social no invertir en mobilitat o en trens, o en ports, o en aeroports. Fer totes aquestes coses és tremendament social. I no és només la política de subvenció, o la política de suport, o la política d'ajut a determinats col·lectius, que evidentment és política social. Però en allò que afecta el conjunt de la societat, que són totes aquestes coses, doncs, des del nostre punt de vista no es fa un esforç suficient.

I li argumentarem una xifra. Vostè sempre diu: «Parli'm de xifres, no em parli de... Parli'm de xifres, que les dades són incontrovertibles.» Doncs, les dades són incontrovertibles. L'any 2003, la Generalitat invertia 365 euros per habitant, l'any 2007 n'inverteixen 626; molt bé, l'increment és substancial. Però és que els pressupostos han passat de 16 a 32 milions d'euros, i, per tant, aplicant una simple regla de tres, per mantenir l'esforç inversor per habitant no hauríem d'invertir 626 euros per habitant, sinó 730. I en conseqüència, quan se'ns diu que aquí s'estan consolidant els nivells d'inversió, a la pràctica resulta que el que hi ha és un descens important de l'esforç inversor de la Generalitat en termes d'habitants, en termes de ciutadans, que és en definitiva el criteri que hem de seguir.

Hi ha hagut també un debat molt divertit aquest matí sobre la pressió fiscal i l'esforç fiscal... I jo pensava: «Els ciutadans que estiguin observant el debat» –que no sé si són gaires–, «doncs, no hauran arribat a cap conclusió.» No hauran arribat conclusió perquè, segons vostè, doncs, no hi ha increment de la pressió fiscal; segons el senyor Fernández Teixidó, sí. Miri, a mi m'agradaria, en això, ser molt clar. Jo l'interpreto, a vostè; i l'interpreto, a vostè, en els termes següents.

No hi ha increment de pressió fiscal individual perquè no modifiquem la normativa dels impostos essencials i els tipus de gravàmens són els mateixos; molt bé. Però resulta que, en canvi, hi ha un brutal increment de l'ampliació de les bases imposables de la recaptació i, per tant, també hi ha un creixement molt important –molt important–, per sobre del PIB nominal, del pes dels impostos sobre el conjunt de l'economia. Aleshores és un problema de definició. És veritat que no hi ha un increment de la pressió fiscal individual, jo li ho accepto, però també és veritat que el pes dels impostos sobre el conjunt del producte brut i de la renda disponible dels ciutadans s'incrementa. I, per tant, segons com definim el concepte, doncs, resulta que sí, que la gent paga més impostos en global. I em sembla que això és una cosa absolutament indiscutible.

Però jo li voldria centrar el debat en un parell de coses més respecte a aquesta qüestió, que van lligades als pressupostos, no?

Vostè ha dit que una de les coses positives del darrer mètode de finançament és l'increment de la capacitat normativa que tenen les comunitats autònomes i, per tant, també la Generalitat. I jo li pregunto: està vostè satisfet del grau d'ambició que els seus governs –em refereixo també a l'anterior, vostès ja porten tres anys i mig– han donat a l'ús de la capacitat normativa? Perquè, és clar, sempre demanem més competències, i més llibertat, i més capacitat normativa. Però després resulta que a l'hora de la veritat no l'apliquem. I l'exemple paradigmàtic d'això –se n'ha parlat molt també aquest matí– és l'impost de successions.

I, és clar, sobre això jo li agraeixo molt que hagi comparat, des del punt de vista de referents polítics, els grans països europeus i les comunitats autònomes del Partit Popular, perquè a nosaltres ja ens agrada ser pioners en determinades coses. I això vindrà, senyor conseller. Deixi'm que li ho digui –i li dic amb tota l'estimació, no?–: aquest debat el té perdut, de veritat. Haurà d'acabar suprimint l'impost de successions. I sap per què? Perquè els ciutadans voten amb els peus –això ho diuen molts anglosaxons–, i la gent al final va on allà on paga menys impostos, i se censarà i s'empadronarà allà on no hagi de pagar impost de successions. Aquest debat el té perdut, senyor conseller.

Com té perdut –permeti'm que li ho digui, i m'anticipo– el debat sobre l'impost del patrimoni. I, és clar... També, també el té perdut. I no em surti amb una cosa que un dia va dir i que em va deixar estupefacte i que veig que no ha repetit, perquè jo sé molt bé de la seva prudència i de la seva capacitat política, però no val ara cridar papà Estat per dir-li: «Escolti'm, limiti l'autonomia normativa de les comunitats autònomes perquè jo no em vegi obligat a no haver de suprimir o eliminar pràcticament, a la pràctica, l'impost de patrimoni o l'impost de successions.» No hem quedat que l'autonomia és importantíssima?, i que cada comunitat autònoma, com més àmplia capacitat tingui per fer les coses segons els seus criteris polítics, millor? Ara no em digui que l'Estat impedeixi fer determinades coses.

Nosaltres defensem aquest concepte, però a nosaltres ens agrada abaixar impostos. Ens agrada abaixar impostos quan estem al Govern i quan estem a l'oposició. Deixi'm dir-li, senyor Fernández Teixidó, que vostès s'hi han sumat després. Nosaltres ja ho dúiem al programa electoral del 2003, això, no? Però benvinguts, i està molt bé. I a més a més tenim raó –i més a més tenim raó–, i tenim raó compartida, i ens la donarà. I la prova és que el projecte que va presentar en l'anterior legislatura, vostè mateix ha reconegut aquest matí –està en el diari de sessions– que ja li ha quedat curt, i més curt li quedarà. Si és que no hi ha res a fer! Si és que a la gent el que li agrada és no pagar impostos que són injustos! I si no li agrada pagar impostos que no són justos, se'n va al lloc on no paga impostos que no són justos. I així és la vida, i això no es pot impedir. Jo li demano, per tant, doncs, que faci un esforç des d'aquesta perspectiva.

També, una cosa molt lligada als pressupostos però que vostè ha dit molt bé aquest matí que no està lligada ni a cap partida pressupostària concreta ni a cap departament concret, i em refereixo a la competitivitat. Abans, quan hem parlat del context macroeconòmic, deia: «Bé,

les coses van bé, però tots som conscients que tenim problemes de fons, principalment lligats a la competitivitat. Hi ha hagut l'acord estratègic sobre la competitivitat.» Però anem a pams, anem a pams sobre aquest punt de vista.

Si agafem les partides més importants que poden estar lligades a aquest concepte i mirem la liquidació del pressupost de l'any 2006 –i m'agradaria que m'ho cotesés–, doncs, observo el següent: de les partides sobre el foment de l'ocupació, la liquidació ens diu que només s'ha liquidat el 58,5 per cent; de les partides corresponents a indústria, el 60 per cent; de les corresponents al desenvolupament empresarial, el 73,5... Per cert, les partides d'habitatge, el 62, i per tant ja anticipo... (*veus de fons*) –sí, això és el que diuen les xifres que jo tinc–, ja anticipo que la credibilitat de les polítiques d'habitatge, doncs, ha de dependre de totes aquestes coses, no?

Però, ja que parlem de competitivitat (*remor de veus*) –i em sap molt de greu que no hi hagi el conseller Huguet aquí, perquè a mi m'agrada molt parlar del conseller Huguet, com saben, no?–, home, deixi'm que li digui –no li diré si vostè hi està d'acord o no; crec que íntimament sí, però, òbviament, no li ho puc exigir, això, no?– que posar a les mateixes mans pràcticament la totalitat dels sectors productius –amb l'excepció de l'agricultura– i pràcticament la totalitat –excepte el desenvolupament de la societat de la informació– dels factors que afecten la competitivitat i que aquestes mans siguin del conseller Huguet és una temeritat per al país –és una temeritat. Haurien de separar-ho, això; com a mínim, per minimitzar els danys –com a mínim per minimitzar els danys. (*Rialles i remor de veus.*) Sí, perquè, clar, el comerç, el turisme, les universitats, la moda, la indústria... Terrible –terrible.

I, clar, si anem mirant pas per pas i veiem el comerç, doncs, veiem, per exemple, que en el foment del comerç exterior, als seus pressupostos d'ara, els que ha defensat avui, hi ha una disminució del 9 per cent. Si veiem, respecte al turisme, doncs..., hi ha una cosa que m'ha preocupat molt i que m'agradaria saber la seva opinió, que és, d'alguna manera, què es deriva de la creació de l'Agència Catalana del Turisme *versus* el que ja existeix, que és el Consorci de Turisme de Catalunya. Ho dic perquè en el consorci hi ha el sector privat, i en canvi a l'Agència Catalana de Turisme hi és d'una manera molt més limitada, i jo crec que aquest no és el bon camí. No li parlo de la moda. Se'ns va explicar durant molt de temps que aquests perversos de Madrid es volien carregar el Gaudí, i, en canvi, doncs, que només hi hagués una sola passarella Madrid que fos la Cibeles. El que han aconseguit vostès és carregar-se Gaudí; això és el que han aconseguit vostès. Vostès sols, eh? –vostès sols. Els altres no hi hem tingut res a veure, res a veure.

I respecte al turisme –ja que parlàvem d'això– és l'11 per cent del PIB. Sap que hi ha hagut una disminució molt brutal dels turistes de la resta d'Espanya a Catalunya, en aquest darrer any? (*Remor de veus.*) Hi tindrà alguna cosa la verborrea incontenible del conseller del ram? És que tinc la impressió que sí –tinc la impressió que sí. (*Veus de fons.*) No, no, no. Escolti'm, no defugin responsabilitats. I vostès saben de què parlo.

I l'última bajanada, que és això del boicot a Barajas, per exemple, doncs, és un exemple del que jo els vull dir.

I respecte a universitats... Vostè ha parlat d'universitats avui i ha dit: «Són molt importants.» Molt bé. El senyor Fernández Teixidó ha dit: «Vostè hi ha passat de passada.» No, jo crec que vostè ha parlat de les universitats, però des d'una perspectiva completament irreal. Escolti, el desgavell és total. La rebel·lió dels rectors de les universitats catalanes és general –general. I jo escolto i veig el que diuen els uns i els altres; acabo de llegir una entrevista amb el rector de la Universitat de Barcelona, que diu: «Escolti'm, és que en aquests darrers mesos s'ha destruït allò que havíem, de mica en mica, anat construint en els darrers temps.»

L'objectiu de recerca, doncs, també està molt per sota del que ens diu l'Agenda de Lisboa.

Respecte als grans projectes d'inversió, quins són? Doncs, l'ordinador, el Mare Nostrum, i el sincrotró. Li recordo que són projectes impulsats pel Govern del Partit Popular. Però vostès ja fa tres anys i mig (*veus de fons*) –sí–, fa tres anys i mig que governen aquí, i fa tres anys que governen a Espanya. Quin gran projecte hi ha? Jo el desconec –jo el desconec.

Per cert, ara que veig que el senyor Puigcercós, doncs, fa gestos des del seu escó, respecte a la societat de la informació i lligat al pla de competitivitat o l'acord de competitivitat, no havíem quedat que s'havia d'invertir en telecomunicacions als polígons industrials? Doncs, jo he escoltat l'opinió dels sindicats i de les organitzacions patronals respecte a com havia avançat això, i el que em diuen és que no s'ha fet res –el que em diuen és que no s'ha fet res.

Per cert, dins de les competències del conseller Huguet, indústria, *connaît pas*. No sabem quina política industrial hi ha –no sabem quina política industrial hi ha. El que sí que sabem és que a resultes dels canvis administratius que hi ha hagut, diversos, en els darrers tres anys i mig, doncs, hi ha un bloqueig en els ajuts de la Unió Europea respecte a això. I això són dades que han sortit als mitjans de comunicació.

Una altra qüestió lligada amb el pacte de competitivitat i en què sé, senyor conseller, que vostè és molt sensible, que és el tema burocràtic i l'excés d'entrebancs. Hi ha un informe que diu que les empreses catalanes es gasten en tràmits 6.000 euros de mitjana, 6.000 euros l'any, 1 milió de pessetes. Però a la indústria això es transforma en 30.000 –en 30.000. I estem parlant del 20 per cent de les empreses.

I també li vull preguntar una altra cosa que estava en el pacte de competitivitat: on és la finestra única? Perquè d'això se'n queixen els sindicats, i amb raó. Però, clar, com que estem parlant d'un departament en què en quatre dies, doncs, li ha dimitit la directora general de Comerç, el director general de Recerca, el director general d'Universitats o el director del Consorci de Transferència del Coneixement, doncs, com que estan molt més ocupats a resoldre les seves crisis internes que a fer front als problemes de la realitat, després passa el que passa.

Hi ha una cosa que no és competència del senyor Hugué, gràcies a Déu, que és competència seva, que és l'energia. Però és cert que avui el silenci ha estat clamorós –clamorós. I a mi m'agradaria conèixer l'opinió del conseller d'Economia sobre les interconnexions elèctriques amb França, d'una vegada –d'una vegada. I que ens digui quan es farà això. Que no se'ns digui que esperem no sé quin arbitratge de la Unió Europea, perquè els arbitratges sempre han de ser sobre posicions, com mínim, de dos equips, com a mínim. I a mi m'agradaria saber quina és la posició de l'equip al qual pertany el conseller d'Economia sobre la interconnexió elèctrica amb França.

Respecte a Treball, també al pacte de competitivitat es parlava de la conciliació de la vida laboral i familiar, de la gestió en origen de la contractació dels immigrants... Jo crec que aquí hem avançat molt poc; i ho diuen els sindicats i ho diuen les patronals. I sobre la immigració, si vol, després a la rèplica en parlarem, però aquesta manca de coherència –i per això nosaltres durant el programa electoral reclamàvem una conselleria específica de les actuacions del Govern respecte a aquest tema, que a més els ciutadans ens diuen que és un tema molt important i que està dins de les tres primeres preocupacions que tenen–, doncs, ens sembla també clamorosa.

Comentaris molt breus respecte altres àmbits del pressupost. Educació. La inversió per alumne segueix sent la més baixa de l'Estat, i molt per sota de les mitjanes europees. I la qualitat del nostre sistema educatiu –no cal que ho digui jo, ho diuen tots els organismes internacionals– és pèssima. I encara estem a l'espera d'una cosa que se'ns va dir que hi hauria, que és el llibre blanc sobre el fracàs escolar. I ara, aquest any –jo els reconec l'esforç, no?–, faran un esforç perquè hi hagi professors d'anglès. Però és que aquest tema ja fa molt de temps que s'ha suscitat, i l'anglès a les escoles no està al nivell que hauria d'estar, i vostè ho sap.

El mateix li puc dir de les infraestructures d'educació. No hi ha hagut previsió respecte a l'impacte de la immigració; el 10 per cent dels alumnes que en aquests moments té el sistema educatiu a Catalunya són immigrants, i això ha sigut en els darrers anys. Jo sé que això representa un gran esforç, però també és imprescindible que li reclamem al Govern un esforç de previsió respecte a això.

Bé, vaig molt ràpidament perquè se m'està acabant el temps, però sí que m'agradaria dir-li alguna cosa, ja que estem parlant de temes de competitivitat, respecte a medi ambient, no?, i a l'incompliment, sobretot, de la gestió de residus, però una cosa sobre a cultura de l'aigua. Vostè ha dit –i és veritat– que en termes generals no hi ha un increment de la pressió fiscal individual, ni un canvi en els tipus de gravamen, ni noves taxes significatives; jo li ho accepto. Però també m'hauria d'acceptar que, escolti'm, no cal cada any tocar el cànon de l'aigua; deixi'l tranquil. És que les empreses han de saber, al final..., tenir un mínim de perspectiva de seguretat, però que cada any els canviï la tributació sobre aquesta qüestió em sembla que no és bo.

I després, evidentment, trobo a faltar –sempre ho he trobat a faltar, no?– una referència a una política adequada d'aprofitament dels recursos hídrics i una alternativa al PHN. Vostès es varen carregar el PHN, el Govern seu, coreligionari, de Madrid, i es van carregar el transvasament. Però a les Terres de l'Ebre, quan jo hi vaig, i hi vaig molt sovint, el que em diuen és: «Des d'aleshores, ni un euro, de re.» I com que aquí mai es parla de les Terres de l'Ebre excepte quan hi ha campanya electoral i es va allà, doncs, jo aquí, en aquest tribuna –i ho sap algun diputat que és aquí–, doncs, sempre m'agrada parlar de les Terres de l'Ebre per recordar que no s'està fent absolutament re.

Acabo, senyor president, amb una referència molt ràpida a la resta d'àmbits de despesa, no? I voldria parlar una mica, un instant de cultura. Se'ns va dir –el pacte del Tinell ho deia, no?– que el pressupost destinat a cultura havia de ser el 2 per cent del total. Doncs, miri, el 0,94. El 2003 era el 0,99. Ja sé que vostès hi afegeixen la Secretaria de Mitjans de Comunicació, però això és fer trampa. De cultura, no estem ni a la meitat del que es van comprometre en el pacte del Tinell: no hi ha inversió, descendeix; no hi ha cap inversió en biblioteques, en contra del que s'havia promès, i, per tant, doncs, difícilment aquí poden treure la cara.

Interior. Ara tothom ja parla que hi ha dèficit d'agents, de mossos d'esquadra. Benvinguts al club. Nosaltres érem els únics que ho dèiem en el seu moment. Benvinguts al club. Ara el que s'ha de fer..., i és veritat que en aquest pressupost hi ha un esforç –hi ha un esforç–, però un esforç que prové del reconeixement de l'error. I està molt bé, és molt positiu reconèixer errors, però també defugim promeses electoralistes de pujades de sous...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

...de pujades de sous –acabo, senyor president–, perquè estem parlant de condicions de treball i no només d'això.

I ja que parlem de polítiques..., s'ha parlat tant de polítiques socials, el pressupost d'acció social i ciutadania ha baixat en pes sobre el conjunt del pressupost: del 4,78 al 4,55. Sobre la Llei de dependència? Res de res, pura propaganda. Sobre sanitat? Pura propaganda. Però no només pura propaganda, sinó realitats: la liquidació del pressupost de l'any 2006 de sanitat és només del 61,6 per cent.

Concloc. Són uns pressupostos, senyor conseller –i estem al mes de maig–, per sortir del pas, que s'aproven massa tard; que representen haver perdut un any; que no és veritat que hi hagi despesa social, perquè, al final, a l'hora de la veritat, no hi és; que no és veritat que s'hagi consolidat la inversió, perquè és més baixa. I mentrestant, què? Les grans decisions, ajornades: ni quart cinturó, ni interconnexió elèctrica, ni Rodalies, ni aeroport, tot allò que se'ns va dir que el nou Estatut ens vindria a resoldre. Ara veiem que això no és així.

I respecte al finançament, ja li ho he dit –ja li ho he dit–: el que portem és un mètode de finançament que ja té..., ara farà sis anys, que des del Govern espanyol, del Partit Socialista, se'ns diu que ja en parlarem l'any 2008 per veure si s'aplica a l'any 2009, i això és un problema de voluntat política –és un problema de voluntat política.

Jo crec que és molt important que diguem als ciutadans la veritat de les coses, perquè després tot acaba sortint, encara que sigui a través de l'expresident de la Generalitat, que ha dit la veritat. Jo sé que a vostès els cou això, però ha acabat dient allò que des del Partit Popular varem dir molt sovint respecte a totes aquestes qüestions.

Per això, senyor conseller, li presentem una esmena a la totalitat dels pressupostos. Nosaltres, com és natural, fariem uns pressupostos completament diferents, i estic segur –estic segur– que molt més positius per al conjunt de l'economia de Catalunya.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller d'Economia i Finances té la paraula, el senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president..., excel·lentíssim senyor diputat, bé, vostè ha fet una intervenció en la qual ha parlat dels pressupostos i de tot en general, no? D'algunes de les qüestions, m'ha retret que no n'haguéssim parlat, però realment no en formava part, no tocava, no?, segons com. Entenc que els pressupostos ho cobreixen tot, però hi ha qüestions en les quals realment el lloc adequat segurament no són ben bé els pressupostos.

Situació econòmica. Celebro que, com ha passat aquest matí, hi hagi una coincidència..., em sembla que hi és, sobre el diagnòstic positiu, no?, de la situació econòmica. I, per descomptat, jo hi he insistit, però ho faig ara una altra vegada, no?: de cap manera això no ens ha de portar al triomfalisme, ni al cofoisme, ni a pensar que està tot fet; no és així. Per raons macros –vostè les ha assenyalat–, i per raons micros, perquè és veritat que hi ha una part important de la societat que passa dificultats i que té problemes. I per això precisament, perquè aquesta és la realitat, nosaltres hem fet uns pressupostos que volen ser uns pressupostos que posin la prioritat en les polítiques socials, que vostè després m'ha retret, dient que eren uns pressupostos massa d'esquerres des d'aquest punt de vista. Bé, comprenc que en aquest aspecte no coincidirem exactament, no?, també. Però són uns pressupostos equilibrats, eh?; són uns pressupostos els quals, efectivament, partint de la constatació que estem en una bona situació, però també que hi ha molts, molts problemes per resoldre –i en el camp que vostè ha assenyalat al principi especialment, que ha començat fent un discurs assenyalant, doncs, les dificultats de les persones per arribar a final de mes, dels problemes per a alguns salaris de mantenir el ritme de creixement de l'IPC, fins i tot els salaris reals baixen en algun casos, etcètera–, tracten de fer front a aquesta situació.

Expansius o no expansius, i què tenen a veure amb el model de finançament que tenim avui vigent. Mirin, els pressupostos creixen un 8 i mig per cent i en termes realment homogenis un 7,2. Dic «homogenis» per una cosa, no? –ja he tractat d'explicar-ho aquest dematí–, hi ha una part del creixement, si comptem del capítol 1 al capítol 3, que és perquè es produeixen molts venciments de deute aquest any. I, per tant, hi ha despeses i amortitzacions, hi ha ingressos i hi ha emissió de deute. Però això realment és un atzar del calendari, si vostè vol, no? El creixement de l'1 al 3, en termes homogenis és del 7,2 per cent. És un creixement moderat. Vostè diu: «El PIB creixerà el 4.» En termes reals, en termes nominals més; en termes nominals creixerà..., haurà crescut entorn d'un 7 per cent. De manera que estem del 7 al 7,2; són d'un creixement moderat, no expansiu.

I jo ja sé que vostè no representa totes les comunitats del Partit Popular, no?, però li vull fer avinent que quatre de les sis comunitats del Partit Popular tenen uns pressupostos que creixen més que els nostres, són més expansius que els nostres, en tot cas, o menys moderades del que som nosaltres, no? De manera que aquesta és la realitat.

Això és degut..., diu: «Han crescut molt, els recursos; des de l'any 2003 a l'any 2007 s'han doblat.» Bé, comprenc que això, de vegades, les xifres..., fem servir tanques xifres que de vegades costa, no?, fer servir les precises. No, vostè compara els pressupostos de la Generalitat estricta amb els del conjunt del sector públic. Si fem comparacions homogenies, el que ha succeït és que hem passat, aproximadament, de vint a trenta-dos o de setze a vint-i-quatre, eh?; aquestes són les xifres exactes. Des de l'any 2003 a l'any 2006. Estem creixent entorn..., els recursos del sistema de finançament, comptant-los tots, estan creixent a la ratlla del 10 per cent. Aquesta és la realitat. De manera que vostè faci els càlculs i veurà, si fa un acumulat, doncs, és un 50 per cent aproximadament en quatre anys, aproximadament. No el doble. (Pausa.) No; ho dic perquè precisem. Em fa així, volent dir: «Home, és molt.» Sí que és molt; home, clar que és molt, però no és el doble: no és el mateix el 50 que el 100 per cent. El que passa és que fem un debat de pressupostos; siguem una mica rigorosos. Què és molt augmentar el 50? Sí. És el mateix que augmentar el 100 per cent? No, és la meitat, no? De manera que aquesta és la realitat. No hem passat de setze a trenta-dos, sinó de setze a vint-i-quatre o de vint a trenta-dos. Aquesta és la realitat.

I deixi'm tornar a precisar. Això és degut al nou model de finançament? No. No. Això és degut al fet que les nostres despeses augmenten molt i els impostos que les financen augmenten també, menys del que voldríem, eh?, menys del que voldríem, per això volem revisar el sistema, per això el volem revisar. Però no és degut al model de l'any 2001 que va entrar en vigor l'any 2002.

Això no vol dir que en faci una valoració negativa. No és que sigui generós, és que tracto de ser objectiu. En faig una valoració positiva, respecte al que hi havia abans; respecte al que hi havia abans segurament era millor, perquè ens va donar més capacitat per decidir, més capacitat normativa, vam vincular més els ingressos als impostos.

Respecte a la suficiència, respecte als recursos, va suposar un salt qualitatiu molt important? No, no el va suposar. El creixement que hauríem tingut amb el model anterior hagués estat més o menys del mateix ordre. I les xifres ens ho diuen. Escoltin, això no és una qüestió, com li diria, que sigui massa opinable; tenim les dades, si les tenim fetes, totes. De manera que no és degut a aquell acord que es va adoptar el 2002 que avui tenim aquest creixement. Precisem les coses, no? Si, per tant, quan algú diu: «Tenim 8.000 milions gràcies que hi ha aquest nou model»... No, home, no; aquests 8.000 milions també els hauríem tingut amb l'anterior model. I és lògic que creixin els recursos quan tenim la quantitat de serveis que tenim encomanats.

La qüestió de la bilateralitat o no en la negociació del finançament, si això ho farem d'una manera o ho farem d'una altra. Mirin, la posició del Govern és molt clara en aquesta matèria, no? Nosaltres tenim un estatut d'autonomia que està en vigor. Aquest Estatut suposa un salt endavant molt important. I el que volem és que es compleixi l'Estatut. Això és el que volem. Aquest Estatut, naturalment, qui concerneix és Catalunya i l'Estat. I nosaltres hem de parlar amb l'Estat perquè es compleixi l'Estatut. Jo crec que no hi ha altra posició; és lògic. I ens agradaria que en aquesta negociació en què nosaltres estarem en un costat i l'Estat en un altre, negociant, no per barallar-nos, per negociar, per obtenir resultats, nosaltres defensant els interessos que tenim encomanats, que són els dels ciutadans de Catalunya, nosaltres estarem en un costat de la taula i l'Estat estarà en un altre, negociant –sempre costa negociar amb l'Estat, això ho saben prou bé molts de vostès, no?–, en aquesta negociació, ens agradaria que poguéssim anar junts; és això el que estem dient.

Que hi ha qüestions d'aquest model que poden tenir un caràcter general? És possible. Jo no dic que no. Per exemple, el que fa referència al mecanisme de anivellament, doncs, és raonable que pugui tenir un caràcter general. Ara, el que nosaltres diem és: l'Estatut ja preveu un determinat mecanisme de solidaritat de Catalunya amb el conjunt, i nosaltres volem que s'apliqui l'Estatut, estrictament, amb els punts que conté l'Estatut i amb els terminis que conté l'Estatut.

Es vol fer en un fòrum general? Cap inconvenient si això no va en detriment ni d'aquests continguts ni d'aquests terminis. Aquesta és la posició del Govern; és que no pot ser altra. Els continguts els coneixem, no? El model de finançament, en aquest aspecte, amb el mecanisme d'anivellament, que a la vegada que garanteix la solidaritat de Catalunya amb el conjunt de les comunitats autònomes, amb aquelles que tenen menys capacitat fiscal, vol evitar el que ara passa, que és que pel fet de pagar més impostos després quedem per sota de la mitjana –així de senzill, com succeeix a tot arreu del món, d'altra banda, eh?–, i fer-lo més transparent i amb unes regles més precises.

Això es pot fer amb caràcter general? Si és respectant el que diu l'Estatut, nosaltres no hi tenim cap inconvenient. Si és per rebaixar el que diu l'Estatut o per igualar-ho, naturalment que no comptin amb nosaltres; és que és així de senzill. Doncs, quins interessos hem de defensar sinó els que ens han encomanat els ciutadans

de Catalunya i els que preveu l'Estatut? Aquesta és la nostra posició.

No ens enganyem, el mecanisme és un mecanisme complex, que té elements de bilateralitat i elements de multilateralitat. Ja ho és l'actual, eh?, ja ho és l'actual. Els sistemes, els acords no valen si no s'aproven a les comissions mixtes, actualment. I la prova és que en algunes comunitats no ha entrat en vigor en algun moment determinat un determinat model perquè no es va aprovar a les seves comissions mixtes, aquestes que després proclamen sempre com si només pogués ser tot multilateral, no? Doncs, miri, algunes d'aquestes comunitats en el seu moment van fer ús de la bilateralitat. Perquè els convenia. I nosaltres hem de fer el mateix. Jo crec que amb aquesta qüestió, senyor Piqué, hauríem de trobar-nos també, hauríem de trobar-nos perquè servim, en definitiva, els interessos dels ciutadans de Catalunya.

Inversions de l'Estat. No, miri, les inversions de l'Estat..., aquí tenim un problema molt seriós, no?, que és el que tracta de resoldre l'Estatut. De l'any 90 a l'any 2004, si fem la mitjana, la inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya ha estat de la mitjana del 12 per cent, durant tots aquests anys. I si traguéssim el TGV, 10 per cent. Vostè diu: «Ah, uns anys del Govern del PP va pujar.» Bé, sí, va pujar perquè hi havia el TGV –va pujar perquè hi havia el TGV. I el que hem aprovat a l'Estatut és que aquesta inversió en infraestructures a partir d'ara ha de ser equivalent al percentatge del PIB. Està bé; és un 18,8 en lloc d'un 12 o d'un 10, si traiem el TGV. És a dir, tendencialment hauríem tornat al 10 en el moment en què s'haguessin acabat les obres del TGV, que no duraran set anys, sinó que duraran menys. De manera que és un bon acord que s'està aplicant. És a dir, als pressupostos de l'any 2007 ja tenim una inversió en infraestructures, que és el que preveu l'Estatut, que suposa aquest percentatge, i que el mateix Estatut diu que es pot materialitzar *també* amb el pagament o el rescat de peatges. Això és el que diu l'Estatut i és el que estem fent.

Com que l'aplicació d'aquesta disposició es va fer molt poc temps l'any passat –l'Estatut entrava en vigor el 9 d'agost i la llei de pressupostos, el Projecte de llei de pressupostos entrava al Parlament espanyol el 24 o el 25 de setembre, em sembla, o el 26–, home, no vam poder discutir la metodologia com hagués calgut. Per això s'està fent ara. D'acord també amb el que diu la Llei de pressupostos de l'Estat, disposició adicional cinquanta-setena, de manera que ara tenim un grup de treball que tots aquells aspectes metodològics, que són nombrosos, no?, i que són objecte de..., poden ser objecte d'interpretacions diferents, els estem mirant de resoldre, perquè en l'aplicació d'aquesta disposició ja per a l'any 2008 en aquesta qüestió hàgim avançat. I naturalment, si es despregués de l'aplicació d'aquesta disposició que la que es va aplicar l'any 2007 no era l'adequada, s'hauria de compensar per la diferència.

Vostè diu: «El tractament que es va donar en els mitjans en el moment de presentar els pressupostos», diu, «en una part responia al que vostè desitjava, que és gran esforç de polítiques socials, en l'altra part no, perquè es va dir “retallada de la inversió”.» I vostè aprofita per dir: «I en la part que vostè va aconseguir el resultat

tampoc tenia raó, tampoc hi havia un gran esforç de polítiques socials.» Bé, jo, com pot comprendre, tinc l'opinió exactament contrària, no? Jo penso que en la part que es va reflectir adequadament era exacte, hi ha un gran esforç en polítiques socials, és veritat –avui he dedicat una bona part de la meua intervenció a explicar-ho–, i que, en canvi, a l'altra part tampoc crec que sortís tan distorsionat. Jo crec que el que he explicat avui és el que correspon a la realitat: consolidem un gran esforç inversor. Aquesta és la realitat: consolidem un gran esforç inversor. Les inversions es van situar l'any 2005 en 5.000 milions, amb un creixement del 70 per cent, en més de 5.000 milions. Costa molt mantenir aquest salt, i ho estem fent.

És veritat que, dels components d'aquesta inversió, alguns disminueixen; per exemple, la inversió destinada a Ifercat, a la línia 9, i també la destinada a finançaments específics, especialment perquè reduïm molt el finançament per mètode alemany. Però la resta puja; la resta passa d'estar per sota de 4.000 milions a 4.100, de manera que augmenta també, no? I aquesta és la realitat d'aquests pressupostos, no?

Despeses de personal. Vostè diu: 175.000 funcionaris. Bé, són 175.000 empleats públics, efectivament, que cobren a través del finançament que proporciona el pressupost. Però vostè sap com es descomponen aquests 175.000 empleats públics?, en els serveis públics a les persones, que són la columna vertebral de l'acció del Govern de Catalunya. D'aquestes persones, 72.000 són persones destinades a centres docents no universitaris, 42.000 són personal de l'Institut Català de Salut. I, en cossos de seguretat, de seguretat i comissaries n'hi ha 16.500; institucions penitenciàries, 4.000; Administració de justícia, 7.700; bombers, 3.100; agents rurals, 500. O sigui que totes elles són persones que presten serveis personals, serveis a les persones, perquè quan la Generalitat diguem que presta els serveis bàsics de l'estat del benestar hem de tenir present qui els presta aquests serveis, eh?: els presten persones; com a tot arreu del món, d'altra banda.

Escolti, això no vol dir que no hàgim d'estar especialment atents a l'increment de la despesa de personal. Comprendre que el conseller que li parla ho està, però crec que puc defensar amb tota convicció l'esforç que es fa aquest any, perquè és el que toca; és el que toca per poder tenir realment els efectius necessaris per prestar unes polítiques que són indispensables.

I la prova que és així és que l'increment, en termes comparatius, l'increment del 14, 18 per cent al capítol 1, el capítol de personal, es descompon de la següent manera. D'aquest 14 per cent, un 9 per cent es degut a l'increment de les places, és a dir, el nombre d'efectius, o bé perquè són noves places a dotar aquest any, o bé perquè l'any passat es van dotar amb l'exercici ja començat o cap a final de l'exercici, de manera que l'any passat només van consumir una part del sou, diguem-ne, de tot l'any i aquest any serà tot l'any –9 per cent. I de la resta, un 1,5 per cent és degut a increments salarials o increments retributius associats a millores específiques en la prestació; per exemple, més dedicació –per exemple. De manera que el que és l'increment estricte, preu, diguem-ne, de cost, és el 3,85 per cent.

Ho dic perquè situem les coses en la seva perspectiva. Aquest increment de personal, que és important, efectivament, és l'esforç que hem de fer per poder tenir les dotacions que tenim i que després ens permeten dir: «Estem fent les polítiques socials que necessitem.» Perquè aquesta també és una qüestió que ens concerneix a tots. Tenim la responsabilitat de l'educació, i de la salut, i dels serveis socials bàsics d'aquest quart pilar de l'estat del benestar. Volem o no fer un esforç perquè estiguin al nivell que han d'estar? Serveis públics de qualitat. Jo crec que sí. I que per fer-ho hem de saber que això té unes implicacions.

I hem dit: «Aquest any fem el gran salt qualitatiu, que després es consolidarà.» Evidentment, no podem fer cada any el salt que hem fet aquest any, o no el podem fer en el futur; com no hem pogut fer cada any el salt que vam fer en inversió l'any 2005. Vam fer el salt, i després consolidem. Ara fem el salt, i després tractarem de consolidar. Aquesta és la política que podem seguir. Jo crec que ho podem fer sent molt responsables amb la utilització dels nostres recursos.

Increment de la pressió fiscal. Efectivament, vostè, jo li agraeixo l'esforç que ha fet per exposar la complexitat del tema. Deia: «Escolti, aquí no ens hem de..., no podem polemitzar, de vegades, sense aclarir primer els conceptes, no?» És cert –és cert. Jo he tractat de fer-ho. Escolti, quan parlem que augmenta la pressió fiscal, de la manera que es fa servir aquest argument, entenc que per criticar el Govern –molt legítimament, d'altra banda–, el que s'està transmetent és el missatge de dir: «El Govern utilitza les seves facultats per augmentar els tipus dels impostos.» Doncs, miri, això no és veritat; això simplement no és veritat. I aquest any no ho hem fet amb cap impost. I amb aquests impostos en els quals se'ns acusa de fer això no ho hem fet al llarg dels últims quatre anys; en cap cas.

Augmenta la recaptació perquè augmenten les bases imposables; aquesta és la realitat. En uns impostos en què certament, doncs, hi ha unes particularitats molt clares, que és que estan vinculats a transaccions immobiliàries. Avui he tractat d'explicar-ho al matí, perquè naturalment, com poden comprendre, és un tema que seguim atentament, no? I és així: la base imposable augmenta perquè hi ha un augment del nombre de transaccions i hi ha un augment també del preu mitjà de cada una de les transaccions.

Successions. Celebro que a vostè li hagi agradat la comparació que he fet amb els països europeus per part de les comunitats del Partit Popular. Suposo que ha entès que ho feia per contraposar-les, no? He dit: «El nostre punt de referència són els països europeus, on el que es fa és adoptar una posició equilibrada.» No hi ha cap país europeu, excepte la Itàlia del Berlusconi, que hagi eliminat l'impost de successions. Reformes a fons, sí; eliminació, no. Sarkozy diu que farà una reforma a fons, eh?, no que l'eliminarà, en la línia que hem dit nosaltres –que consti que no és el meu favorit a les eleccions franceses, no? (*rialles*), queda entès també, no?–, com farà la senyora Royal, no? –com farà la senyora Royal. És la posició, és la posició d'aquells que aspiren a governar Europa: reforma i a fons, sí; eliminació, no. I, en canvi, vostès són partidaris de l'eliminació.

Jo ja he dit, he parlat de la competència fiscal; he parlat de la competència fiscal i he dit: «Nosaltres no podem ser indiferents a la competència fiscal.» La nostra posició és aquesta, però a la vegada hem de dir: «No podem ser indiferents a la competència fiscal». Nosaltres no podem quedar al darrere, no?, perquè és veritat que en determinades coses la gent vota amb els peus. Ara, també he demanat que es fes una reflexió: si l'eliminació de l'impost és fruit d'una decisió meditada, d'una decisió política acordada pels que la poden acordar, la debatem; alguns hi estaran a favor, altres en contra, però serà el resultat d'aquesta decisió. Si és l'efecte indesitjat –indesitjat, hi insisteixo– d'una competència fiscal a la baixa, d'una carrera desbocada, ens hem de plantejar, no?, si cal adoptar algun tipus de mesures entre tots per evitar aquest efecte indesitjat. O és que els polítics i els governants no hem d'evitar allò que ens sembla que és indesitjable? Jo diria que sí, oi?

I en el món, que jo sàpiga, senyor Piqué –i ja sap que sóc partidari de la màxima autonomia en matèria tributària–, en matèria tributària sempre, a tot arreu, el que hi ha és una combinació d'autonomia i elements de coordinació. I, si algú ha dit sempre i ens ha alarmat i ha creat alarmisme a tot Espanya sobre els perills de l'autonomia, és el Partit Popular. (*Veus de fons.*) Sempre i en tot, perdonin. O és que no ha dit que es destruïa l'Estat, quan hem parlat que volíem tenir més autonomia amb l'IRPF, o amb l'IVA o amb societats? O és que no han dit que l'Estat es destruïa? O és no que no han dit que l'Estat es destruïa quan hem dit que volíem tenir administració tributària? (*Remor de veus.*) Perdonin –perdonin–, el Partit Popular. Sí, qui ha estat en contra de l'autonomia tributària a Espanya és el Partit Popular. Ah! O no és així? (*Persisteix la remor de veus.*) O no ha resultat que a l'Estat l'Administració tributària era gairebé la columna vertebral de l'Estat en alguns casos? Ara resulta que no. Ara resulta que no passa res si desapareix l'impost de successions perquè hi ha una carrera desbocada a la baixa que va portant a la seva eliminació. Bé, deu ser que són autonomistes quan els convé, no?

Però, miri, per la seva regla de tres, per què no ho fem amb societats, això? O hi estaran a favor? Hi estaran a favor amb societats?, que cada comunitat també... (*Veus de fons.*) Ah!, amb societats no; amb societats, no, d'acord. I amb IRPF al 100 per cent també, o no, tampoc? Oh!, ens ho haurien d'explicar això, no?

No és veritat que hi ha d'haver un equilibri entre l'ús de l'autonomia en matèria tributària –i així és a tot arreu– i l'existència d'elements comuns de coordinació, tant més necessaris com més la competència fiscal pugui acabar portant a un efecte indesitjat? I vostè ho sap molt bé, i aquesta és la realitat, i d'això es tracta. Escolti, del que es tracta és que fem un debat serè, ben fet, sobre si volem o no la desaparició de l'impost, i si arribem a la conclusió que sí, doncs, endavant, i si arribem a la conclusió que no, doncs, adoptem les mesures que previnguin respecte a aquesta possible eliminació.

Bé, vostè ha parlat d'universitats; jo també, no?, hi he fet alguna referència, a les universitats i hi he volgut fer un esment important en un doble sentit, no? El de dir: escolti, hi ha una feina feta molt important i s'està fent una feina molt important. I s'està fent més enllà del so-

roll, escolti, més enllà del soroll, i s'està fent una feina molt important. I les universitats poden tenir la confiança que el Govern..., i «el Govern» vol dir, escolti'm –i ho dic perquè aquesta és una prioritat de govern; naturalment, realitzada a partir del departament responsable–, que el Govern considera les universitats una prioritat. I no hi ha d'haver cap dubte sobre aquesta qüestió, no hi ha d'haver cap dubte. (*Remor de veus.*) I la prova, escoltin, la prova és que s'està aplicant ara aquest pla de millora, que suposa un augment molt important del finançament de les universitats. I preguntin-ho a qualsevol rector, i els ho explicarà. I que tenim a punt el pla d'inversions universitàries. I, escoltin, ens han estat reclamant sempre una major vinculació entre la universitat i el món de l'empresa, entre la universitat i la recerca i la innovació. O no? Doncs, d'això es tracta; d'això es tracta, que hi hagi una major vinculació. I aquest és el tema clau, i em sembla que sobre aquest tema, escolti, més enllà de les petites anècdotes, hem d'anar d'acord, perquè això és el que convé també al país.

De l'Agència Catalana de Turisme, vostè n'ha fet esment... Jo no podré referir-me naturalment a totes les qüestions, però en aquesta sí que li voldria dir que en el consell de direcció..., sap que el projecte de llei està al Parlament i s'haurà d'aprovar, però en el consell de direcció està previst que hi participin representants del sector privat i dels operadors, eh?, dels sectors implicats. Jo durant una època vaig ser conseller de Turisme, i li puc assegurar que en les reunions participaven els representats dels sectors econòmics que tenen una relació amb el món del turisme.

El centres de recerca, bé..., escolti, augmenta en un 43,3 per cent, la recerca. I és bo que aquesta sigui una política en la qual hi hagi una certa continuïtat al llarg dels diferents governs. Nosaltres ho hem potenciat molt –molt. Hem impulsat un conjunt de centres de recerca que no existien: l'Institut de Recerca Biomèdica, el Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, el Centre de Regulació Genòmica..., s'ha posat en marxa el sincrotró, l'Institut de Nanotecnologia, el supercomputador. Escolti, que són coses, moltes d'elles, que tenien uns... Doncs, està clar. Sí això és bo, que hi hagi continuïtat en aquestes polítiques! Que en moltes d'elles la política del Govern central hi va ajudar? Millor. Si es tracta d'això! Es tracta que tots siguem conscients fins a quin punt Catalunya i les universitats catalanes i els centres de recerca catalans són capital també d'Espanya i d'Europa en aquesta matèria i que, per tant, és també obligació del Govern de l'Estat de recolzar-los.

L'energia. Vostè em parla de silenci clamorós, no? Deixi-m'ho dir, no?: el que passa és que en els pressupostos l'energia té un paper només discret, no? Hi ha unes dotacions que tenen una certa importància, una importància rellevant, però la política energètica en molts aspectes va més enllà de les inversions que es pugui fer amb càrrec als pressupostos de la Generalitat, i vostè això ho sap perfectament. No, no, al revés: jo durant aquests mesos he tractat de no amagar-me en aquest tema, sinó de fer tot el contrari, i d'assenyalar quines són les prioritats, i de dir: mirin, nosaltres tenim al davant un canvi de fons del model energètic, un canvi de fons molt important, una transformació del model energètic, i d'ai-

xò n'hem de ser conscients, a conseqüència del canvi climàtic, que és una qüestió que ens afecta a tots i que avui no hi ha país seriós en el món que no ho assumeixi com a país. No és una qüestió d'unes persones especialment sensibilitzades que fan bé, de vegades, a recordarnos que hi ha qüestions importants. No, no, no; és una qüestió de tots avui, del terreny central de la societat, per dir-ho així. Hi ha un problema de subministrament, d'inseguretat geoestratègica en els subministraments tradicionals de combustibles fòssils i hi ha un problema d'esgotament dels combustibles fòssils. I això ens porta a un esgotament del model, a un canvi de model.

Què hem de fer davant d'això? Doncs, hem de fer dues coses. Per una banda, potenciar de veritat la transformació d'aquest model en la línia de més energies renovables i més estalvi energètic, un consum més eficient, on tenim molt recorregut a fer en els dos camps. I nosaltres hem volgut donar exemple, d'alguna manera, no?; el Govern va adoptar un acord ara fa dos governs –el govern de la setmana passada precisament– de mesures d'estalvi energètic en la mateixa Administració. Mentre que el Pla de l'energia preveu una reducció del consum, tendencial naturalment, eh?, tenint en compte el que hauria crescut, del 9 per cent, nosaltres ens imposen una reducció de l'11 per cent i adoptem un conjunt de mesures que volen tenir la força de l'exemple i de les proves pilot; per tant, primera línia.

Segona. El Govern té una obligació, naturalment, que és garantir el subministrament energètic. Només faltaria! És clar que té aquesta obligació! No hi ha govern seriós que no sàpiga que aquesta és la seva primera obligació. De manera que aquest Govern farà el que calgui per garantir el subministrament energètic a les necessitats de la nostra societat. I avui sabem que hi ha zones del territori on hi ha unes dificultats serioses, i cal fer les infraestructures necessàries en transport si no volem trobar-nos amb una situació límit, per descomptat que sí. I sabem també fins a quin punt és important no ser una illa energètica; és clar que sí! Com, si no, hauríem d'avançar cap aquest mercat energètic europeu que estem defensant? De manera que aquesta és la posició del Govern, que té un reflex modest en aquests pressupostos, no?, perquè segurament no pot tenir-lo més gran, però que el té en allò que pertoca, per exemple, en les dotacions per a les polítiques que impulsa l'Institut Català de l'Energia, l'Icaen, en matèria d'energies renovables i d'estalvi.

I després, vostès han estat governant durant molts anys, eh? Vol que li expliqui la quantitat de projectes presentats al llarg dels anteriors governs (*remor de veus*) que dormien...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Perdoni, senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...el somni dels justos?

El vicepresident primer

Senyor conseller, perdoni un moment. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats..

El conseller d'Economia i Finances

Si aquest és el problema que ens afecta a tots...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Si és un problema que ens afecta a tots...

El vicepresident primer

Senyor conseller! Perdoni un segon. Prego als senyors diputats que no estableixin un diàleg amb el senyor conseller mentre està parlant, perquè distorsionen el debat.

Gràcies.

El conseller d'Economia i Finances

No, però és una observació molt pertinent, senyor president. Efectivament, és una qüestió que...

El vicepresident primer

No, però vostè està debatent els pressupostos i hi ha diputats que interroguen individualment, i això no és competència dels diputats.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Només per acabar aquesta qüestió..., evidentment hem d'impulsar les energies renovables i, dins de les renovables, les eòliques són segurament aquelles que tenen més recorregut, no? De manera que aquí poden comptar amb el compromís del Govern.

Han parlat de l'anglès i de les pressions en matèria educativa. Efectivament, ens està creixent un 3 per cent la població de zero a catorze anys, un 3 per cent anual. El conjunt creix molt, i creix el 2,2. O sigui que imagini's, no?, el que això suposa de pressió sobre el pressupost d'educació, evident.

En matèria d'aigua, només per acabar, senyor president. En matèria d'aigua, home, jo el que li puc dir..., que és una de les partides que creix més del pressupost, el 33,3 per cent. I si hagués de destacar una actuació, li diria que farem la dessaladora..., ampliarem la de Blanes i farem la dessaladora del Barcelonès. Només aquesta dessaladora permet el 20 per cent del consum de l'àrea metropolitana. Li sembla poc? Li sembla poc? Jo crec que és una mesura important, no?

I finalment, quant a Acció Social i Ciutadania, simplement, no?, per precisar una qüestió, que jo entenc que la visió aparent del pressupost pugui induir a confusió. Hem de tenir present que... (*Pausa.*) No, si vostè ho compara en termes homogenis, no baixa, sinó que puja bastant el pressupost d'Acció Social i Ciutadania. El que passa és que hi ha hagut una reestructuració de serveis dels diferents departaments, i alguns dels serveis que estaven a l'antic Departament de Benestar i Família, ara han passat al departament de Governació, i això distorsiona una comparació agafant Departament de Benestar

i comparant-lo amb Acció Social i Ciutadania. Si fem la comparació en termes homogenis, no: puja, i puja bastant, eh?, i puja bastant perquè tenim al davant, doncs, precisament en Acció Social i Ciutadania, algunes de les prestacions més... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que suposen una major pressió des del punt de vista pressupostari...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Només un segon; gràcies, senyor president. Per exemple, l'aplicació de la Llei de prestacions econòmiques, que jo he dit avui al dematí fins a quin punt és important, no?, suposa que 111.000 persones rebran més prestacions de les que rebien ara, amb un increment mitjà d'allò que rebien del 22 per cent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Piqué, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva rèplica. Em disculparà, perquè només tenim concedits cinc minuts i, per tant, hauré de donar píncoles, a risc de no ser, de vegades, prou rigorós amb els arguments, però sí per transmetre determinats missatges, no?

Voldria començar per això darrer que ha dit de l'aigua, no? Ha parlat d'acció social, que és el darrer, i el penúltim, l'aigua. Respecte d'acció social he pres molt bona nota que algunes de les coses s'han traslladat a aquest departament especialista a fer clientelisme per antonomàsia que és Governació. Ens hi dedicarem, ho estudiarem a fons per saber com s'utilitzen aquests recursos. Gràcies per la informació, perquè ens pot ser molt útil.

I respecte al tema de l'aigua, home, vostè ho ha dit. Vostès fan dessaladores, no? Però jo li he parlat del delta de l'Ebre, i de les Terres de l'Ebre, i de l'aprofitament dels recursos hídrics. I sobre això, novament ni una paraula –ni una paraula. I, per tant, ho deixo aquí.

També ha fet un comentari sobre el tema de les universitats i ha dit que hi havia molt soroll. I no tinc més remei que donar-li la raó, senyor conseller: hi ha molt soroll. Però hi ha un descontentament total –total. Jo no he trobat cap rector que em digui que les coses s'estan fent bé. Vostès poden amagar el cap sota l'ala, però si vostès diuen que les universitats són un sector estratègic per al país, home, no m'hi posin el conseller Huguet a la cura, eh?, perquè, si no, aquí hi ha una contradicció en els termes –una contradicció en els termes.

Després també ha fet una referència al fet que jo he qualificat de pressupost d'esquerres aquest pressupost. I és veritat, però ho faig des de la perspectiva d'una força

de centredreta, liberalconservadora, que creu que, en comptes d'apujar la despesa corrent i d'apujar el conjunt del pes dels impostos sobre l'economia i de reduir la inversió, s'ha de fer justament el contrari. I que és veritat que vostè diu que no s'han incrementat els impostos aprofitant la capacitat normativa, però també li dic que no han aprofitat la capacitat normativa per a res, tampoc per abaixar-los. I els impostos no només es poden pujar. Ja sé que vostès només pensen a pujar els impostos, però els que pensem que els impostos es poden abaixar..., doncs es poden abaixar, i ho sabem –i ho sabem.

També ha parlat novament del mètode de finançament i ha tornat a retratar el Partit Popular com allò que no és, senyor conseller. Vostè va ser el gran defensor de transferir el 15 per cent de l'IRPF, al seu moment, a les comunitats autònomes; la recaptació, no la capacitat normativa. Després va resultar que això va passar al 30 per cent, i que jo recordi ho va fer un govern del Partit Popular, amb uns acords amb altres forces polítiques. Però després, ja amb majoria absoluta del Partit Popular, i amb acord amb altres forces polítiques i amb el conjunt de les comunitats autònomes, resulta que ho vàrem pujar no només al 33 per cent de l'IRPF, sinó que vàrem introduir, en aquesta cessió, els impostos especials i l'IVA, amb percentatges que es mouen entre el 35 per cent, el 40 i el 50 per cent, i clar... Amb majoria absoluta!

Per tant, deixin de dir, per favor!, que el Partit Popular no ha treballat per millorar a fons i més que ningú el finançament de les comunitats autònomes. Perquè el seu partit ara està governant, des de fa tres anys, a Madrid, a Espanya. Què ha fet respecte a això? Ajornar –ajornar. No ha fet res més. Nosaltres fèiem. I vam aprovar dos acords de finançament mentre vàrem governar, un amb majoria relativa i l'altra amb majoria absoluta. I aquesta és la realitat de les coses; després, vostès vagin explicant el que vulguin.

I no em compari, per favor, allò que es pot fer respecte als impostos directes, que no afecten la competitivitat empresarial, amb la necessària homogeneïtat dels impostos indirectes, que sí que afecten la competitivitat. Jo no li he parlat mai d'introduir rebaixes en impostos com el de societats, ni en l'IVA, ni tan sols en els impostos especials, que hi són intel·lectualment contrari. Però en els impostos directes, que no afecten la competitivitat, però sí el benestar de les persones i la capacitat de despesa, per què no? Ho hem fet i ha anat bé –i ha anat bé. Per tant, crec que no hem de barrejar les coses.

I respecte al que ha dit també de bilateralitat i multilateralitat. Vostè és una persona intel·lectualment rigorosa, no? És veritat que, al final, els acords de finançament s'havien de resoldre a les comissions mixtes fins ara. Per tant, convindrà amb mi que també és veritat que no calia un nou estatut per introduir el concepte de bilateralitat per tornar a fer exactament el mateix que portem fent els darrers vint-i-cinc anys.

I estic segur que hi ha una força política, com a mínim una, que forma part del seu Govern, que està d'acord amb el que estic dient, perquè va ser un dels arguments que van utilitzar per votar que no a aquest Estatut. Per

tant, això és així –això és així. I l'Estatut no determina el model de finançament, i vostè ho sap, perquè les variables d'ajustament final no hi estan recollides i s'haurà de discutir entre tots –s'haurà de discutir entre tots. (*Veus de fons.*)

Respecte a les inversions de l'Estat. Sí, sí..., clar, diu: «És que hi ha hagut inversions molt importants perquè s'ha fet l'AVE.» Sí, de fet, el varem fer nosaltres, eh?, el va fer el Govern del Partit Popular. I qui va posar en marxa la terminal Sud de l'aeroport? I la tercera pista? Van ser els governs del Partit Popular. Ara resulta que qui posa les pedres finals i les inauguracions seran uns altres; bé, això és llei de vida. Però la iniciativa d'aquestes coses va ser del Govern del Partit Popular, i és bo també que els ciutadans ho sàpiguen.

I acabo, senyor president. Respecte a l'impacte del pacte de competitivitat, no? M'ha deixat unes coses sense respondre, senyor conseller, amb tots els respectes, no? Però jo li he parlat de la burocràcia, de la finestra única, li he parlat de l'anglès, li he parlat de la gestió en origen dels «cupos» d'immigrants... Això no té un resultat satisfactori, s'ho miri com s'ho miri. I no perquè ho digui jo, ho diuen els agents socials. I, per tant, hi hem de donar una volta.

I un últim comentari..., dos últims comentaris, molt breus. Vostè ha parlat de la capacitat de despesa que té la Generalitat de Catalunya en els grans pilars de l'estat del benestar –l'ensenyament, la sanitat...–, i m'ha parlat del quart pilar, que són les persones dependents. Doncs, miri, fets i no paraules. Li recordo l'eslògan del seu partit de les darreres eleccions autonòmiques. Jo miro els pressupostos i no trobo res que serveixi per finançar de veritat l'atenció a les persones dependents, en compliment de la Llei de dependència.

I un últim comentari sobre l'energia –i acabo ara, de veritat, senyor president. Home, jo estic d'acord amb l'estalvi energètic, estic d'acord amb les energies renovables, però m'hauria agradat molt..., ho ha dit implícitament, però seria molt bo que ho digués prou clar perquè ho entengui tothom, fins i tot els membres del seu Govern: vostè està a favor de la interconnexió elèctrica i de fer-la al més aviat possible, i tots ens sentirem reconfortats.

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piqué. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, començant pel final, senyor Piqué, només li puc dir que si vostè ha entès que ho deia implícitament, és que ho dec haver dit molt clar, o sigui que em dono per satisfet amb la manera implícita en què he fet aquesta afirmació.

Res, tres qüestions, no? Amb relació a la capacitat normativa, vostè diu, home, que no l'hem feta servir per abaixar els tipus. Bé, no és exacte això, no? Aquest any, per exemple, l'hem feta servir, la fem servir per rebaixar alguns tipus. És veritat que es tracta d'imports modestos..., bé, no tant modestos. Reduïm l'impost d'actes

jurídics documentats en hipoteques per a joves de menys de trenta-dos –és important–, passa d'1 per cent al 0,5 per cent. Això són 72 milions d'euros, que suposaran, de despeses fiscals, de manera que no és tan petit. I al mateix pressupost també reduïm els impostos que graven la constitució de societats de garanties recíproques. És a dir que sí que n'estem fent ús; ara, un ús limitat? Sí; un ús limitat perquè..., és que tenim problemes de sistema de finançament, sap? Sí que en tenim, sí, sí. I, per tant, aquí hi ha uns límits en la utilització de la capacitat normativa que faríem si no hi haguessin aquestes limitacions. Perquè nosaltres en matèria fiscal tenim una certa capacitat normativa, però en l'essencial l'aixeta dels nostres ingressos no la tenim nosaltres, la té encara el Govern central.

L'Estatut i el finançament, jo crec que hi ha una coincidència..., bé, hi ha una coincidència..., tots acceptem, no?, que hi ha elements de bilateralitat i elements més globals. Vostè em diu: «Home, això vol dir que no calia l'Estatut per millorar el finançament.» Bé, si vostè em diu: «Amb l'anterior Estatut hauríem pogut tenir un magnífic model de finançament, millor del que teníem?» Sí, sí, certament, sí. Ara, també li ho dic, gràcies a l'Estatut tenim les bases per tenir un model de finançament com el que no hem tingut mai i unes condicions per negociar molt millors de les que teníem. També és així.

O sigui, el punt de partida que ens permet aquest Estatut per negociar un model de finançament és molt millor que l'anterior. Perquè això ha estat així ara i sempre. L'Estatut no concreta un model de finançament, estableix uns criteris, unes bases, uns principis que després s'han de concretar. I és a resultes de la negociació que porta a aquesta concreció que podem dir quin és el model. Bé, doncs, abans podíem concretar un magnífic model i ara el podem concretar més magnífic que abans. I sobretot sabem que hi ha un conjunt de coses que amb l'actual Estatut no poden ser, de manera que ens permeten tenir un millor model de finançament.

No he tingut temps de referir-me a dues qüestions que vostè ha dit, certament, la burocràcia i la finestra única. Aquest és un tema important, forma part efectiva dels compromisos de l'acord estratègic, i tant és així que, per acord de govern de farà un parell de mesos, es van constituir dos grups de treball –una comissió i dos grups de treball– amb termini fixat, no fos cas que creéssim un nou mecanisme burocràtic, volent reduir la burocràcia; amb un termini prefixat perquè en un temps de cinc mesos –em sembla que al juny– es formulin propostes concretes al Govern en la línia de mesures que permetin reduir els tràmits administratius per l'activitat empresarial i per la creació d'empreses. Estan treballant aquestes comissions i ho estan fent a més comptant, naturalment, amb l'opinió, amb l'assessorament, amb la participació de les entitats empresarials i dels sindicats.

I amb l'anglès..., cap govern com aquest no ha posat l'ensenyament de l'anglès com una qüestió prioritària. N'hem fet una bandera. I fixis que quan ho dic naturalment estem adoptant compromisos perquè demanarem que després se'ns jutgi en funció del que fem. I el conseller Maragall ho ha dit i el Govern en el seu conjunt ho ha manifestat. Forma part del pacte de Govern entre

altres coses. Avui m'he referit a una de les mesures d'aquests pressupostos, per exemple, la capacitat de 1.700 mestres per poder impartir una assignatura del currículum escolar en anglès. És un dels objectius prioritaris de l'acord estratègic. I li puc assegurar que s'hi està treballant i molt –i molt– a fons i és un compromís que em sembla que podem compartir entre tots.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies també senyor conseller. Jo seré molt breu, perquè crec que ja hem debatut prou i alguns temes probablement els podríem durant molta estona, no? Però respecte a aquests dos últims punts, jo celebri que vostè reiteri el compromís del Govern, no? Però jo també li recordo les conclusions a les quals han arribat els agents socials respecte al grau de compliment respecte a aquestes qüestions. Jo no dubto que l'ensenyament de l'anglès, per exemple, sigui una prioritat per a vostès, però el que sí que he escoltat a tot arreu i he llegit és que aquest compromís va ensopegar amb un problema molt seriós i és que no hi havia professors. Sé que ara estan fent, dins dels pressupostos, un esforç en aquesta direcció, però el descontentament dels agents socials és evident. Jo no sé si vostè tenen el compromís però en qualsevol cas el descontentament és evident.

I un últim comentari ja per acabar amb el debat sobre el finançament i sobre el nou Estatut. Jo li agraeixo que hagi reconegut que no calia un nou estatut per tenir un millor finançament, això és el que ha dit sempre el Partit Popular de Catalunya i se'ns va titllar de tot, d'anticatalans i de no sé quantes coses més. Ara resulta que això va *ad kalendas graecas*. Jo li puc fer una predicció i podem fer una aposta fins i tot, que fins després de les eleccions generals res de res –fins després de les eleccions generals res de res– i, per tant, ens haurem plantejat..., ja estarem ben avançat l'any 2008, segurament ja espero que amb un govern del Partit Popular, i segur que ens entendrem, perquè nosaltres sempre hem volgut millorar el finançament de les comunitats autònomes a diferència del que a la pràctica fa el Partit Socialista quan està al Govern, no quan està a l'oposició i diu que ho vol millorar, sinó que quan està al Govern no fa res de res. Nosaltres quan hi som... –ho vam fer per dues vegades–, vam millorar el mètode de finançament.

I, a partir d'aquí, que el nou Estatut millori les condicions per negociar el finançament, doncs li dic que està per veure. De moment el que hem aconseguit són ajornaments, una pèssima imatge a la resta d'Espanya i una clara voluntat de la resta de comunitats autònomes que no hi hagi pacte bilateral de cap mena amb Catalunya; això és el que hem aconseguit. Cadascú que faci balanç de les seves actuacions i del que ha dit, i del que ha dit abans i del que diu ara. Nosaltres hem dit sempre el mateix, abans i ara. Ara veig que hi ha alguns que modulen el discurs.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piqué. La tercera esmena a la totalitat dels pressupostos la presenta el Grup parlamentari Mixt, i en el seu nom, té la paraula l'illustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, després de sentir les esmenes dels altres grups parlamentaris a l'oposició, nosaltres després d'aquest debat intens, durant tot el dia, amb el contingut i amb altres temes que estan al voltant d'aquest pressupost, en primer terme el que volem destacar i reconèixer són les dades macroeconòmiques, que són evidents i certes i, per tant, objectivament tenim una situació relativament de bonança econòmica. Per tant, això és un primer reconeixement de simples dades objectives. Però així mateix també amb l'explicació que ha fet el senyor conseller, aquest dematí, del pressupost hem vist una explicació, doncs, potser en macroeconomia, en termes macroeconòmics, convenient. Però segurament la gent, els ciutadans que ens estan veient o que estan sentint el conseller pensaven des de casa que el que s'estava sentint no era la cançó que sonava a casa o que sonava en el dia a dia a les seves famílies o a les seves feines.

Per què diem això? Home, doncs perquè la realitat social a Catalunya avui dia, per moltes dades macroeconòmiques, no només pel creixement, no només per la inflació, no només per l'atur, sinó també per la situació amb els interessos i amb els préstecs, per la situació que pateixen avui moltes famílies, per les desigualtats, per la immigració, per molts casos, avui dia la situació microeconòmica, cada una de les famílies de comerciants, de familiars és diferent que la que podem sentir i veure amb les dades macroeconòmiques. I entraré en això.

Abans d'entrar en això també m'agradaria destacar, com ha destacat el conseller, que són els primers pressupostos que s'aproven o, en aquest cas, que entren per aprovar-se després d'entrar en vigor l'Estatut. Molts ciutadans que ni tan sols érem en aquesta cambra quan es va aprovar aquell Estatut pensàvem, o se'ns donava a entendre, doncs, que aquell Estatut –aquell Estatut que ara ha entrat en vigor– seria la solució –la *varita màgica*, allò que diuen– de la majoria de problemes reals, com es deia, i de les situacions dels ciutadans de Catalunya. Però amb aquests pressupostos veiem –i hi entrarem a continuació– doncs que hi han algunes prioritats que no són tals, en aquests pressupostos, i que aquest Estatut no ha sigut més –com ha reconegut el senyor Maragall, l'expresident Maragall– que doncs segurament un error de plantejament perquè a la pràctica la situació de Catalunya avui no difereix tant de la situació que teníem abans d'entrar en vigor l'Estatut.

I en aquest sentit també m'agradaria destacar, doncs, que no passés per alt aquesta declaració, no? Perquè aquí no se n'ha parlat avui, però resulta que avui..., i el mateix conseller ho ha reconegut en la interpellació..., o millor dit, en la rèplica que ha fet anteriorment al Grup Popular, ha reconegut en cambra i en seu parlamentària, doncs que segurament aquest Estatut no comporta cap millora respecte al finançament que es podia aconse-

guir d'una altra manera amb l'Estatut antic. I nosaltres, doncs, també ho defensàvem, fins i tot fora d'aquest Parlament i molts ciutadans ho veien i molts ciutadans deien, el 2004, que només un 5 per cent d'aquells ciutadans tenien com a prioritat un estatut nou. I s'ha demostrat i s'està demostrant dia a dia, amb les declaracions de l'expresident, amb les declaracions fetes en aquesta cambra, doncs que segurament hem estat més de tres anys lluitant, sotmetent la imatge de Catalunya, sotmetent la nostra indústria, sotmetent els nostres treballadors i sotmetent, doncs, en definitiva el nostre dia a dia a un desgast, que es podria haver aconseguit d'una altra manera i no hauria suposat el que ha suposat per a Catalunya.

Però entrant ja en el tema del pressupostos, la nostra filosofia i com volem enfocar aquests pressupostos és la següent. Hi han una sèrie de prioritats per als ciutadans, al carrer, que són les que han de tenir prioritat en els pressupostos de la Generalitat. I en aquesta prioritat..., i ho diu el Centre d'Estudis d'Opinió en el darrer baròmetre del març, diu que el 34 per cent de catalans creuen que la prioritat absoluta és l'habitatge, l'accés a l'habitatge.

Per tant, creiem que aquest pressupost la primera prioritat que hauria de tenir, si realment escolta i està fet només pensant en els ciutadans de Catalunya, hauria de ser doncs l'accés a l'habitatge. Doncs bé, quan entrem a mirar les dades d'habitatge, veiem que tot això, tota aquesta política social i política d'habitatge que es disfressava, acaba sent finalment cinc mil habitatges..., o s'acaben convertint en una promesa de cinc mil habitatges de lloguer i de cinc mil habitatges de protecció oficial de venda. Bé, doncs per nosaltres i segurament per als ciutadans que ho veuen i que ens estan sentint, saben que cinc mil habitatges de lloguer no solucionen, ni tan sols comença a solucionar, part del problema que representa l'habitatge a Catalunya. Perquè evidentment cinc mil habitatges és una xifra, doncs, si em permet l'expressió, irrisòria, no? Realment no tenim capacitat de dir que podem solucionar un problema en l'habitatge de lloguer, que és per nosaltres una de les prioritats absolutes, programàtiques i de programa electoral, per ara dir que amb cinc mil habitatges tenim aquesta solució.

Doncs bé, nosaltres demanem i demanàriem a aquest pressupost ser més ambiciosos en aquells problemes reals de la gent. Ser més ambiciosos en aquelles coses que realment doncs els ciutadans veuen dia a dia com el principal problema. I en això un d'ells és l'habitatge. I en aquest aspecte creiem que aquest habitatge i aquesta política d'habitatge és curta i no s'adequa ni tan sols a la promesa que feia el mateix tripartit quan entrava en aquesta segona fase, no? Perquè parlaven de cinquanta mil habitatges en el període dels quatre anys i en tenim deu mil. Per tant, no arribem ni a la mitjana de les promeses electorals que tenia i que s'hi va comprometre aquesta acció de Govern. Per tant, no s'arriba ni a la mitjana que tenia el mateix tripartit, tenint en compte, ho torno a dir, que segons el CEO és la primera prioritat –la prioritat absoluta– per a qualsevol ciutadà de Catalunya, que el 34 per cent creu que és l'accés a l'habitatge. Per tant, demanàriem més ambició amb l'apartat d'ha-

bitatge, sobretot amb l'apartat d'habitatge de lloguer i amb les polítiques d'ajut.

També, per altra banda, i tornant també amb el que diuen els ciutadans, doncs, entre els deu primers temes essencials està la sanitat. La salut és fonamental i així ho entenen també els ciutadans com a preocupació.

Aquest dematí hem tingut aquí..., hem tingut el plaer de comptar amb el síndic de Greuges, i un dels punts que s'ha tractat –un dels punts, per desgràcia, estrella, davant del Síndic de Greuges– són les llistes d'espera. Tenim –i reconegut per la mateixa consellera Geli– una mitjana de quatre mesos i mig per tenir accés a una operació quirúrgica al Servei Català de la Salut. Això representa una prioritat, entenem nosaltres, perquè no és normal que Catalunya sigui la tercera comunitat a la cua quant a l'accés a aquestes operacions quirúrgiques.

Doncs bé, dintre d'aquestes prioritats i de l'increment que s'ha parlat de personal, s'ha dit –i ho ha dit el conseller– doncs que hi havia un increment important del personal que treballava per l'Administració, i s'ha destacat també per altres grups. Doncs bé veiem que el Servei Català de la Salut només s'incrementa amb un 2,1 per cent –només amb un 2,1 per cent– respecte al 2006. Creiem que si és una de les prioritats dels ciutadans i si el mateix Síndic de Greuges reclama i ho diu, i literalment ho diu a la frase del seu informe: «Les llargues llistes d'espera provenen d'un dèficit de recursos tant material com personals als hospitals i a l'atenció primària.» Doncs bé, si això ho diu el síndic, i els ciutadans també ho diuen a les enquestes, resulta que només s'incrementa amb un 2,1 per cent el personal sanitari. Doncs nosaltres creiem que es queda curt, que l'increment de personal sanitari, igual que ho era l'habitatge, també ho ha de ser..., perquè és una de les principals prioritats que tenim, i un estat de benestar no pot tenir quatre mesos i mig de llista d'espera quan la mitjana espanyola està per sota.

Per tant, nosaltres demanem també més ambició, i li ho demanàriem a la conselleria que planteja i que defensa els pressupostos –i per això fem aquesta esmena–, que s'hauria de ser més ambiciós amb aquesta política social de personal. Sabem les vagues que hi han hagut dels metges, no reclamant un increment de sou, sinó reclamant un increment de personal. Sabem a més a més que hi ha un impost, que en el seu dia es va defensar com a finalista, que deia..., l'impost d'hidrocarburs –que per això els catalans paguem la benzina més cara que la resta d'espanyols– que aniria adreçat en part, precisament, a la despesa sanitària i a l'increment i a la millora del servei sanitari. Doncs bé, avui dia seguim pagant aquell impost, resulta que segueixen reivindicant els sindicats, i reivindiquen a la conselleria un increment de places sanitàries, i només incrementem un 2,1 per cent. Per tant, més ambició a l'àmbit sanitari.

Per altra banda, també –i amb aquestes prioritats– s'ha parlat de l'increment de personal. Cert, hi ha un increment de personal. Nosaltres no entrem a jutjar si l'increment és bo o dolent, perquè és tot relatiu, evidentment, tot depèn d'on es focalitzi l'increment de personal. Però sí que hem de dir que és curiós que aquest increment de personal, que era d'un 2,1, ho recordem, a la

sanitat, sigui d'un 23,2 per cent a les fundacions o d'un 29,6 per cent als consorcis. Per tant, és qüestió de prioritats, on es vol incrementar el personal i quina és la prioritat, perquè en definitiva els pressupostos acaben sent prioritats dels governs, i aquí veiem quines són les prioritats. I què dir també doncs de l'increment de burocràcia i de despesa pública amb molta creació d'organismes, que des del nostre punt de vista –tal com hem defensat en aquesta cambra– no tenen la necessitat que tenen altres dotacions.

En aquesta mateixa cambra i avui mateix o demà mateix es parlarà d'un Institut Internacional per la Pau, s'ha parlat del Memorial Democràtic, es crearà també el Consell de Garanties Estatutàries pel nou Estatut, es parla de l'acció exterior, que també entrarem a jutjar-la... És a dir, es creen una sèrie de burocràcies, una sèrie de despeses públiques en determinats instituts i agències, que incrementen la despesa pública, però no destinats immediatament en aquells serveis de benestar que han de ser la prioritat absoluta d'un govern que fa bandera de les polítiques socials.

Per altra banda, també, ens agradaria fer menció, que no se n'ha parlat en aquests debats que hem vist, però que creiem fonamental, que és l'increment de la població. A mi m'agradaria saber l'opinió del conseller de quina és la previsió de l'increment de població. Perquè, clar, qualsevol govern seriós que faci uns pressupostos, i sobretot que pensi en un període de govern, ha de saber quin és l'increment. Que no ens torni a passar, com ens ha passat, perquè el que és cert és que hi ha hagut un increment de la població –com bé ha reconegut el senyor conseller– per la immigració, per diferents factors econòmics, però hi és. I, per tant, un govern ha de fer previsió d'aquest increment de població, perquè tots estarem d'acord que un 2 per cent d'increment del personal sanitari, doncs, home, si la població decreix, pot ser bo; si la població creix un 10 o un 12 per cent, pot ser molt dolent, pot ser insuficient.

Per tant, és important conèixer i volem conèixer l'opinió de la conselleria respecte a l'increment de població i com es planteja això en aquests pressupostos, si s'ha tingut en compte quina és la periodificació i quina és sobretot la xifra que es pot considerar en aquest increment de població per tenir en compte si s'ha fet bé o no la valoració de pressupostos. És important tenir en compte això perquè tornem a dir que Catalunya ha passat de tenir 6 milions, els famosos 6 milions, a tenir-ne 7. I això en poquíssim temps, en cinc anys pràcticament. Això, tothom està d'acord que si no fem una bona previsió els serveis perden qualitat, s'incrementen aquestes llistes d'espera, i moltíssimes situacions que els ciutadans cada dia veuen al carrer. Per tant, volem saber quina és la previsió d'increment de la població i de les dades demogràfiques.

Per altra banda, també un altre tema que ens preocupa, que nosaltres li donem prioritat perquè és la cinquena prioritat dels ciutadans en aquestes enquestes, és el transport. Resulta que el transport, la despesa en transport es redueix un 18,8 per cent en aquests pressupostos. I ens agradaria saber quin és el contingut, per què decreix aquesta inversió en transport, tenint en compte que pels ciutadans, per primer cop en molts anys, el

transport passa a ser una de les cinc primeres necessitats en les seves valoracions. Creiem que és fonamental tenir un transport públic de qualitat i tenir una bona inversió en transports, perquè avui dia garantir la igualtat d'oportunitats també és donar millores al transport.

Per altra banda –i això ho va destacar la premsa i és una evidència quant a xifres–, s'ha reduït la inversió. S'ha parlat d'increment de política social, s'ha parlat de descens de la inversió. Certament..., i és una dada una xifra objectiva, tot i que el conseller ha parlat de la línia 9 i d'altres justificacions, però és cert que de 5.779 milions d'euros hem passat a 5.099, és a dir, quasi 700 milions menys en inversions. Jo crec evidentment que les inversions són cícliques, però creiem que és fonamental també que siguin sostenibles, és a dir que es justifiquin aquestes desinversions i sobretot que coneguem aquests 700 milions d'euros en què es veuen rebaixats.

Se n'ha parlat també, i nosaltres ho creiem fonamental, del fet d'incrementar la inversió en noves tecnologies. Creiem que l'alfabetització digital és fonamental, doncs, avui dia, en ple segle XXI, per garantir que tothom tingui accés a la informació i accés a les noves tecnologies. Estarem d'acord que, si no tenim avui dia un accés a les noves tecnologies, doncs no podem parlar d'igualtat d'oportunitats.

Doncs, bé, ens agradaria també saber quina és la prioritat que dona el Govern a aquesta accessibilitat a noves tecnologies. Nosaltres plantejaríem, com ja passa, i comparant-nos amb altres països europeus, com feia el conseller, doncs, que l'accés gratuït a les noves tecnologies sigui una realitat a Catalunya; ens agradaria veure que aquest Govern apostés per un servei d'accés gratuït a les noves tecnologies i a aquestes tarifes planes, com ja fan alguns altres països europeus, perquè creiem que avui dia ja no és un luxe sinó una necessitat accedir a aquestes noves tecnologies.

D'energia se n'ha parlat poc. Algun portaveu d'un altre grup ha tret el tema, però la veritat és que en l'exposició se n'ha parlat poc. Es veu una reducció d'un 5,9 per cent de la despesa en energia. I ens agradaria saber també per què hi ha aquesta reducció en un tema tan important, sobretot no només de present, sinó de futur, perquè l'energia s'ha de mirar a vint anys vista; no només ara sinó tenir en compte quina és la inversió a fer en un futur. Per tant, volem conèixer també i ens agradaria conèixer per què hi ha aquesta reducció del 5,9 per cent a l'apartat d'energia.

S'ha parlat també de l'educació. Fonamental, pilar fonamental per a una societat, és la seva educació. A Catalunya, per desgràcia, ja és sabut que el 31 per cent d'escolars, doncs, fracassa escolarment. I sabem que estem sobretot –més greu– amb una inversió per sota de la mitjana espanyola; és a dir, la mitjana espanyola està en un 4,2 i a Catalunya no arribem al 3 per cent del PIB. Per tant, creiem que és fonamental..., i creiem que s'hi fa un esforç, reconeixem l'esforç que es fa en l'increment de professorat, però, ho torno a dir, crec que si la prioritat absoluta és aquesta, hem d'intentar acostar-nos a aquesta mitjana espanyola, perquè com a mínim arribem a aquestes xifres del 4, 4,2 per cent del PIB.

En seguretat ciutadana és cert que hi ha un increment del nombre de places de mossos d'esquadra, però també no deixa de ser un reconeixement implícit al que ja dèiem alguns. Ja s'ha dit en aquesta cambra, en algunes comissions, doncs, que hi havia una necessitat de personal. I finalment això es reconeix en uns pressupostos. Això..., primer, ens congratulem, ens felicitem que es pugui reconèixer al pressupost, però també s'ha de reconèixer, i implícitament es reconeix en aquests pressupostos, que hi havien unes carències evidents. Quan alguns parlàvem –i ho seguim defensant– que no hi hagi un desplegament fins que no hi hagin garanties de places..., es reconeix amb aquestes dades que realment tenim una falta de llocs de mossos d'esquadra a les nostres ciutats i als nostres pobles, no? Per tant, ens felicitem que hi sigui, però torno a dir que es reivindica, doncs, la certesa del que ja dèiem alguns.

Per altra banda, també creiem fonamental a l'hora d'enfocar un pressupost que no només s'ha de parlar d'allà on s'inverteix –ja hem vist que hi han algunes carències, que nosaltres apostaríem per ser més ambiciosos–, sinó que també s'ha de parlar d'allà on s'inverteix i no s'hauria d'invertir.

Perquè, clar, aquest és un dels altres temes que aquí, doncs, la veritat, en aquesta cambra avui no hem tingut el plaer de parlar-ne, no? Però nosaltres sí que volem parlar-ne, perquè creiem que és hora d'estrènyer-se el cinturó en algunes coses i d'invertir-les en d'altres. Per tant, aquí crec que aquest Govern hauria de començar a posar les fitxes i donar prioritats a unes coses, però també treure les fitxes d'unes altres per ser més ambiciosos, com demanàvem.

Primer dels punts que desenvolupa aquest Estatut: acció exterior de la Generalitat, 69,1 milions d'euros; això són gairebé entre 11 i 12.000 milions de les antigues pessetes. Bé, el conseller de la Vicepresidència és qui encapçala aquesta acció exterior de la Generalitat, i fa poc hem conegut també, per la premsa, doncs, que s'obren oficines, seus, pseudoambaixades... –sis, set, vuit, no sabem quantes seran finalment– per tot Europa i per tot el món.

Doncs bé, la veritat és que nosaltres –ja ho vam dir al seu dia, li ho vam dir al conseller en comissió– creiem que, tenint aquestes dades respecte a algunes qüestions socials, tenint aquestes carències de fracàs escolar, tenint aquestes carències en política d'habitatge, no és de rebut –i segur que molts ciutadans que ens veuen hi estan d'acord– que ens gastem 12.000 milions de pessetes a crear seus, pseudoambaixades de Catalunya arreu del món, quan podem utilitzar, com ja s'ha dit, algunes altres oficines que es diuen ambaixades i que nosaltres tenim a disposició.

Per tant, la creació d'aquestes oficines a càrrec de la Vicepresidència..., nosaltres des d'aquí no les volem. Ho diem així de clar. I volem que s'inverteixin aquestes despeses públiques en altres prioritats socials, ja que parlem de polítiques socials. Perquè, clar, aquests viatges, aquestes despeses, aquestes ambaixades tenen un cost per als catalans. Després ens anem a queixar que ens falten diners per a altres coses, que no podem ser ambiciosos en no sé què. Home, doncs, poder que co-

mencem a estrènyer el cinturó en alguns temes i comencem a enfocar altres temes més essencials.

S'ha parlat també de cultura i esports, per sobre; s'ha tocat en vint segons. Bé, cultura i esports. Quina cultura i quin esport, no? Perquè, clar, cultura i esports, doncs, a mi ja m'agrada que s'inverteixi en cultura i en esports. S'ha dit en aquesta cambra també, doncs, que la cultura no arriba a l'1 per cent, i és cert, del PIB, quan s'havia arribat a un pacte, en el famós pacte del Tinell, del 2 per cent. Bé, doncs, no arriba a l'1 per cent. Resulta que, quan parlem de cultura, la Generalitat té un concepte de cultura, sobretot la conselleria de Cultura, que és la que fa la despesa, on es prima una determinada cultura i no una altra, no? Doncs, home, nosaltres no és que no vulguem que se subvencioni, que s'ajudi un determinat món de la cultura, però volem que es faci amb tota la cultura catalana. I, per tant, nosaltres entenem aquí com a cultura catalana tota aquella que està feta a Catalunya i que tributa i que paga els seus impostos a Catalunya. I ja sé que em diran que també s'inverteix des de Governació en altres assumptes. Però des de la conselleria de Cultura resulta que es fan fires de Frankfurt o la campanya aquesta «Lletres al camp»..., una sèrie de despeses que resulta que no podem sostenir sense dir que s'ha d'invertir a tot arreu, no només en cultura feta en català.

També hem de recordar, doncs, que quan parlem d'esports, el 2005 va ser de 3 milions d'euros, si no ho recordo malament, la despesa a favor de les plataformes, les famoses plataformes de seleccions nacionals catalanes. Una prioritat social, com tothom sap, absoluta perquè tothom arribi a final de mes. Doncs, no, a aquest tipus de despesa, nosaltres, ja ho diem, no li donem prioritat, perquè són despeses que no tenen un caràcter universal i per a tothom; tenen un caràcter determinat, amb una ideologia determinada i amb una vocació determinada, i si algú se les vol pagar, que se les pagui de la seva butxaca, però no amb els impostos de tots els catalans. Per tant, tampoc estem d'acord amb aquesta filosofia de subvencionar segons qui i no segons qui altre.

Per altra banda, també hem de dir –i ja s'ha destacat en aquesta cambra– que en aquest tripartit es donen subvencions, reben subvencions fins i tot entitats que no són entitats ni catalanes –són entitats valencianes, franceses, italianes–, només pel fet que algú diu que comparteixen una entitat política, cultural, que es diu Països Catalans. Doncs no, perdonin, però els catalans, els nostres impostos han d'anar destinats a les polítiques que necessitem els catalans i segons les prioritats que tenen els catalans. Per tant, si vostès volen donar diners perquè es creïn, doncs, determinades escoles a l'Alguer, perquè es canviïn els rètols, com va fer l'anterior tripartit, a Perpinyà, de francès a català, i perquè es faci aquest tipus de polítiques, doncs, que se les pagui cadascú de la seva butxaca, ho torno a dir, no amb els impostos de tots els catalans.

Un altre tema essencial que no se n'ha parlat aquí però que nosaltres ja ho denunciàvem i ho denunciarem, aprofitarem avui que estem aquí, a la cambra. Propaganda institucional, un capítol obscur, tancat: 57,4 milions d'euros anuals en propaganda institucional. De cap manera. Quasi 10.000 milions de les antigues pessetes a

fer promoció, perquè no ens enganyem, d'allò que fa el Govern de la Generalitat. Aquesta no és la política social ni la prioritat social de què es parla. Si realment volem donar prioritat a això hem d'estrènyer el cinturó en aquestes coses i reduir dràsticament aquest tipus de despeses. Els ciutadans, que aquests dies reben tots a les seves llars documents de propaganda institucional municipal, veuen la despesa que hi ha, increïble, de l'ens local, però també de l'ens de la Generalitat; també del Govern s'inverteixen 10.000 milions de les antigues pessetes en propaganda institucional. Ja n'hi ha prou, de fer despesa en allò que no és essencial. Per tant, ho torno a dir, és ben senzill: col·locar les fitxes d'un lloc a un altre. Nosaltres volem col·locar aquestes fitxes de la propaganda institucional a la política que realment fa falta i que no haguem de veure com no es poden incrementar determinades despeses públiques per pagar-ne d'altres que són, des del nostre punt de vista i del de molts ciutadans, innecessàries.

Per altra banda, doncs, també volem parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: 504 milions d'euros, una xifra espectacular, 5,6 d'increment respecte al darrer pressupost. I ho creiem sincerament, comencem a tenir una despesa pública, comencem a tenir una despesa en mitjans de comunicació que ens l'hem de replantejar. Perquè és cert que amb la TDT tenim més plataformes, és cert que hi ha més accés a la informació, però hem de veure com fem aquesta despesa pública, hem de veure fins a quin punt ens interessa als catalans tenir més de 500 milions d'euros destinats només a les despeses en mitjans de comunicació. Perquè si els mitjans de comunicació són realment per fer un servei públic, doncs, evidentment nosaltres estem a favor que hi hagi un servei públic de mitjà de comunicació —objectiu, per cert. Ara, si el que volem és fer una despesa i anar incrementant-la i anar fent dèficit sense plantejar-nos cap a on anem, doncs, nosaltres tampoc hi estem d'acord. Volem que hi hagi un plantejament de la despesa en mitjans de comunicació perquè creiem que és excessiva i en aquest pressupost també es veu.

I a part d'aquest temes, d'aquestes prioritats que movem d'un lloc cap a l'altre, d'aquestes fitxes tan senzilles d'interpretar, que volem posar-les i posar èmfasi en altres llocs, també s'ha parlat en aquesta cambra, i no em puc estar de comentar-ho, d'altres qüestions, no? S'ha parlat de l'impost de successions i donacions. Home, al PP i a Convergència i Unió, vostè, senyor conseller, els pot dir que no està d'acord en el que plantejaven. A nosaltres no, perquè, si ho recorda, quan va haver-hi en aquesta cambra el plantejament de la proposició de llei del Partit Popular, i suportada per Convergència i Unió, nosaltres vam dir que estàvem d'acord en una reducció dràstica de l'impost, sense la seva abolició. Per tant, la mateixa política, entenc, i ho vam comentar i també se'n va parlar a la comissió, que nosaltres..., el nostre partit donaria suport a una reducció, sobretot per a les classes mitjanes i mitjanes baixes, d'aquest impost. O sigui que a nosaltres no ens podrà dir allò que «no hi estic d'acord», sinó que hi estem substancialment d'acord.

Doncs bé, aquí el que li demanàvem nosaltres, i que no ha fet, és que aprofités aquesta oportunitat que tenim

avui, d'aquesta llei d'acompanyament de què es parlarà, per reduir dràsticament aquesta imposició. Perquè, clar, vostè plantejava, de forma heterodoxa, doncs, que el millor seria fer-ho tranquil·lament, plantejar-ho al Parlament i que no es podia fer de mala manera i intentar colar-ho en una llei d'acompanyament. Home, això queda malament, amb tot el respecte, quan incrementa vostè un impost sense conèixer-ho els ciutadans. Però en aquest cas parlem que hi han molts ciutadans al carrer que demanen préstecs o que es venen els seus pisos per pagar un impost de successions i donacions que cada cop és més injust per a les classes baixes i mitjanes. Per tant, el que nosaltres li demanàvem i que no ha fet és que en aquest moment, ara, vostès portessin a terme aquesta reducció de l'impost. I així hauríem vist com avui mateix s'hauria aprovat una mesura que hauria beneficiat molts dels catalans sotmesos..., segons vostè el 80 per cent dels catalans que poden tributar per donacions i successions.

La Generalitat, a més, té capacitat legislativa per reduir-ne les bases. Vostè parlava que —és cert, segons com es miri— no s'ha incrementat el tant per cent, no s'ha incrementat l'impost. Home, ja. Però al final el nominal que es paga, que es tributa sí que s'ha incrementat. El tant per cent, no, però el nominal, sí. Si pugen els preus, si les bases pugen, cada ciutadà al final acaba pagant més euros a final d'any en qüestió de successions i donacions. Nosaltres el que li demanàvem és que, ràpidament, aquests ciutadans, davant de la promesa de ja fa uns mesos de reduir-ho, doncs, ho tinguessin com més aviat millor. Però veiem que no s'ha aprofitat aquesta oportunitat, i molts catalans que ens estiguin veient sabran que avui tampoc és el dia de poder dir que no pagaran ni tributaran pels seus pisos o per les donacions familiars que puguin rebre.

Per altra banda, també s'ha parlat respecte a això de la coordinació que s'ha de fer amb la resta de l'Estat, i el Partit Popular, doncs, li ha recordat que hi ha una autonomia fiscal que s'ha defensat. Vostè li ha tirat en cara, precisament, al Partit Popular que l'autonomia la defensen quan volen. No li diré que no, també és cert, ara, vostès, també, perquè respecte al tema fiscal volen que hi hagi coordinació, però respecte al tema dels aeroports, les infraestructures, no volen que hi hagi coordinació, no volen que hi hagi un consorci amb la resta de l'Estat, volen que sigui bilateral, que es negociï part a part, que sigui entre Catalunya i l'Estat. Doncs nosaltres demanem coherència, que si vostès demanen coordinació amb el tema fiscal, amb què nosaltres estem d'acord, estem d'acord que no pot haver-hi una carrera a veure qui paga menys, eh?, però si vostès demanen coordinació i això, doncs que coordinin amb tot, perquè després resulta que diuen que la relació és bilateral, quan vostès saben que segurament molts temes hauran d'anar al Consejo per parlar amb la resta de comunitats. O sigui que és cert que no es pot entrar en aquesta carrera, però si no s'entra en aquesta carrera siguin coherents i coordinin absolutament tot el que facin, no només allò que els interessa, que és el que està fent aquest Govern.

S'ha parlat també de les inversions de l'Estat. Sí que és cert que pot haver-hi un pacte, però que s'ha de nego-

ciar, molt bé ho deia. És a dir, s'ha de negociar amb l'Estat, per tant, aquest Estatut no ens dona cap solució, aquest Estatut només estableix un principi que el mateix advocat de l'Estat, per cert, advocat de l'Estat que defensa els interessos del PSOE a Madrid, ha dit que aquesta inversió de l'Estat no és més que un paràmetre però que no té cap principi de bilateralitat, que la inversió de l'Estat la decideix el senyor Solbes unilateralment, com a ministre d'Economia. Per tant, jo crec que és bona hora que els ciutadans sàpiguen que en aquell Estatut, doncs, només s'establien una sèrie de paràmetres, de brindis al sol en determinats temes, però que realment al final haurem d'acabar en el que digui el ministre, com és lògic en un estat democràtic on realment hi ha una multilateralitat, eh?

Per altra banda, també m'agradaria citar, doncs..., no puc estar-me de citar la competitivitat i la relació de l'empresariat català. Abans suposo que ha fet menció, no sé si a nosaltres o a un altre grup, ha parlat que alguns criticàvem que aquí realment ens estàvem tancant o que teníem una situació econòmica que no coincidia amb la societat civil catalana. Home, doncs vostè té un conseller, un company conseller al seu Govern que precisament no col·labora a veure aquesta visió cosmopolita de Catalunya, perquè, clar, el «conseller dels boicots», com ja se'l coneix, doncs, no és la millor cara per anar a la resta d'Espanya o a la resta d'Europa a parlar de l'economia, de la indústria, del turisme, del comerç, de les universitats..., perquè realment, la veritat, crec, i molts catalans així ho pensaran, que no ens representa, el senyor Huguet, quan diu que s'ha de fer un boicot a Madrid, o que..., quan en el seu dia s'havia de fer un boicot a unes olímpiques, el senyor Carod. Per tant, el que li demanaria és que sobretot quan parlem de competitivitat tinguem clar qui defensa què i quines persones ens representen. I demà d'això també en parlarem a la sessió de control.

Finalment, per concloure, per acabar, per finalitzar, m'agradaria deixar ben clar que per nosaltres és insuficient la despesa en determinats capítols –hem dit habitatge, hem dit educació, hem dit sanitat. Es redueix la inversió, quan nosaltres, com a mínim, si és cert que és un estat cíclic, sí que com a mínim hauria de mantenir-se la inversió que teníem en altres anys.

I, per altra banda, volem reduir, i ja ho hem dit, les despeses innecessàries, el clientelisme, la propaganda institucional, la creació de burocràcia, d'instituts d'agències de despesa que reverteix al final en una situació de menys benestar per als ciutadans; no la volem. No volem despesa innecessària, volem despesa en aquelles prioritats que els ciutadans tenen avui dia en ment i que així demostren en les seves enquestes.

I finalment, ens agraden molt aquests pressupostos amb alguns temes, amb alguns no, ja els ho he dit, però, sobretot, la credibilitat del tripartit també està en joc, perquè del primer pacte del Tinell també hi havien moltes promeses que han quedat sense complir, i això és el que volem comprovar, si realment continuen vostès promettent moltíssimes coses, promettent guarderies, promettent residències, promettent..., bé, després les fiquen en aquesta propaganda institucional abans de les eleccions sense executar, però jo crec que el fonamental és que es

comprometin i ho facin, i no només es comprometin i quan arriben les eleccions hagin d'anar a corre-cuita a dir que han fet allò que no han fet.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, senyor president. Senyor diputat...

El vicepresident primer

Ho lamento, senyor conseller, és que s'acaba d'espalllar el rellotge del faristol...

El conseller d'Economia i Finances

Haurem de mirar el pressupost del Parlament...

El vicepresident primer

Del faristol, eh? Haurem d'ampliar el pressupost del Parlament. *(Rialles. Pausa.)*

Pot començar, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, em permetrà que abans d'entrar –ho faré al final de la meua intervenció– sobre alguns dels comentaris que vostè ha fet relatius a l'Estatut, a la relació amb la resta d'Espanya, alguns comentaris d'aquest tipus, faci alguns comentaris concrets sobre els temes a què s'ha referit.

Vostè diu: «Les enquestes ens diuen que l'habitatge és molt important.» És que l'habitatge és el que més creix en el nostre pressupost, exactament el 56,5 per cent. És a dir, sembla un creixement petit..., no està gens malament. I diu: «No es fan massa coses.» Bé, inici de 10.000 habitatges de protecció oficial, 5.000 de venda i 5.000 de lloguer, rehabilitació de 24.000 habitatges, 12.000 ajuts per als pagaments de lloguers, comercialització de cent hectàrees de sòl residencial per a 3.000 habitatges nous... I podríem continuar.

Creixement del 56,5 per cent, el creixement més important de totes les partides del pressupost, de manera que si d'alguna no se'ns pot acusar és de no ser sensibles a les preocupacions dels ciutadans. Naturalment, nosaltres no governem amb les enquestes, per suposat, no mirem les enquestes per decidir en què cal gastar, però som molt conscients de quines són les preocupacions dels ciutadans, i precisament per això –precisament per això– l'habitatge és la partida que més creix. Hauria pogut buscar un altre exemple, no?

Diu: «Salut...» Vostè diu... –no, no és que em saludi–, diu: «L'increment de Salut, sembla mentida, només augmenta..., no sé quant.» No, no, miri, Salut..., miri's bé les xifres, no?, Salut augmenta un 8,2 per cent. El pressupost augmenta un 7,2. De manera que augmenta un punt més. És un augment molt important, eh?: 8,2 per

cent. Ara, hauríem d'augmentar un 8,2 per cent també el nombre de persones que estan empleades en el servei de salut? Home, vostè ens acusaria aleshores d'augmentar el personal més del compte, segur.

Què ha passat en aquest cas? Doncs que una part es concentra en increments dels efectius i una altra part en millores de diferents tipus. Per exemple, en aquest cas, una part important dels recursos van destinats a millorar la dedicació del personal..., dels professionals del sistema de salut, que és una manera de millorar les prestacions sense haver d'incrementar necessàriament les plantilles, és una bona manera de fer-ho.

El 2,1 per cent és poc? Miri, el conjunt de la població augmentarà el 2,2 per cent, i tenint en compte que s'està rejuenint, la població que té més atenció sanitària, que és la de més de 65 anys, augmenta menys que aquest 2,1. De manera que si mirem ara, a partir d'aquestes dades, quins són els efectius per unitat de persona atesa, o susceptible de ser atesa, haurà millorat la ràtio. De manera que tampoc amb això encerta.

«Increment de personal», diu, i a continuació després de dir-nos «no, és que amb salut no augmentem prou» ens diu: «És que augmenta molt en fundacions i consorcis.» Home, siguem una mica rigorosos en utilitzar les xifres, no? 174.000 persones. Sap a què es dediquen aquestes persones, 174.920, per exactes? Vol que ho repeteixi?: 72.197 a centres docents no universitaris, 41.853 al personal de l'ICS –aproximadament amb això ja fem 133.000, 134.000–, la resta, fins a arribar a uns 40.000 més, 134..., uns 25.000 més estan dedicats a cossos de seguretat, a diferents tipus, personal..., mossos d'esquadra, bombers, personal de justícia, personal de presons. I després queden 26.846 persones en la resta de l'Administració, que no tots són funcionaris de serveis centrals tampoc, per suposat que no, perquè després hi ha cossos molt més petits que aquests però que també són cossos concrets. Per exemple, aquí figuraran, doncs, en el cas del meu Departament, les persones que es dediquen a tot el que té a veure amb l'Administració tributària, dins d'aquest paquet.

De manera que fem el favor de no utilitzar tòpics per desqualificar el que fan els nostres servidors públics, perquè això és profundament injust, m'entén? Els nostres servidors públics estan al servei del país, i estan fent el que han de fer, i no són buròcrates que no saben què fer i que estan perdent el temps i amb els quals estem llençant els diners. Això és una manera distorsionada de presentar les coses, i jo li prego que sigui una mica respectuós.

Increment de població? Naturalment, si alguna cosa he fet avui al matí és referir-me, precisament, a introduir aquest element en el discurs. Quan hem parlat dels problemes del mercat de..., hem parlat de l'evolució de la nostra economia, he volgut dir: «I un dels aspectes importants és precisament el creixement demogràfic.»

Després vostè, després de dir tot això, diu: «Oh!, és que hauríem de dir també d'on s'han de treure..., no només que hem de gastar més...», clar, hem de gastar més, imagini's, amb habitatge, amb salut, amb educació, amb interior..., partides fonamentals del pressupost. Diu: «Ara, jo, com que volem fer les coses bé, direm

d'on s'han de treure els diners», i resulta que d'on els hem de treure és de les oficines de relacions exteriors, de la Fira de Frankfurt i de les seleccions catalanes. Doncs si que anem bé..., si amb això hem de gastar tot el que ens fa falta per fer tot el que vostè diu, ja m'explicarà com ho farem, no? Potser que em digui d'on més ho hem de treure, perquè si no segur que no hi arribarem. Tot el que vostè vol fer en tots aquests camps segur que no n'aconseguiem tenir els diners amb aquestes tres o quatre coses que ens acaba de dir.

Per cert, siguem rigorosos també. Relacions exteriors, perdoni –relacions exteriors–, és a dir, oficines de la Generalitat a l'exterior suposen, no 12.000 milions de les antigues pessetes, suposen 17 milions d'euros, que són 3.000 milions. Vostè, o no s'ha mirat del tot bé el pressupost amb les presses, o bé, mirant-se'l bé ha volgut donar una visió distorsionada. Vostè ha agafat la suma de les relacions exteriors i la cooperació al desenvolupament, però això no s'hi val, eh? Això no són oficines a l'exterior, són dues coses diferents: oficines a l'exterior i cooperació al desenvolupament. Oficines a l'exterior, 17 milions; cooperació al desenvolupament, 52 milions; suma, 70 milions, que més o menys s'acostarien a aquests que vostè diu, 12.000 milions, no hi arriben, són una mica menys. Però deu anar per aquí com han fet vostès els números. No he tingut massa temps de mirar-m'ho a fons, però suposo que va per aquí. Li prego una mica de rigor, una mica de rigor perquè, sap què passa? Que aquestes coses quan es volen distorsionar de seguida es veu per on van, de manera que no. Oficines a l'exterior, 17; cooperació al desenvolupament, 52. Aquesta és la realitat, m'entén?

I, bé, que el país ha de tenir una presència a fora jo crec que ho compartim la immensa majoria dels catalans, miri. Naturalment una presència digna, una presència com correspon, no? I en els llocs on pertoca. Això està clar que ho hem de tenir, i aquest Govern vol tenir-la.

Diu: «L'impost de successions jo he dit aquest matí que havíem de fer-ho tranquil·lament.» No, la paraula «tranquil·lament» no l'he feta servir exactament, he dit que ho havíem de fer «amb tot el relleu necessari», que no és exactament el mateix, i sense que semblés que ho fem d'una manera vergonyant, i aprofitant que ara fem la llei de mesures dir «aquí colem també successions». No, és una reforma prou important; la prova, fixi's, n'és que n'hem parlat avui, no? Vol dir que mereix una atenció i que mereix un instrument normatiu específic. Anem a fer una nova llei? Doncs fem-ho ben fet. No prenent-nos-ho tranquil·lament..., home, tranquil·lament sempre s'han de prendre les coses però això no vol dir a poc a poc, ni retardant-ho, ni anant amb un ritme lent, no. No, jo he dit «sense dilacions», i així serà –i així serà. De manera que sí que ho farem així, i la Llei de mesures no és lloc apropiat, no és el lloc apropiat, i això és una cosa que podem compartir tots. La Llei de mesures serveix per fer adaptacions normatives específiques. N'hem fet alguna, d'exemple els actes jurídics documentats, però és que estàvem parlant d'una reducció d'una figura concreta que serveix perquè els joves paguin menys hipoteques, no d'una reforma de veritat amb tot el relleu d'una llei com l'impost de successions.

I finalment em permetrà que faci alguna referència a alguns dels comentaris que vostè ha fet amb relació a l'Estatut, no?

Que l'Estatut no comporta una millora del finançament? Al revés, clar que la comporta, és clar que la comporta. Que amb l'Estatut anterior hauríem pogut tenir també una millora del finançament? També..., també l'hauríem pogut tenir, ara, era més complicat i no hauria estat la millora que podem tenir amb aquest Estatut. Sap per què? Perquè l'Estatut anterior se supeditava a la LOFCA, aquesta és la realitat, l'Estatut se supeditava a la LOFCA, de manera que, naturalment, si s'hagués canviat la LOFCA i s'hagués fet una magnífica LOFCA amb un millor finançament, doncs, hauríem tingut un millor finançament. Però, si no es feia això, no el tenia. Aquest Estatut no es supedita a la LOFCA –primer petit detall que té una certa importància.

I, en segon lloc, aquest Estatut estableix unes bases..., estableix més que uns principis, estableix més que una filosofia: estableix unes bases, uns punts, que s'han d'articular, desenvolupar, concretar, però que estan aquí ja, a partir dels quals hem de tenir un millor model de finançament. Això és així. Un bon model de finançament, no només un de millor, un bon model de finançament, el que volem, el salt qualitatiu que necessitem, en les tres línies que he dit aquest dematí: més recursos, més capacitat de decisió sobre els nostres impostos en el terreny normatiu i en el terreny de l'Administració tributària, i també uns mecanismes d'anivellament, de solidaritat, que, a la vegada que garanteixin aquesta solidaritat, no ens penalitzin.

I això, amb aquest nou Estatut, és obligat que sigui així, i amb l'anterior Estatut, no. Que exigeix negociació? I tant! I que serà complex? Per descomptat que sí. Però gràcies al fet que tenim l'Estatut, el nou Estatut, podem obtenir aquest nou model de finançament. De manera que aquesta és la realitat.

Vostè ha dit: «Han estat tres anys» –m'ha semblat sentir– «sotmetent la nostra indústria a la crítica, els nostres treballadors... A Catalunya s'han fet les coses de tal manera que ens hem merescut una espècie de càstig diví.» Miri, deixi'm que li digui una cosa: nosaltres hem fet coses bé i coses no tan bé, per descomptat, però, miri, durant aquest tres anys, s'han dit coses molt i molt injustes contra Catalunya. Jo voldria que tots els grups d'aquesta cambra ho sabessin, això, i hi estiguessin d'acord. Molt i molt injustes. I s'ha creat un clima, a tot Espanya, s'ha jugat molt a la lleugera a crear un clima anticatalà, i s'ha jugat molt irresponsablement amb això. De manera que són aquells que ho han fet els que en són responsables, no els que hem rebut aquest clima. I això és el primer que hauríem de tenir clar a l'hora de saber on som; i després, naturalment, saber el que s'ha fet millor, el que s'ha fet pitjor, com s'han de fer les coses, per descomptat. Però en aquesta qüestió hauríem d'estar tots a la mateixa ratlla a l'hora de saber quan s'ataca injustament el país, i defensar-lo, que és la nostra primera obligació.

L'Estatut no és un brindis al sol; no, no, l'Estatut no és un brindis al sol. L'Estatut és una llei en vigor, i és una llei referendada pel 75 per cent dels ciutadans de Cata-

lunya que van anar a votar. És un pacte entre Catalunya i l'Estat. De manera que mesurem les paraules, no? I el que hem de fer nosaltres és que s'apliqui; que s'apliqui en tots els seus aspectes, en totes les seves potencialitats. I aquesta és la voluntat del Govern.

Entre altres, aquest Estatut conté una disposició, important, que ja s'està aplicant aquest any, que és la disposició addicional tercera, gràcies a la qual tenim una inversió d'infraestructures de l'Estat a Catalunya superior a la que havíem tingut abans i a la que hauríem tingut si no hi hagués hagut l'Estatut. I volem que s'apliqui, a més, aquesta disposició, amb una metodologia que ara estem discutint, que sigui la més favorable per nosaltres. De manera que és clar que s'està aplicant.

Que hi ha un advocat de l'Estat que pensa unes determinades teories sobre com s'ha d'interpretar, això? Doncs, miri, l'avocat de l'Estat defensa aquestes teories, però de moment això s'està aplicant com s'ha d'aplicar. I l'import d'aquesta inversió es fixa d'una manera que està prevista a l'Estatut: una base, que és la inversió total d'infraestructures, i sobre aquesta base s'aplica un percentatge. I ara el que estem fent és discutir la metodologia per determinar exactament aquesta base.

I, finalment, un últim comentari. He dit, quan he parlat de la força d'aquest país i de la seva capacitat de competir a mar obert, no?, la importància de la internacionalització de l'economia catalana, fins a quin punt la internacionalització i el creixement han anat de la mà al nostre país. Efectivament és així. I he dit: «I això ens ha de servir, primer, per tenir confiança en nosaltres mateixos, i després per respondre a aquells que ens acusen d'estar mirant-nos tot el dia cap endintre, entotsolats, etcètera.» Vostè diu: «No sé si es referia a Ciutadans...» No, no, la veritat és que no pensava en Ciutadans; pensava més aviat en tots aquells que des de fora de Catalunya no deixen passar cap ocasió per criticar-nos.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades... Bé, per anar per feina, perquè només tenim cinc minuts, ha parlat vostè de l'increment del 56 per cent en habitatge. Doncs, home, sí que invertíem poc abans, no? Si incrementem el 56 i només n'hi ha per fer cinc mil habitatges de lloguer, doncs, és bastant preocupant, la xifra. Per tant, els tants per cent, com vostè deia, siguem seriosos amb les xifres i, per tant, seran el tant per cent que vostè vulgui, però són cinc mil habitatges de lloguer, i vostè ho ha reconegut.

El 2,1 per cent de personal, això és una realitat. I el que estan demanant els metges amb les vagues és més personal, eh? No demanen només maquinària, no; demanen més personal per atendre amb més de tres minuts els ciutadans que van a fer la seva consulta al Servei Català de la Salut. Per tant, jo crec que incrementar un 2 per cent o un 2,1 per cent el personal, permeti'm que pensi

que és poc, tenint en compte les xifres i les llistes d'espera que tenim. Això és el que diuen també els sindicats i els metges. No sé si estan molt equivocats, perquè ells estan cada dia allà, i alguna cosa deuen saber quan ens diuen que realment els falta bastant personal.

Per altra banda, també ha dit vostè que no critiqui els servidors públics. Les persones que estan en aquesta cambra saben perfectament que en cap moment he criticat els servidors públics; tot al contrari, he defensat que n'hi han d'haver-hi més perquè el servei sigui de qualitat i no precisament tinguem metges com estan..., perquè si algú està al costat d'aquesta gent i algú està reivindicant aquest increment som nosaltres; per tant, no digui vostè coses que no he dit. I ha parlat de buròcrates. Jo no he parlat de buròcrates. En tot cas, buròcrates són aquells que només creen burocràcia. Per tant, no els treballadors que estan donant la cara als serveis públics, sinó els governs que només creen burocràcia, eh?, que només creen instituts, organismes..., quan el que el que necessitem són metges, professors i, com vostè deia –i ja li he dit que ho celebrava– mossos d'esquadra.

Per altra banda, també ha parlat de xifres. Bé, cooperació al desenvolupament..., i ha reconegut vostè explícitament que 17 milions es destinen a aquestes oficines. Per tant, amb això queda tot dit. És a dir, una part important d'això es destina a això, i tenim 69,1 milions a l'acció exterior. O sigui, això és una evidència.

I, per altra banda, també..., no ha dit vostè de la propaganda institucional. Entenc que a vostè ja li va bé gastar-se quasi 11.000 milions de les antigues pessetes, o 10.500 per no..., per ser més acurats en propaganda institucional. Jo no sé què pensen els ciutadans de l'Estat, sobre els 10.500 milions en propaganda institucional. Jo no ho trobo bé, eh?, no crec que sigui adient, tenint les prioritats que hauríem de tenir, i no aquestes. Però, com que no ha dit res, suposo que a vostè ja li va bé aquesta propaganda institucional.

I, per altra banda, ha parlat d'infraestructures. Jo estic d'acord i el nostre grup està d'acord que a Catalunya hi hagi inversió en infraestructures. El que he dit i el que torno a dir –i vostè ho ha reconegut– és que podíem haver aconseguit inversions amb l'antic Estatut; no he dit res més. Vostè ho ha reconegut i està reconegut davant d'aquesta tribuna. Jo amb això en tinc prou, perquè pensava que mai es diria i es reconeixeria aquí. Per fi avui s'ha reconegut que amb l'anterior Estatut es podia haver obtingut el mateix que podem tenir ara.

I, per altra banda, ha parlat vostè del model i de la LOFCA. És cert que una bona LOFCA hauria permès això. Jo, i nosaltres, el nostre grup, estem d'acord que es modifiqués la LOFCA per restablir els paràmetres de justícia i de solidaritat dintre d'Espanya. Per tant, era una fórmula, entenem, bastant menys costosa, reformar aquesta LOFCA, intentar negociar aquesta LOFCA i intentar aconseguir inversió de l'Estat sense anar pel camí dels tres anys d'Estatut. Això és el que hem dit, i vostè ha reconegut que això és possible.

Deia vostè que ara no necessitem la LOFCA. Bé, ja veurem el que diu el Tribunal Constitucional. De moment no la necessitem, però si, com la tesi de l'advocat

de l'Estat –ja sé que vostè no la defensa, però sí el PSOE, que crec que és el partit a què vostè pertany, o amb què està en coalició o en federació, digui'n com vulgui–..., doncs, resulta que defensa aquesta teoria, l'advocat de l'Estat. Doncs, aquella teoria el que diu és que s'ha de sotmetre als criteris de multilateralitat i a la LOFCA. Per tant, vostè, si vol, no defensi aquells criteris, però permeti'm que digui en aquesta tribuna que el Partit Socialista Obrer Espanyol ho defensa, i nosaltres també ho entenem d'aquesta manera.

I, finalment, vostè ha dit que..., bé, que des de fora ens ataquen..., contra Catalunya, perquè nosaltres, doncs, som millors o nosaltres tenim... Ha dit que hem de reconèixer els errors, però ha dit que la culpa és dels que ens ataquen des de fora. Home, si vostè demana un boicot a una olimpíada a Madrid; si vostè se'n va a pactar a Perpinyà amb ETA; si vostè el que fa és demanar un boicot a Madrid, què pretén?, que ens aplaudeixin?, que ens facin l'onada quan passem? Home, no. Tot té conseqüències, i si tenim governants irresponsables en paguem les conseqüències tots els ciutadans de Catalunya, no només els governants. Per tant, moderació, li demanaria al seu Govern, precisament, en aquest tipus d'actituds, i no culpar sempre els de fora, que també segur que tenen culpa, però des d'aquí s'estan fent coses molt mal fetes, perquè després puguem anar a dir que la culpa és sempre dels altres. Doncs no, jo crec que la culpa també és moltes vegades des d'aquí, des dels governs de Catalunya, que es fan aquest tipus de proclames que no són dignes d'un govern de la Generalitat que representi tots els ciutadans de Catalunya.

Res més. Gràcies, senyor president; gràcies, conseller, diputats i diputades.

El president

Passem ara al posicionament dels grups parlamentaris sobre les esmenes a la totalitat. Té la paraula en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, avui hem vingut aquí a debatre com el Govern de Catalunya pensa distribuir 32.218,6 milions d'euros. Estem parlant, doncs, de la política econòmica amb més capacitat d'influència directa en el benestar de cadascun dels catalans i les catalanes. Això no és una discussió menor, òbviament, i es mereix un debat a fons i rigorós. Però em permetran que abans d'entrar en aquest debat, que no només és el que pertoca sinó que és el que importa –tot i que en el dia d'avui de vegades no ho ha semblat–, m'afegeixi al que és la praxi parlamentària que fa d'aquest debat a la totalitat dels pressupostos un debat polític i de macroxifres, i per tant em permetran que els faci uns breus apunts sobre temes que han sortit en el debat d'aquest matí i d'aquesta tarda.

En primer lloc, permetin-me declarar-me una mica sorpresa per aquest joc de mans que han fet els portaveus de l'oposició. Perquè, per una banda, sembla que esmenin a la totalitat aquests pressupostos perquè no solucio-

nen del tot, irrevocablement, tots els problemes i els reptes polítics que té plantejats Catalunya –en un moment donat fins i tot ha semblat que hauríem d'incloure una partida per a una possible sentència del Tribunal Constitucional–, com si no entenguessin, sincerament, que aquesta avui no és la discussió que pertoca i que, si a més a més estigués tot aconseguit, ni jo ni vostès tindríem aquí res a fer. I, en canvi, per altra banda, no han presentat cap alternativa real, no han ofert cap solució.

I, és clar, vull dir, com es diu popularment, *del rey abajo, ninguno*, no?, però... Jo ja no els dic que treballin tant com quan nosaltres estàvem a l'oposició i presentàvem una alternativa articulada dels pressupostos, però és que avui no hem pogut sentir cap menció de dir com ho farien vostès, cap ni una. Incrementarien o retallarien els 1.479 milions d'euros que invertim en transport? D'on trauríem els diners per invertir més dels 565,4 milions d'euros que invertim en educació? Augmentarien el dèficit? Deixarien d'invertir part dels 178 milions d'euros que invertim en societat de la informació? Retallarien l'increment del 19 per cent que destinem als ens locals? I no em refereixo, senyor Teixidó, al debat d'esmenes, que ja tindrem ocasió de tenir-lo; em refereixo al debat d'avui, que és el debat d'orientació general.

Jo els dic molt sincerament que una oposició una mica més constructiva seria d'agrair; una mica més constructiva i també una mica més honesta, fent els reconeixements que són de calaix. Que avui n'han fet uns quants –els ho reconec– sobre la situació econòmica; el conseller Castells els ho ha agraït. Però jo també he tingut la paciència de mirar-me debats dels anys anteriors, debats on vostès cridaven que no s'estaven posant les bases per fer front a cap repte econòmic; feien catastrofisme sobre l'alta inflació, sobre l'efecte d'una pujada de tipus en la nostra economia, sobre com de malament funcionava el sector exterior... I avui, en canvi, no són capaços d'admetre que aquest dilatat cicle de creixement econòmic, que ha durat més de tres anys, que va començar quan vostès governaven, està en posició de continuar, i ho està perquè el Govern ha fet els deures.

Tenim una previsió de creixement del 3,5. Es preveu que la taxa d'atur es situï en el 6,3 –estem parlant de mínims històrics. El diferencial d'inflació estava a 6 dècimes al mes de febrer, i vol dir que s'ha reduït molt significativament. Les exportacions de béns i serveis creixeran un 7,1, i encara ho faran més les exportacions d'alt valor afegit. I, per primera vegada, l'aportació al creixement de la construcció –des del 2001, perdó–, és menor que l'aportació de la indústria; una indústria que ha crescut en producció sense créixer tant en ocupació, i si això no és millorar la productivitat de la indústria, ja m'explicaran vostès el què.

I, com deia fa uns moments, això és mèrit, en part, que s'han fet els deures; en part, no diré que tot és mèrit del Govern, però sí en gran part. I que el Govern ha dissenyat instruments tan potents com l'acord estratègic, que avui ja està donant fruits palpables; un acord estratègic que vostès s'han dedicat aquí tots a minimitzar però que si fan una mica de memòria portaven tots vostès, a l'oposició, inclòs en el seu programa electoral. Per tant, no serà tan innocu com vostès avui ens han fet creure.

Jo els ho dic, sincerament: han pujat en aquest faristol i han intentat treure-li massa punta al llapis, i això té un problema, que és que l'afilen tant que, a vegades, o deixa d'escriure o se li escapça la punta.

Segon apunt, al senyor Piqué, que ara no està present. Jo li diria si sap en quin any estem, perquè estem a l'any 2007, al segle XXI, i no pot sortir amb aquests tòpics d'aquesta esquerra que es dedica només al *tax and spend*, que és incrementalista i ineficient, no pot. Aquests pressupostos incrementen el personal en 9.887 efectius, sí, dels quals un 85 per cent són nous mestres, nous mossos, nous metges o prestadors de serveis. I el capítol 1 augmenta en un 14,7 per cent, també, i una part important d'aquesta despesa va destinada a la millora de retribucions de col·lectius específics: metges i mossos una altra vegada.

I això és absolutament necessari si es té l'objectiu, que nosaltres el tenim, de prestar uns serveis públics de qualitat i de prestar-los bé. Per vostès un metge és un buròcrata?, o ho és un mestre? Doncs, mirin, per nosaltres no. Nosaltres apostem sense vergonya per un estat de benestar potent, i això implica inversions però també implica més despesa en personal, és així. I aquestes alertes i aquestes alarmes que vostès pregonen no tan sols són poc creïbles, sinó que a més a més estan completament passades de moda, perquè jo els asseguro que l'esquerra del segle XXI no té cap tipus de complex, ni un, a presentar-se davant la ciutadania com una bona gestora dels recursos públics i com a promotora de la competitivitat. I ens avala la feina que hem fet en aquest sentit.

Deia el senyor Puig, i ha dit avui també el senyor Piqué, que aquests eren uns pressupostos socialistes. I què es pensaven? Que serien uns pressupostos de dretes, socialment conservadors? És clar que són uns pressupostos d'esquerra!, i lluiten, justament, per desfer una doble xarxa: la d'excel·lència, que només puguin utilitzar uns privilegiats, i una altra per a la resta. Nosaltres defensem un model que contraposa els drets als xecs i que contraposa els serveis de qualitat i la inversió social al mercat discrecional. I és aquest model que avui es concreta en els pressupostos que estem debatent.

Tercer apunt, sobre temes fiscals. Crec que seria bo que des de Convergència i Unió deixessin d'estar-se d'aquesta cantarella que el Govern es dedica només a pujar la pressió fiscal, perquè un altre cop és una caricatura irreal de l'esquerra d'aquest segle XXI. Vejam, si per pressió fiscal ens referim a l'índex resultant dels ingressos tributaris dividits pel PIB, doncs, sí, augmenta, però és que quan estem parlant aquí de pressió fiscal, amb l'acritud que vostès ho fan –amb l'acritud que vostès ho fan–, s'estan referint a una determinada política fiscal per part del Govern, i el Govern en aquests pressupostos no ha inclòs cap modificació normativa que augmenti els impostos que paguen els catalans, cap ni una.

Li ha deixat ben clar abans el conseller, senyor Teixidó, i fins i tot li ha demanat que citi vostè exemples. I sap què ha dit vostè? El cèntim sanitari, que, certament, ha tingut una influència en la pressió fiscal molt, molt mínima. I jo, si vol, li puc citar més exemples, per exemple, l'IRPF, que a va entrar en vigor el 1979, però es que

avui estem debatent els pressupostos de l'any 2007. Li ho recordo una vegada més. I li demano, per tant, que utilitzin els índexs que siguin adients a la discussió que pertoca. Li ho ha dit, fins i tot, el senyor Piqué. Utilitzi pressió fiscal efectiva, utilitzi pressió fiscal individual, utilitzi, fins i tot, si vol l'esforç fiscal, que hi han moltes fórmules per calcular-lo, però amb el canvi demogràfic que hi ha avui dia a Catalunya i amb l'augment de renda *per capita* segurament també apuntarà a la baixa. El que no pot fer és faltar a la veritat i dir que el Govern de Catalunya augmenta la pressió fiscal quan no ho fa. I tingui per ben segur que si algun dia apugem els impostos ja ho direm, alt i clar, i no ens n'avergonyirem en absolut, perquè creurem que el país ho necessita i que és el millor per a Catalunya, perquè els ciutadans..., aquí han dit que voten amb els peus, però sobretot voten amb el cor i amb el cap. I, per tant, tampoc cap complex respecte a això.

El president

Senyora diputada, el temps ja és el correcte ara.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Ah!, perfecte. Sobre successions i donacions. Se n'ha parlat molt avui en aquest debat, jo no hi insistiré. Vostès volen continuar debatent aquesta qüestió; en tindran una altra oportunitat quan el Govern presenti el seu projecte de llei, que serà aquest any, com ha anunciat el conseller. Així que no pateixin.

I ara sí que, com em queda poc temps i hauré d'intentar ser coherent amb el que jo he dit al principi, que és que volia parlar dels pressupostos, dedicaré la meua intervenció o el que me'n queda, a fer-ho.

Tres punts a destacar. Primer punt, transparència i orientació del pressupost a resultats; un tema que, en principi, des de tots els colors polítics hauríem de defensar, i en canvi, silenci absolut des de l'oposició. És tan important saber quant es gasta, qui gasta i en què es gasta que saber també amb quina finalitat es gasta i quins són els resultats que s'obtenen des d'una òptica cost - benefici. És justament l'avaluació dels resultats el que és la pedra de toc de la gestió pública moderna. I des del meu grup volem posar en valor l'esforç que es fa en aquests pressupostos per avançar cap a aquesta orientació a resultats.

Aquests pressupostos són una millor eina de gestió i són una eina de gestió més moderna, per l'àmbit institucional que abasten, perquè fan extensiva la classificació de la despesa per programes a tota l'organització i perquè contenen indicadors que permeten fer el seguiment i avaluar els resultats.

Segon punt, rigor en la gestió; un rigor que juntament amb la bona marxa de l'economia és el que possibilita la consolidació del creixement de la despesa i la consolidació també dels nivells d'inversió a gairebé 5.000 milions d'euros, després de l'enorme salt que es va produir el 2005. I ens permet fer-ho sense incrementar la pressió fiscal. I no estic parlant de miracles, ni estic parlant tampoc de melodies excelses, que jo ja els puc dir, de bona tinta, que el conseller Castells les prefereix sentir de mestres com el malaurat Rostropóvitx. Jo estic parlant

de xifres concretes, oficials, liquidades. Parlo d'un dèficit segons SEC, base 95, que passa dels 821 milions d'euros el 2004 als 492 el 2006 –xifres liquidades, hi insisteixo–, i s'estima que es reduirà a 255 el 2007. I tot això sense tenir en compte l'eixugada de despesa desplaçada; parlo d'augmentar l'estalvi en un 18,7 per cent i, per tant, recórrer molt menys a l'endeutament a l'hora de finançar les inversions.

I en tercer lloc, i ja per acabar, voldria referir-me a l'orientació social d'aquests pressupostos, com crec que no podria ser d'una altra manera. El conseller s'hi ha referit ja a bastament aquest matí i al fet que dos de cada tres euros d'increment es destinen a polítiques socials, però jo hi voldria insistir.

Si em permeten començaria fent un peu de pàgina per dir-los que hi ha uns trets que en nom de l'honestetat que jo els reclamava abans, hem de reconèixer. Hem de reconèixer que la majoria de les competències que té Catalunya són en polítiques socials, i, per tant, és lògic que una part important d'aquest pressupost es destini a polítiques socials. Hem de reconèixer també que la salut, l'educació, els serveis socials..., totes elles, tenen unes pressions estructurals molt fortes, perquè s'envelleix la població, pel fenomen migratori, perquè totes elles són d'elasticitat-renda major d'1 i, per tant, també és lògic que augmentin aquestes partides. I els diria més, que en un món com el d'avui en dia em costa pensar que l'educació és una política social i no econòmica, o em costa pensar que el treball, ahir que celebràvem l'U de Maig, és una política econòmica i no social, perquè aquestes compartiments estancs segurament, avui que la interdependència és el factor clau, han perdut sentit, però el que sí que continua tenint tot el sentit del món és desgranar quines són les polítiques que detallen aquests pressupostos per entendre l'orientació social determinada de què estàvem parlant.

Estem parlant, per exemple, que en salut baixa la despesa per medicació hospitalària i de dispensació ambulatoria en un 10,6 per cent, i, en canvi, s'incrementa en un 40 per cent la recerca i la innovació en l'àmbit sanitari, per tant, per millorar la vida a generacions futures. Estem parlant que en educació s'incorporen 3.685 nous mestres, per, entre d'altres, implementar la sisena hora lectiva. Estem parlant de 35.200 places de llars d'infants. Convergència i Unió en va fer 29.000 en vint-i-tres anys. Jo no sé, senyor Teixidó, si per vostè això no és una política familiar, però li asseguro que per moltes mares treballadores amb fills petits ho és i molt.

Estem parlant de més beques de menjador; estem parlant de 146 milions d'euros per a programes d'igualtat en l'àmbit de l'ocupació; estem parlant –importantíssim– de posar les bases, juntament amb la Llei de serveis socials i la Llei estatal de la dependència, per universalitzar el dret fonamental a l'autonomia personal; 116.000 nous beneficiaris de la Llei de prestacions; 40.500 noves ajudes per persones grans dependents; 18.700 places de residència. Estem parlant de solucionar els problemes de la gent, com el problema clau de l'habitatge, partida que, com s'ha dit molts cops aquí, augmenta en un 56,5 per cent.

Jo podria continuar, perquè la llista és immensa, però el que m'agradaria dir és que és justament en aquesta llista

on es fonamenta el suport del Grup Socialistes als pressupostos que avui es presenten i on es fonamenta, per tant, el rebuig a les esmenes a la totalitat que han presentat des dels grups de l'oposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... (*Pausa.*) Un segon, senyor De los Ríos, que el senyor Fernández Teixidó volia demanar la paraula. Exactament...? (*Veus de fons i pausa.*) Ara.

El Sr. Fernández Teixidó

President, li deia que era només per fer una precisió d'ordre que ens portarà vint segons i no farem allusions a la intervenció de la diputada.

El president

Deu.

El Sr. Fernández Teixidó

Deu. Gràcies, senyor president. Només, diputada, per dir-li el següent –vostè és una diputada jove i això ho desconeix i ho ha d'aprendre. Des dels partits de l'oposició... (*Remor de veus.*) Normal, és una diputada jove i ho ha d'aprendre, com hem après tots els diputats que hem estat en aquesta cambra.

Diputada, des dels partits de l'oposició reglamentàriament ens està impedit presentar un projecte de llei alternatiu en l'àmbit dels estatuts, en l'àmbit dels pressupostos; l'única manera possible és a través de les 1.114 esmenes que aquest grup parlamentari ha presentat, i qualsevolga altra fórmula és, senzillament, enviar un missatge a la ciutadania que la confon. L'alternativa dels grups parlamentaris en el debat del pressupost es...

El president

Deu segons. S'han acabat.

El Sr. Fernández Teixidó

Ja acabo. Es planteja, exclusivament amb el tema de les esmenes que presentem; tota la resta és equivocar el debat, senyora diputada.

(*La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.*)

El president

Il·lustre diputada.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Senyor Teixidó, vostè m'acostuma a donar lliçons de com s'ha de fer aquí els debats, perquè sembla que vostè en tingui el *copyright*. Jo, sincerament, és que no em deu haver entès el que li he dit, perquè jo no he dit que presentin un pressupost alternatiu –òbviament això només ho pot fer el Govern–; he dit una alternativa articulada –una alternativa articulada–, no és exactament el

mateix. I no és confondre ningú, només és vostè que té ganes de confondre. (*Remor de veus.*)

El president

El senyor de los Ríos té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats, senyores diputades, els prego... Senyors diputats, senyores diputades...

Senyor de los Ríos, pot començar.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, encara que sigui jove (*aplausiments i veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle*), faré aquesta intervenció per posicionar el meu grup parlamentari quant a les tres esmenes a la totalitat.

Estem, doncs, davant dels primers pressupostos d'aquesta nova legislatura; estem, doncs, en el debat, un debat en certa manera especial, perquè no deixen de ser uns pressupostos d'un any ja en curs. I deia «especial» perquè –òbviament, el conseller s'hi ha referit– hi havia un calendari electoral que ha obligat a prorrogar el que van ser els pressupostos de l'any 2006 per a aquesta primera part de l'any 2007. Per tant, estem fent un exercici de normalitat; és normal, no estem massa tard en aquest debat dels pressupostos de l'any 2007; és quan toca a causa de motius, com tots vostès coneixen, electorals.

Però anem a pams. Quant a la inversió, aquesta es consolida i es confirma l'impuls inversor que ja es va iniciar l'any 2005. De fet, aquest any 2007 estem parlant d'un pressupost que pràcticament ronda els 32.000 milions d'euros en xifres consolidades, en la totalitat del sector públic.

Estem, doncs, davant d'uns pressupostos que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana considerem que són uns bons pressupostos. I per què? Perquè són ambiciosos –són ambiciosos. Estem parlant de 32.000 milions d'euros, en pressupost consolidat, en el que és el global del conjunt del sector públic, malgrat les restriccions. Per tant, són uns pressupostos ambiciosos.

Són uns pressupostos que serveixen a les necessitats reals del país. Per què? Perquè tenen una clara orientació a polítiques socials. Per altre costat, entenem que milloren les condicions de la competitivitat de l'economia catalana. I, finalment, entenem que aposten per l'equilibri territorial, l'equitat territorial del nostre país.

Són, per tant, uns pressupostos, com deia, que consoliden i confirmen no només aquesta xifra absoluta, sinó també el que és l'impuls inversor, un impuls inversor que es va iniciar l'any 2005. Es va iniciar l'any 2005 situant la inversió allà on li pertocava. La inversió fins a aquell moment tenia un pes específic molt petit, inferior fins i tot a un 10 per cent del total de la xifra. En aquests moments, i des de l'any 2005, s'ha situat en una xifra que mai n'hagués hagut de sortir –que mai n'hagués hagut de sortir. Estem parlant en aquests moments de més de 5.000 milions d'euros en inversió. Això què vol dir? Sis-cents euros per habitant. I això ho podem dir ara i, a més a més, també podem dir que és per tercer any conse-

cutiu que s'està per sobre d'aquesta xifra de sis-cents euros per habitant. En conseqüència, doncs, com deia, el pes específic de la inversió en el global del pressupost confirma la línia del que ja va ser..., el Govern fruit del pacte del Tinell amb aquest nou Govern d'entesa.

Però no només hi ha una millora quantitativa de la inversió, també hi ha una millora qualitativa, i qualitativa en el seu finançament. Se n'ha parlat molt poc avui, però crec que és una xifra important. El finançament de la inversió, el 83 per cent del finançament d'aquesta inversió surt de l'estalvi corrent, i només un 6 per cent del finançament d'aquesta inversió és de l'endeutament, s'ha de recórrer a l'endeutament. Recordem l'evolució: l'any 2005, una quarta part de la inversió s'havia de finançar amb endeutament, i en aquests moments només és un 6 per cent d'aquesta inversió. És, doncs, una millora en la gestió de les inversions. Però no només hi ha una millora en la gestió de les inversions, hi ha una millora en la gestió de la globalitat dels recursos públics, hi ha més rigor. Les despeses corrents creixen per sota dels ingressos corrents, per tant, estem parlant d'un estalvi per aquestes operacions, i això permet el que deia abans: incrementar el percentatge de finançament via estalvi i no recórrer a l'endeutament.

També es nota, aquest rigor i aquesta seriositat en la gestió dels recursos públics, en la reducció del dèficit, fins a situar-lo en 254 milions d'euros. Això és fruit del pla de sanejament, aprovat pel Govern l'any 2004; un pla de sanejament que, fruit de l'anomenat «dèficit zero», es va haver d'aplicar per tornar les xifres del dèficit d'allà on mai haguessin hagut de sortir.

Per altra part, també trobem una dràstica reducció de l'ús del mètode alemany. Aquesta fórmula de finançament bàsicament d'inversions, consistent en pagaments ajornats, resulta més cara per a l'Administració. I, precisament, deixant de banda aquest mecanisme de finançament, s'està estalviant.

Disminució de l'endeutament net. Hi ha endeutament, és cert, però aquest creix menys.

I finalment un rigor també en el procés pressupostari. Estem parlant d'un pressupost per programes, que el passat pressupost de l'any 2006 ja va incorporar, però ara s'aprofundeix en aquesta línia amb indicadors que permeten el seguiment i l'avaluació dels resultats.

Com deia, des del nostre grup parlamentari valorem que són uns pressupostos ambiciosos, ambiciosos, però que tenen una gran limitació, i aquesta no és altra que la limitació dels recursos.

Tornarem a parlar, doncs, de dèficit fiscal. Aquest existeix. I, de fet, el mateix Govern ja ho va expressar en la compareixença del conseller Castells, i que, de fet, és un compromís d'aquest Govern d'entesa revisar l'estudi sobre el dèficit fiscal i el seu càlcul cada dos anys. Per tant, donarem xifres més concretes durant el decurs d'enguany, del 2007, sobre la situació del dèficit fiscal. Però aquest dèficit fiscal existeix. I en certa manera, i que no serveixi de precedent, estic d'acord amb el senyor Piqué quan deia que faltaven recursos per a indústria, per al foment del comerç exterior, per al turisme, per a les universitats, per a la recerca. Efectivament,

falten recursos, falten molts més recursos que els que aquest pressupost preveu per a totes aquestes qüestions. Però també li vull fer una altra pregunta, i és que si ens reclama, reclama a aquest Govern que faci ús de la capacitat normativa, evidentment, no pas per pujar impostos, sinó per abaixar-los, d'on traurem aquests recursos? D'on traurem aquests recursos? És una pregunta. I, a més a més, cap esment al dèficit fiscal. És a dir, per aquí ja no em poden contestar la pregunta. Per on me la contestaran? (*Veus de fons.*)

Per altra part, parlar de la gran restricció i parlar del dèficit fiscal ens aboca a parlar de la negociació del nou sistema de finançament que sorgeix com a desenvolupament dels principis que marca el nou Estatut. Des del nostre grup parlamentari entenem que ara no val la pena esmerçar esforços a debatre sobre si l'acord de finançament de l'any 2001 va ser millor, va ser pitjor, si es va cometre aquest error, si es va cometre aquest altre error; 2001 ja queda molt lluny. Ara entenem que el que cal és unir esforços, unir esforços i centrar esforços en el que ens ve. L'any 2001 ja està passat, i aigua passada ja no mou molins, que diu aquell. Per tant, anem a centrar esforços en enguany. Desunits, negociant amb Espanya, ja s'ha vist que no anem enlloc, i units tenim alguna possibilitat d'èxit, doncs, per tant, anem units; anem units en el desplegament del nou Estatut i, en concret, en el desplegament del que ha de ser el nou sistema de finançament que sorgeix d'aquest nou Estatut. La proposta d'Esquerra i el nostre posicionament davant el que va significar aquest Estatut el coneixen de sobres. Entenem que és un estatut que deixa un marge de maniobra molt estret, però, com a mínim, centrem tots els esforços a desenvolupar aquest marge de maniobra estret. I, per cert, encara que no toqui en aquests pressupostos, no ens oblidem, a l'hora d'anar units, del desenvolupament de la disposició addicional tercera de l'Estatut, la que fa referència a les inversions de l'Estat a Catalunya.

L'any passat ja va haver-hi desavinences en la metodologia de càlcul. Avui el conseller ens ha anunciat que, precisament, té un grup d'experts treballant, precisament, en aquesta metodologia del càlcul d'aquestes inversions de l'Estat a Catalunya. Però no ens oblidem que no només han de sortir al pressupost, que s'han d'executar. I de tots és sabut que el grau d'execució de les inversions de l'Estat a Catalunya és dels més baixos que hi ha en qualsevol altre territori de l'Estat espanyol.

Dels grans eixos de la despesa ens agradaria destacar el que per nosaltres és important. El primer eix és el que entenem com a reforçament de l'estat català del benestar; el segon eix és el de l'economia catalana i desenvolupament de l'acord estratègic per a la competitivitat, i, finalment, el tercer eix és el que entenem com a equilibri territorial. Del total d'aquest reforçament de l'estat català del benestar, entenem que es tradueix en bona mesura en unes dotacions personals, bàsicament en educació, en la seguretat i la salut. I en el terreny de l'educació és el desenvolupament, precisament, del Pacte nacional per a l'educació, el que ara porta a aquest pressupost a dotar amb més personal l'educació; aquell pacte nacional que va ser fruit d'un consens de govern, de forces polítiques, però també dels agents socioeconòmics im-

plicats i, en definitiva, de tota la comunitat educativa. Estem parlant de més de 8.000 milions d'euros destinats a l'àrea de salut, a la protecció social en l'àmbit de la dependència, com deia, en educació; també en un finançament ordinari de les universitats públiques, que augmenta més d'un 12 per cent; en justícia, en seguretat..., però, com deia, també en una millora de la competitivitat de l'economia i, per tant, d'una aplicació de l'acord estratègic.

Actuacions dirigides totes elles a millorar les condicions bàsiques de la competitivitat, a facilitar la internacionalització. I quan diem «facilitar la internacionalització», també parlem d'oficines de promoció exterior de l'economia catalana. Jo espero que no hi hagi cap empresari que avui hagi sentit una intervenció..., o fa dues intervencions, quan es parlava de la desaparició d'aquestes oficines de promoció exterior. Què farem? Què farem els empresaris? Què faran els empresaris que volen exportar sense aquestes oficines de promoció? I això els ho puc dir de primera mà, com a exusuari d'aquestes oficines per matèria de comerç internacional. Què farem sense aquestes oficines quant a la política d'internacionalització?

Polítiques de recerca i innovació, un 43 per cent més: infraestructures, l'estímul de l'activitat empresarial, 1.300 milions d'euros per al suport financer de les petites i mitjanes empreses i l'activitat empresarial; polítiques d'habitatge; infraestructures agràries; actuacions mediambientals.

Un tercer gran eix: l'equilibri territorial. Hi ha equilibri territorial també en aquests pressupostos. S'està parlant d'un increment en les transferències als ens locals, més el fons de cooperació local, més recursos assignats al PUOSC, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. I d'això molts petits..., molts mitjans municipis del nostre país se'n beneficien, d'aquests recursos que s'assignen via PUOSC. Estem parlant d'aquelles obres d'enllumenat d'aquell carrer d'aquell poble, estem parlant d'aquelles obres sí que afecten i sí que afavoreixen l'equilibri territorial del nostre país. Per cert, el senyor Piqué no hi és, però a ell li agrada parlar de les Terres de l'Ebre, i a mi també, que torni a refer els números, que no se'ls ha mirat massa bé aquesta vegada, que se'ls torni a refer, que els números de les Terres de l'Ebre surten molt bé en aquests pressupostos.

En definitiva, ens agradaria remarcar la fermesa que entenem que ha de tenir el Govern i tots els grups parlamentaris amb el que ens queda, que no és l'any 2001, sinó que és a l'any 2007 i l'any 2008, quant al desplegament de l'Estatut, quant el desplegament del nou sistema de finançament. I en definitiva, si tenim un millor sistema de finançament, encara que sigui una passa, com a mínim en futurs pressupostos tindrem més marge de maniobra per a totes aquestes polítiques socials, totes aquestes polítiques d'infraestructures, totes aquestes polítiques de competitivitat i d'equilibri territorial, que, malgrat que considerem que són ambiciosos, entenem que han de millorar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, quan arriba el torn dels grups no proposants, i especialment si un el tanca, moltes coses ja estan dites. I en aquesta altura del debat a un li fa una mica de por de tornar a començar, doncs, amb determinades xifres referides al marc macroeconòmic, que podria ser entès gairebé com una petita provocació, i no és la meva intenció en absolut. Per tant, d'entrada jo dono aquí per reproduïdes totes aquelles principals magnituds que ja s'han dit, que configuren l'entorn econòmic d'aquests pressupostos: el creixement del producte interior brut, l'augment de l'ocupació i el nombre de persones afiliades a la Seguretat Social, amb un increment rècord i amb una quantitat d'afiliats de 3.338.604 a final d'any, dels quals un 12,3 per cent són estrangers –i ho dic, perquè com que després hi ha qui sembla que vol comptar la despesa dels estrangers, comptem també quan els estrangers aporten–, amb la reducció del diferencial d'inflació, amb la recuperació de l'activitat industrial, el creixement de les inversions, l'augment de les exportacions, etcètera.

El marc macroeconòmic, en aquest cas, no es tracta de debatir d'una ampolla mig buida o mig plena. En aquest cas, afortunadament, està molt més plena que buida. I els proposants de les esmenes a la totalitat s'hauran de confirmar en aquell recurs del tòpic, que els governs es troben les bones situacions econòmiques, però són els responsables de les dolentes.

Després també s'ha parlat durant el dia d'avui de les preocupacions que hi poden haver a dins d'aquests indicadors favorables. S'ha parlat del diferencial d'inflació, del dèficit comercial, s'ha parlat també del major endeutament de les famílies. Aquí podem potser començar a aportar alguna cosa. Des del nostre grup estem convençuts que això té una correlació molt clara amb què el nostre país ha començat tard les polítiques d'habitatge. I això ha sigut el que ha fet que en aquests moments l'endeutament de les famílies en nou anys s'hagi incrementat un 35 per cent, el que fa referència a aquest endeutament. Per això precisament, aquests són uns pressupostos que fan èmfasi en les polítiques d'habitatge. I en parlaré més endavant.

Hi ha hagut també una qüestió que ha anat planant, una pregunta, no?: les persones han notat aquest bon marc, aquest bon entorn econòmic? O s'ha dit també d'una altra manera, i és que hi ha un percentatge molt elevat que no arriben a final de mes. I és cert. Mirin, jo els proposaré tres indicadors que avui no han sortit i que em sembla que potser ens poden ajudar a entendre una mica per què, això, passa; i suposo que, venint del grup que ve, vostès trobaran adequat que jo els posi damunt de la taula.

En primer lloc, el creixement econòmic en termes de producte interior brut, el 3,9 per cent, no es tradueix automàticament, no es tradueix en un augment paral·lel

de la renda *per capita*, que creix bastant menys, un 1,9 per cent. I la renda *per capita* és un indicador molt més representatiu del benestar.

Al mateix temps que tenim aquest bon marc econòmic, la taxa de temporalitat puja; ha pujat del 25 al 26. Hauria pujat molt més si no hi hagués hagut la reforma que es va fer, però puja. I pel que fa referència a la gent jove, es situa en valors propers al 50 per cent. Estem en una taxa de temporalitat que dobla la mitjana europea.

I si volen més dades per comparar, doncs, mirin, podem comparar com han pujat els salaris i com han pujat els beneficis de les empreses. Els salaris, l'any passat, inclosos els efectes de les clàusules de revisió salarial, van pujar 3,43 per cent; els beneficis, segons la base de dades del Banc d'Espanya, un 13,4, i si vostès agafen les empreses de l'Ibex, un 35 per cent.

Per tant, ens podria passar que una bona situació econòmica no repercutís de forma directa en les condicions de vida de la població. Això ho deia, parlant de l'economia nord-americana, el Nobel d'Economia –per tant, persona de solvència contrastada–, Joseph Stiglitz, quan deia que no ho podia considerar, independentment dels índexs de l'economia de l'Amèrica del Nord, que any re any feia que els ciutadans estiguessin en pitjor estat, no ho podia considerar un èxit. I precisament per això, precisament per aquestes dades que jo he posat damunt de la taula, ve la nostra aposta per aquests pressupostos. Perquè aquests pressupostos són una de les poques eines que tenim per contrarestar aquestes tendències d'un creixement econòmic que no va almenys en benefici de la majoria. No tinc el menor problema, més aviat el contrari, a dir que des d'aquest punt de vista, efectivament, són uns pressupostos d'esquerra. I amb molta honra.

Per tant, uns pressupostos per, amb creixement, mantenir i, si podem, incrementar el nivell dels nostres serveis públics, evitant-ne el deteriorament. Aquest dematí es posava en dubte que els increments que s'han fet en despesa social aquests anys hagin tingut un efecte sobre la qualitat de vida de la població. Discrepem absolutament d'aquesta afirmació. Si no s'hagués fet l'esforç inversor que s'ha fet en aquests anys en dotació d'ensenyament, en sanitat, en serveis socials, trencant la tendència que s'arrossegava del període anterior, actualment, possiblement, la situació social del nostre país seria insostenible. No hauríem pogut atendre, per exemple, l'escolarització obligatòria; ni per places, ni per professionals. No s'hauria pogut mantenir el nivell d'atenció sanitària; és a dir, no estaríem parlant de si les llistes s'han reduït suficientment: estaríem parlant d'una explosió en aquestes llistes. O no s'estaria actuant de manera concreta i decidida en prop d'una setantena de barris del nostre país.

Un pressupost en el qual hi ha un increment de despeses orientat a complir uns compromisos i a incrementar aquests serveis públics. Miri, aquí tot sovint hi ha gent que demana que s'atenguin les necessitats i que s'incrementin els serveis, i aquells serveis més essencials. Doncs, escolti'm, això és el que procuren aquests pressupostos: 4.250 mestres, 1.910 mossos, 1090 sanitaris..., sanitaris de l'ICS, sanitaris també a través dels convenis amb la XHUP, que això són els convenis amb

els concerts, aquests concerts que hi ha qui critica –que, per cert, aprofito per recordar que el Servei Català de la Salut és el cos que ordena, no el que presta serveis; per tant, mal índex, el Servei Català de la Salut, per tal de valorar l'esforç que es fa en l'increment de prestació de serveis–, apostant pel creixement en l'ocupació, mantenint un important esforç inversor.

Jo potser no he acabat d'entendre alguna de les equacions que avui s'han fet, però un nivell inversor que supera els 5.000 milions d'euros en aquest pressupost..., és un pressupost que té unes partides d'inversions d'un gruix innegable. I aquí podem trobar les que es fan en transport –més de 1.100 milions–, en equipaments educatius –més de 560 milions–, en equipaments sanitaris, en habitatge, en el cicle de l'aigua, etcètera.

A veure, s'ha dit aquí avui, però potser cal repetir-ho: uns pressupostos en els quals s'està parlant de norantanou centres d'assistència primària, de set hospitals, de cinc centres de salut mental, es pot dir que són uns pressupostos en què la prioritat per la sanitat no hi és? O quan s'està parlant de divuit mil places per a la gent gran? O quan s'està parlant d'una cosa que és el nostre futur, l'Acord per la internacionalització i la competitivitat de les empreses, 1.800 milions d'euros, un 14 per cent més que l'any anterior?

Per no deixar de banda les polítiques d'habitatge. Aquest dematí s'ha dit –deu estar o estarà en el diari de sessions– que això era propaganda. Mirin, no. Potser caldrà tornar-ho a explicar. Les polítiques d'habitatge requereixen sòl destinat a habitatge protegit. L'obtenció d'aquest sòl anava lligada a l'existència de la llei, la modificació de la Llei d'urbanisme; es va fer tard. Per això altres comunitats tenen índexs millors, perquè vam trigar molt a començar a generar sòl. Després, aquest sòl té tot un procediment de maduració; llarg, passen anys. Per això podem comparar les xifres d'habitatge que hi han dels habitatges que s'han acabat, bona part dels quals són els que ens van deixar –ai las!, poquets–, i en canvi comparar-les amb les xifres dels habitatges que s'estan iniciant i que són: 20.914 començats directament, més, comptant l'Incasol i les cooperatives, 13.257 en tràmit. I en aquests moments s'està generant sòl, i per aquest motiu en aquests moments podem començar a pensar a un ritme de creació de deu mil habitatges anuals, i per aquest motiu cal incrementar, com aquests pressupostos fan, els recursos en la matèria.

Podríem parlar de recerca i desenvolupament, 43 per cent; del cicle de l'aigua, 33 per cent –per cert, acabant amb la raresa que érem l'únic país de l'Europa occidental en què els pressupostos de la Generalitat no aportaven recursos a l'aigua–; podem parlar de seguretat, de transferència als ens locals, etcètera.

També podríem parlar de medi ambient, podríem parlar de medi ambient, on s'estan fent inversions importants. També en aquests pressupostos hi han dotacions per actuacions puntuals de medi ambient a la zona de l'Ebre, hi són, els pot buscar. I a més a més, al marge d'això, si volen inversions ambientals a les Terres de l'Ebre, recordin que no la Generalitat, però l'Estat s'està gastant més de 200 milions d'euros a Flix; no cal que els recordi quin és el teixit industrial d'aquesta població.

Per cert, amb un increment dels ingressos corrents sense increment de la pressió fiscal efectiva. Avui aquí s'ha parlat en un moment determinat dels impostos injustos. Al final resultarà que els únics impostos justos són els indirectes i els directes damunt del treball. Curiosa percepció. (*Remor de veus.*) Els asseguro, però, que nosaltres, aquí no hi coincidim.

«Rigor», ha sigut una paraula que s'ha utilitzat repetidament; hi estem d'acord. Disminuint clarament el dèficit, mantenint l'endeutament net en termes de PIB, eliminant les fórmules poc convenients –per utilitzar unes termes suaus– de finançament ajornat d'infraestructures, i amb la perspectiva posada en el nou model de finançament que ens permetrà el nostre Estatut.

Mirin, em preocupen aquestes febrades antiestatutàries que s'observen. Jo no he vist mai que a un nen de sis mesos se li demani que sàpiga fer equacions diferencials; i el nostre Estatut, en aquests moments, poc més de sis mesos té. I més preocupant és que quan estem debatent això sembla que passi per davant l'interès per poder dir: «Jo ja ho deia! Ho veuen, com no...?» que l'interès de desenvolupar una eina que ens ha de portar més recursos per a Catalunya, que ens ha de portar una cosa que en principi en aquesta cambra hi hauria d'estar tothom d'acord: un finançament més just per a Catalunya.

Estem parlant d'un pressupost de 32.200 milions d'euros i escaig. Segur que hi ha lloc per fer molts balls de xifres, segur que es poden fer moltes propostes de modificació. Però, a la vista de les esmenes a la totalitat que avui s'han presentat, el pressupost correspon, queda clar que els objectius d'aquest pressupost són un creixement per garantir la prestació dels serveis que la societat catalana ens demana –habitatge, seguretat, sanitat, ensenyament–; un pressupost sobre unes bases sòlides, de rigor, en la gestió de l'endeutament i el dèficit i sense increment de la pressió fiscal; un pressupost que posa l'accent en aquelles polítiques que han de permetre afrontar el futur amb garanties d'èxit: l'aposta per l'acord estratègic i l'increment dels recursos destinats a recerca i innovació.

Són els primers pressupostos del Govern d'entesa. I efectivament, ho repeteixo, són els pressupostos d'un govern d'esquerra que fa les coses ben fetes. Des d'aquest punt de vista, jo puc entendre perfectament que el Partit Popular i que Convergència i que també Ciutadans hagin presentat esmenes a la totalitat. Hi estem d'acord, vostès no els haurien fet així; però és que són bons perquè són així. Coincidim amb el conseller Castells quan ha dit que són els pressupostos que el país necessita. Lògicament, el nostre grup no donarà suport a les esmenes presentades, perquè aquests són els nostres pressupostos.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes... (*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Ah!, perdó, conseller. En tot cas, queda clar que obre torn, conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, no és per debatre ni entrar en el contingut de les intervencions...

El president

Tant se val...

El conseller d'Economia i Finances

...és simplement per agrair als portaveus dels tres grups de la majoria les seves intervencions i el seu suport al Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Molt bé.

(*Pausa llarga.*)

Acabat, doncs, el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat del projecte.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2007 han estat rebutjades per 58 vots a favor i 70 vots en contra.

I, per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat.

Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00019/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyores i senyors diputats, comparec davant d'aquesta cambra per presentar, en nom del Govern de la Generalitat, el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, que acompanya els pressupostos per al 2007. A l'hora de presentar aquest projecte voldria començar la meua intervenció destacant alguns aspectes fonamentals amb relació a aquest projecte.

En primer lloc, aquest és un projecte de llei que s'adapta plenament a allò que ha de ser una llei d'acompanyament dels pressupostos. Es tracta d'un text que conté aquelles disposicions fiscals i financeres que complementen els pressupostos però que per les seves característiques no poden integrar-se en una llei de pressupostos, que per la seva pròpia naturalesa té limitada a un any la seva vigència. D'aquesta manera, volem consolidar el canvi iniciat en anys anteriors respecte a una pràctica relativament habitual però perjudicial, que consistia a aprofitar aquesta llei per realitzar canvis normatius,

de vegades de gran abast, sobre matèries que no guarden cap relació amb la temàtica fiscal i financera. Ara, aquests projectes d'acompanyament –aquest projecte– són –és– el que ha de ser i no s'utilitza com un instrument per adoptar determinades mesures que han de trobar el seu encaix en altres instruments normatius. Això no és un mèrit i tampoc no ha de ser motiu d'auto-satisfacció. Simplement, fem el que hem de fer, però val la pena subratllar-ho.

En segon lloc, la Llei de mesures fiscals i financeres és el lloc apropiat per realitzar canvis tributaris puntuals, o menors, que tenen voluntat de permanència. En altres ocasions alguns han utilitzat la creació o l'augment de determinades taxes com a pretext per acusar el Govern d'augmentar la pressió fiscal. Senyores i senyors diputats, com ja he dit aquest matí, en aquest cas els que ho pretenguin no podran trobar ni aquest pretext. No trobaran vostès cap modificació normativa dins d'aquest projecte que augmenti els impostos que paguen els ciutadans; molt al contrari, com més endavant podran comprovar. El rigor i la bona gestió dels pressupostos durant els últims anys ens han permès introduir modificacions a la baixa d'algunes figures impositives, que creiem especialment necessàries, sense forçar la naturalesa d'aquest tipus de projectes de llei. Aquesta és la realitat, com ja els he dit aquest matí.

Passaré ara a comentar alguns dels aspectes més importants del contingut del projecte. Aquest projecte de llei s'estructura en dos títols, el primer dedicat a les mesures fiscals i el segon relatiu al règim jurídic de les finances públiques.

El primer títol, que conté les mesures tributàries, està integrat per vint-i-un articles, dividits en tres capítols. Cal destacar-ne el següent: respecte als tributs propis, es regulen, per una banda, noves modificacions del cànon de l'aigua, proposades per l'ACA, i, per l'altra, s'actualitzen i es modifiquen algunes de les taxes de diferents departaments.

Amb relació al cànon de l'aigua, les mesures proposades pretenen donar continuïtat al foment de conductes ambientalment correctes i potenciar l'ús sostenible i eficient dels recursos. Pel que fa als usos domèstics, es declara exempta de tributació, la utilització d'aigües pluvials quan l'aigua no s'aboca a sistema de sanejament públic, buscant incentivar la seva reutilització. Amb relació als usos industrials, s'introdueixen mesures que pretenen adaptar i racionalitzar els coeficients en funció dels usos d'abocament al sistema i al medi marí, i també amb relació a l'eficiència en l'ús de l'aigua.

Pel que fa a les taxes de la Generalitat, cal destacar que s'introdueixen nous supòsits de bonificació i exempció. Es creen i s'actualitzen fets imposables entre els ja existents, es crea una nova taxa i se'n suprimeix una altra. Destaca, entre altres mesures, la decisió del Departament d'Educació de preveure una exempció en totes les taxes que gestiona per als subjectes passius amb una discapacitat igual o superior al 33 per cent. Igualment, el Departament d'Acció Social i Ciutadania introdueix una bonificació del 30 per cent per a les persones membres de les famílies monoparentals i nombroses de categoria general.

Les actualitzacions i creació de nous fets imposables es produeixen en taxes gestionades pels departaments d'Interior, Medi Ambient, Cultura i Economia. Pel que fa a la creació i supressió de taxes, el Departament d'Economia i Finances en crea una de nova que grava la verificació prèvia a l'admissió de valors que seran admesos en negociació exclusivament als mercats de valors situats a Catalunya. I el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa suprimeix, per la seva banda, la taxa per les actuacions del Registre de grans i mitjans establiments comercials.

Finalment, s'introdueix una disposició final per la qual s'autoritza el Govern perquè en el termini d'un any refongui la Llei 15/1997, de 24 de desembre, de taxes i preus públics, i les disposicions que la modifiquen.

Respecte als tributs cedits i les altres mesures fiscals, es produeixen modificacions relacionades amb la reforma de l'impost sobre la renda de les persones físiques, realitzada per l'Estat. Així, el projecte de llei incorpora canvis derivats de modificacions de concepte, com el de base imposable, que també es produeixen en l'impost de successions i donacions. Per altra banda, en la deducció per inversió en l'habitatge habitual la nova Llei de l'IRPF ha eliminat els percentatges de deducció incrementats en el cas de finançament aliè. Aquest projecte de llei adapta la regulació de la deducció autonòmica al nou disseny de la deducció estatal, si bé es manté la distinció, dins el supòsit general, entre els contribuents que poden gaudir d'un més elevat percentatge de deducció del 6,45 per cent –aturats, joves, famílies amb un fill o més i persones amb un grau de discapacitat igual o superior al 65 per cent– i la resta de contribuents, que gaudiran d'un percentatge menor, del 3,45 per cent. Pel que fa a les despeses derivades de l'adaptació de l'habitatge habitual a les necessitats de les persones discapacitades es proposa una deducció autonòmica del 8,6 per cent, atès que també ha desaparegut el percentatge incrementat per al cas de finançament aliè.

Finalment, en la disposició transitòria única, es preveu que per llei de pressupostos s'estableixi una compensació a favor d'aquells contribuents que havent adquirit l'habitatge abans del 20 de gener del 2006, data en què el Govern de l'Estat va aprovar el Projecte de llei de l'IRPF, puguin resultar perjudicats amb l'aplicació del nou règim de deducció.

Pel que fa a l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, en la modalitat de transmissions patrimonials oneroses, s'efectuen les adaptacions a la nova Llei de l'IRPF en relació amb els límits de base imposable establerts com a requisit per a gaudir del tipus del 5 per cent per a l'adquisició de l'habitatge habitual per a famílies nombroses, discapacitats i joves, respectivament.

Quant a la modalitat d'actes jurídics documentats, es realitzen dues modificacions d'especial relleu. Per una banda, el tipus reduït aplicable als supòsits de constitució i modificació de drets reals a favor de societats de garantia recíproca es redueix del 0,3 al 0,1 per cent. Per altra banda, i molt important, es redueix a la meitat, de l'1 al 0,5 per cent, el tipus aplicable en els casos de documents que formalitzin la constitució i la modificació de

préstecs hipotecaris atorgats a favor de contribuents de trenta-dos anys o menys per a l'adquisició de llur habitatge habitual.

Finalment, amb aquest projecte de llei deixarà de ser obligatori presentar els documents comprensius dels fets imposables de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i de l'impost de successions i donacions, sempre que s'hagi presentat per via telemàtica la declaració informativa de l'escriptura corresponent per part del notari que l'autoritza.

Passem ara al segon títol del projecte de llei, que recull les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, amb un total de dotze articles, dividits en sis capítols. Aquest títol recull mesures de gestió financera que tenen com a objectiu, en primer lloc, optimitzar la gestió dels recursos de la Generalitat: implantació d'un sistema de tresoreria corporativa que millori la gestió de tresoreria per al conjunt del sector públic, *cash pooling*; també, per altra banda, es pretén regular l'ús de la factura electrònica per motius d'eficàcia i eficiència i es vol agilitzar el procediment per a l'obtenció, directament des de l'Administració, dels certificats tributaris necessaris per a l'atorgament de les subvencions i ajuts.

Pel que fa a les disposicions de normes patrimonials, aquestes tenen com a finalitat fer del document administratiu un títol suficient per a inscriure les cessions, adquisicions, alienacions i cessions gratuïtes en el Registre de la Propietat, quan el cedent o el transmissor, l'adquirent o el cessionari siguin una administració pública, organisme o entitat vinculada.

Les disposicions d'ordre social inclouen diverses mesures que modifiquen la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic, i que bàsicament tenen dues finalitats. D'una banda, inclou un període mínim de residència legal a Catalunya per tal de poder gaudir de determinades prestacions regulades en la mateixa norma, llevat de les persones catalanes retornades per a les quals no s'exigeix el període mínim de residència, i es fixa, per tant, un criteri equivalent a l'establert en altres normes estatals, que regulen prestacions econòmiques similars. D'altra banda, es modifica una prestació per a determinats col·lectius amb recursos insuficients per poder fer front a les despeses pròpies per al manteniment de la llar.

Respecte al procediment i règim administratiu s'hi inclouen dues mesures. La primera, per regular la reutilització d'aigües regenerades mitjançant les concessions o autoritzacions. I la segona, per actualitzar les infraccions administratives regulades per la Llei de caça, de 1970, i per la Llei de conservació de la pesca fluvial, de 1942, per tal d'adaptar les seves quanties i tenir en compte els nous principis mediambientals.

En el capítol de tarifes i prestacions patrimonials públiques, la modificació que es proposa suposa l'increment de determinats preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic, per concessions i per autoritzacions administratives, i també l'increment de determinades tarifes per serveis generals i per serveis específics que presta directament Ports de la Generalitat. En general, es tracta d'increments similars al previst per a l'IPC, del 2 per cent.

També es proposen modificacions en matèria d'organització i personal, i s'autoritza al Govern per tal que pugui dictar les normes necessàries en matèria d'organització, sense necessitat d'una norma amb rang de llei.

S'integra una modificació a la Llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs, per tal d'assimilar als alts càrrecs –assimilar als alts càrrecs– els presidents, els directors generals, els directors executius, els gerents i els consellers delegats de les entitats autònomes i de les empreses de la Generalitat incloses en l'àmbit d'aplicació de l'Estatut de l'empresa pública catalana, només si perceben una determinada retribució fixa i periòdica assimilable a alt càrrec.

I finalment, es modifica la disposició addicional onzena del Decret legislatiu 1/1997, que té com a finalitat la consideració d'alts càrrecs als directius de l'estructura orgànica central de l'Institut Català de la Salut.

Per acabar, respecte a les disposicions, destaquen, en primer lloc, l'autorització al Govern perquè en el termini d'un any refongui en un text únic la Llei 15/1997, de 24 de desembre, de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya i les disposicions que la modifiquen posteriorment, i, així mateix, el mandat al Govern perquè en el termini d'un any refongui la normativa relativa a la regulació de les caixes d'estalvi.

Arribats a aquest punt, no voldria finalitzar la meua intervenció, senyor president, sense resumir un conjunt de qüestions a les quals ja m'he referit, relacionades amb el marc en què es presenta aquest projecte de llei. En primer lloc, voldria insistir en tres elements: primer, aquest és un projecte de llei que acompanya els pressupostos i no pretén ser una altra cosa que una llei d'acompanyament. Segon, els pressupostos i la seva llei d'acompanyament no tan sols no augmenten la pressió fiscal efectiva, sinó que proposen modificacions a la baixa de figures fiscals que afecten qüestions tan importants per a la vida de les persones com és l'accés a l'habitatge per part dels joves. En tercer lloc, aquestes rebaixes fiscals, mantenint i reforçant la qualitat dels serveis públics, només són possibles gràcies al rigor en la gestió dels comptes públics.

Fa poca estona hem finalitzat el debat a la totalitat i la votació de les esmenes als pressupostos de la Generalitat per al 2007. Aquests pressupostos, i el projecte de llei que els acompanya, són els primers presentats pel nou Govern de l'Entesa, del qual tinc l'honor de formar part. Com he assenyalat aquest matí, constitueixen uns pressupostos a la vegada de continuïtat i de canvi, caracteritzats pel rigor i l'ambició, al servei de les polítiques socials i de l'impuls de la competitivitat i les infraestructures que el país necessita.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable conseller, consellers, senyores i senyors diputats, m'adreço a la cambra en nom del Grup Parlamentari Popular amb la intenció de defensar aquesta esmena a la totalitat que hem presentat al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, col·loquialment coneguda com «la llei d'acompanyament als pressupostos de la Generalitat», en aquest cas del 2007.

Iniciem el debat de totalitat d'aquest projecte de llei, senyor conseller, després d'haver substanciat ja el debat de totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat del 2007, en què les esmenes a la totalitat que s'han presentat han estat rebutjades, i, per tant, diguéssim, amb una certa esperança relativa que les esmenes a la totalitat que ara presentem puguin prosperar.

Tot i això, però, considero del tot necessari, i important alhora, explicar quins són els motius pels quals el nostre grup parlamentari ha optat per presentar aquesta esmena a la totalitat.

Proposem la devolució del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres al Govern amb la intenció de fer una nova llei que tingui com a finalitat, com a intenció..., fer-ne una de nova que tingui, que respecti o que respongui realment als interessos de les persones que viuen i treballen a Catalunya, ja que considerem que si s'aprova aquesta llei tal com el Govern l'ha portat al Parlament estarem provocant un doble efecte negatiu sobre la població catalana. D'una part, el perjudici generat per l'increment de la pressió fiscal –que vostè reiteradament avui ha negat en aquest Parlament, però que nosaltres en continuem defensant l'existència– en diversos aspectes de la vida de les persones i de les organitzacions de caràcter econòmic. I d'altra part, pel perjudici que crea, també, la manca d'iniciativa a l'hora de proposar mesures fiscals i financeres que permetin incentivar l'activitat econòmica i millorar la qualitat de vida de les famílies.

Hem assistit abans a un debat interessant sobre la pressió fiscal a què els catalans i les catalanes estan sotmesos. S'han barrejat conceptes que semblen el mateix i que possiblement hagin creat, inclús, certa confusió en la població que pugui estar en aquests moments seguint aquest debat, com són el tipus impositiu, la base imposable, la pressió fiscal, l'esforç fiscal, la recaptació fiscal..., conceptes que tenen certa relació entre ells, però que com vostè molt bé sap són ben diferents, i que no contribueixen gens a aclarir la situació.

Ara no hi entrarem, però s'ha parlat poc de la capacitat normativa. I és que quan es tracta de decidir si apugem o abaixem els impostos, és a dir, l'afectació de la fiscalitat sobre les butxaques de les persones i les famílies, llavors fugim d'estudi, llavors fem veure que plou. Doncs nosaltres també volem parlar d'això. L'increment de les bases imposables, tal com ens ha explicat l'honorable conseller aquest matí, hauria de ser, precisament, la condició necessària per tal de poder reestructurar a la baixa la pressió fiscal, és a dir, perquè ens entengui tothom, que la gent pugui pagar menys impostos, sense que el Govern hagi de patir, per aquest motiu, una retalla-

da de la recaptació per la via dels impostos. Això és perfectament possible.

D'acord amb l'anàlisi que nosaltres hem fet del text del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres que el Govern ha presentat per a l'any 2007, podem afirmar que aquest és un projecte purament continuista, un projecte purament continuista dels anteriors, dels que ja estem acostumats a veure en aquesta cambra.

Això té una certa lògica, atès que continua sent un govern tripartit –encara que vostès li hagin canviat en nom, de fet, estem davant del mateix govern tripartit– el que fa el pressupost i la llei d'acompanyament, encara que no hauria de ser així, de fet, si ens atinguéssim als vaticinis que va fer el president de la Generalitat –em refereixo òbviament al president Montilla– en el seu discurs d'investidura, en què va manifestar que no cauria en els errors del passat. Nosaltres vàrem pensar que no volia caure en els mateixos errors comesos per l'anterior president, és a dir, el president Maragall.

Aquí hi trobem a faltar la coherència. No hi ha coherència. Mantenim els mateixos errors. És a dir, no hi ha coherència entre el que es diu i el que es fa. Com cridaven aquest matí, a la porta d'aquest Parlament un nombrós grup de treballadors que totes les diputades i diputats hem pogut escoltar, d'un important sindicat català, senyor Montilla, fets i no paraules –senyor Montilla, fets i no paraules. Això és el que cridaven avui a la porta del Parlament. I és el que nosaltres també li reclamem.

Per tal d'ajustar-me al temps de què dispenso, resumiré els motius pels quals nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat en cinc punts que sintetitzen els elements que considerem fonamentals d'aquesta llei, és a dir, aquells que concentren la filosofia dels aspectes més importants i que nosaltres no podem compartir de cap manera.

El primer és que, al nostre entendre, senyor conseller, es continua atacant la tributació sobre l'aigua. Sembla curiós que per tercera vegada consecutiva el Govern modifiqui el règim fiscal de la tributació de l'aigua. Això ve a demostrar que realment no es disposa d'una política hídrica coherent i eficaç, d'estalvi i ús racional de l'aigua. Així com ho evidencia la manca d'adopció de mesures concretes i eficients en l'àmbit de les infraestructures hídriques, que siguin una alternativa al ja derogat Pla hidrològic nacional. La manca d'inversions en l'àmbit hídric obliga el Govern, reiteradament, a carregar els consumidors i els usuaris, ja siguin aquests domèstics o industrials, amb una taxa, amb un cànon, que al nostre entendre hauria de ser reestructurat, i que, per tant, hauria de ser conseqüència, en tot cas, d'un debat que vostès defugen, que en diferents ocasions hem plantejat, que és el del finançament de les infraestructures hídriques del nostre país.

El segon motiu per què nosaltres considerem que aquest projecte de llei és continuista és pel fet ja, tantes vegades reiterat, d'incorporar a la legislació en les taxes de la Generalitat noves figures impositives. Vostè diu que no apuja els impostos, que no hi ha més pressió fiscal; en canvi, veiem, en aquesta llei, que hi han noves figures impositives. Hem guanyat alguna cosa, això sí: s'hi incorporen menys taxes noves o es modifiquen menys

taxes existents que en la darrera llei de mesures fiscals prevista, per a l'any 2005, on el Govern va crear-ne divuit de noves, concretament.

Però s'hi incorpora, en canvi, una certa novetat, que no passa per alt. Ara es creen taxes sobre activitats administratives en què la Generalitat de Catalunya no ha legislat, no ha desplegat l'Estatut d'autonomia, fins i tot en matèries no recorregudes pel Partit Popular. I l'exemple més evident és el de la taxa per a la verificació prèvia a l'admissió de valors a negociació exclusivament als mercats de valors situats a Catalunya, on encara no hem exercit les competències pròpies sobre mercats de valors i centres de mercaderies, podent-ho fer, i ja gravem les activitats vinculades amb les taxes.

El tercer motiu és que, al nostre entendre, aquest projecte de llei no fa una aposta decidida pel Pla de suport a les famílies. I vostè sap perfectament que aquest és un tema per nosaltres important, fonamental. Les desgravacions i bonificacions establertes en les taxes del projecte de llei que afecten les famílies només arriben al 30 per cent en el cas de famílies monoparentals i nombroses de categoria general, i al 50 per cent en les nombroses de categoria especial. Al nostre entendre, senyor conseller, cal aprofundir en les exempcions fiscals, autèntic mecanisme tributari per primar aquests col·lectius.

El quart motiu, al nostre entendre, és que la reforma sobre la tributació de l'IRPF pel que fa al lloguer o inversió en l'habitatge habitual, que vostè n'ha parlat en la seva exposició, és tan minsa i sectorial que demostra, efectivament, la manca d'un projecte coherent, conjunt, complet i avançat que resolgui el verdader problema de l'habitatge a Catalunya, on, recordem-ho, la Generalitat en té, en aquest cas sí, la competència exclusiva. Per una banda, tenim un projecte de llei de l'habitatge en tràmit; per l'altra, el pretès pacte nacional, i, finalment, una legislació dispersa en l'àmbit de la tributació de l'IRPF, tram català, que el Govern tracta de forma separada dels altres dos aspectes. El desgavell, per tant, senyor conseller és molt considerable.

El mateix podem afirmar respecte a l'impost de successions i donacions. I avui se n'ha parlat a bastament en aquest debat. La seva reforma parcial, que, efectivament, en aquesta llei de mesures també hi entra..., vostè aquest matí ens ha dit que segurament estàvem tots d'acord que no calia tocar-ho en aquesta llei. Però vostè no ha pogut no cedir a la temptació de tocar-la una mica. Prova que evidencia, efectivament, que el Govern no vol impulsar un projecte nou on apareguin tots els factors i elements encaminats a reduir dràsticament la tributació en aquest àmbit. Ni suprimir-la, ni reduir-la, ni modificar-la; hem tingut aquest debat, ja avui, tres vegades en aquest Parlament en aquesta legislatura. Vostès diuen que faran una nova llei i aquí no la veiem –aquí no la veiem. I vostè s'explica, ho torna a dir, ho torna a explicar... Nosaltres li demanem que la porti, avui li ho tornem a reiterar, i sobretot, que no ens vingui amb aquestes rebaixes, que novament en la llei d'acompanyament veiem, que realment fan..., si no fos perquè és un tema realment important, fariem riure. El Grup del Partit Popular de Catalunya continuarà exigint la supressió d'aquest impost per injust i desfasat.

I finalment, la cinquena motivació o el cinquè element important que considerem que justifica la presentació d'aquesta esmena a la totalitat. Una previsió que crida l'atenció. Modifiquen vostès la Llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat, la Llei 13/2005, de 27 de desembre, per equiparar els directors, gerents i consellers delegats d'entitats autònomes i d'empreses públiques de la Generalitat de Catalunya a la resta de subjectes establerts a la llei. Però, en canvi, no afronten directament aspectes no menys escandalosos – no menys escandalosos – com la pretesa incompatibilitat entre càrrec de conseller del Govern de la Generalitat i regidor d'un municipi. I no m'esplaiaré a esmentar casos recents que hem conegut en aquesta cambra.

No vull deixar de fer referència, també, específica, donada la seva concreció i rellevància, al dictamen realitzat pel Consell Econòmic i Social de Catalunya sobre l'Avantprojecte de llei de mesures fiscals i financeres, ja que, entre altres característiques, té, precisament, la de mostrar gran coincidència amb alguns dels extrems que nosaltres assenyallem com a motius per demanar la devolució del text al Govern per tal de procedir a la seva millora substantiva. I concretament em referiré només a alguns exemple concrets.

En aquest dictamen, com dic, del Consell Econòmic i Social de Catalunya, en el capítol d'observacions generals, hi han molts elements que fan clarament una observació en la línia crítica que jo acabo d'esmentar. Només me referiré a tres. Per exemple, quan el consell considera urgent l'elaboració d'una política hidràulica que configurar un escenari de finançament estable a mitjà termini i entenedor per la societat, que és el que no tenim. I davant de les contínues reformes de l'estructura i els coeficients del cànon de l'aigua que es reiteren any rere any en les successives lleis d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, recomana el consell que es doni una solució estructural a la problemàtica del finançament de les infraestructures i despeses associades al cicle de l'aigua.

Facin cas de les recomanacions del consell; són molt clares. I en varem parlar fa pocs dies en ocasió de l'informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes, en la mateixa Comissió de la Sindicatura de Comptes, en relació amb l'ACA. O, per exemple, quan valoren negativament la creació d'una taxa i de nous fets imposables insuficientment justificats –insuficientment justificats– que graven certs serveis que ofereix l'Administració de la Generalitat de Catalunya. O, per exemple, quan diu que no comparteix en absolut l'actualització de la tarifa d'utilització de l'aigua del 2,7 per cent, superior a l'objectiu d'inflació prevista i no suficientment justificada. I d'altres que podríem posar com a exemple.

O, per acabar, amb relació a aquest dictamen, al final, quan parla de les observacions a l'articulat..., només en comentaré una –n'hi han moltes, hi ha una llista llarga que vostè coneix–, quan el consell considera que el preàmbul de l'avançat projecte de llei hauria de fer referència explícita a la creació de nous fets imposables en determinades taxes. Sí. Que hi són. No diguem que no hi són. En aquest sentit, l'avançat projecte de llei introdueix un nou fet imposable per l'autorització dels centres de formació i actualització del personal de seguretat privada,

cinc nous fets imposables en les taxes gestionades pel Servei Català del Trànsit, així com quatre nous fets imposables en la taxa pels serveis d'acreditació d'entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, entre altres. Això és no incrementar la pressió fiscal? Això és no tocar les taxes? Bé, doncs, que algú ens ho expliqui.

I ja per acabar, no vull tampoc deixar de fer referència a dos vots particulars de dos dels agents que formen part del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya: un, el de la Unió de Pagesos de Catalunya, i l'altre, el de l'organització patronal de la petita i mitjana empresa de Catalunya, la Pimec, com vostès saben.

Només per resumir, en el primer cas, la Unió de Pagesos de Catalunya deixa clar un element al nostre entendre evident, quan diu que no pot donar el seu vot favorable en aquest dictamen perquè el Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres proposa mantenir la vulneració de la legislació tributària exigint una taxa a persones que no són beneficiàries directes del servei. Es refereix aquí als subjectes passius de la tarifa d'utilització de l'aigua; en no tractar-se d'un impost..., ja que només ho poden ser aquells usuaris que disposen o usen el recursos hídrics generats directament –en aquest cas fa referència a la dessaladora de Blanes, a la dessaladora de Blanes–, per tal de començar els costos d'inversió, etcètera, i despeses d'explotació, etcètera.

O, per exemple, el vot particular que fan, en el seu moment, també, l'organització patronal, com deia, de la petita i mitjana empresa de Catalunya, quan diu que entén que taxes que afecten persones jurídiques, com ara empreses, haurien de tenir en compte la dimensió empresarial, en especial les pimes, ja que l'impacte econòmic que suposa el conjunt d'aquestes incideix de forma desigual en el compte de pèrdues i guanys de les empreses. I, per tant, l'impacte de les taxes amb relació al volum de les vendes pot variar entre, per exemple, un 4,2 per cent en les empreses de dimensió més reduïda, fins a un 0,5 només en el cas de les empreses grans. Per tant, en definitiva, elements suficients per entendre que aquest projecte de Llei no s'ha fet amb cura, no s'ha fet pensant en una nova etapa, i, en definitiva, el que s'ha fet és tirar del projecte o de la Llei que es va aprovar l'any anterior, fer-li quatre modificacions i portar-ho aquí a la cambra com si ningú s'ho hagués de mirar.

Se m'ha acabat el temps. Per tant, acabo, senyores i senyors diputats, només anunciant que en el supòsit més que previsible, segurament, que no prosperi la nostra esmena a la totalitat, les nostres esmenes a l'articulat del Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres que presenta el Govern i que suposadament anirà a la comissió estaran precisament en la línia dels capítols que he anunciat anteriorment; és a dir, reduir la pressió fiscal, especialment en matèria de taxes, apostar pel suport fiscal a les famílies i persones amb capacitat econòmica reduïda, continuar apostant per la supressió de l'impost de successions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...defensar –acabo, senyor president– una legislació realista sobre l'habitatge que adopti mesures per resoldre el problema en el seu conjunt i aprofundir en aspectes vinculats a la transparència pública.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller, senyores i senyors diputats, hem presentat una esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres per quatre grans motius. Un primer motiu és més pel que no hi ha que no pas pel que hi ha. Aquesta és una Llei que, tot i de dir-se de mesures fiscals, no respon als reptes i a les necessitats; una Llei feta més perquè toca, per anar fent, però sense cap ambició notable, i nosaltres creiem que perdem una nova oportunitat.

Un segon motiu, que segurament relliga amb l'anterior, és perquè aquest Govern no utilitza la capacitat normativa de què disposa. És una Llei que a més de no tenir ambició va a remolc i s'adapta simplement copiant les reformes que fa l'Estat en matèria tributària. No es presenten mesures d'acord amb la realitat diferenciada que també en l'àmbit econòmic té Catalunya. Es fa un *corta y pega* i ja està. I nosaltres no hi estem d'acord.

Un tercer motiu és que igual que en les anteriors lleis, com aquesta del tripartit 1, tornem a notar aquí aquella pluja fina de limitació i reducció de la transparència del Govern de la Generalitat i del paper d'aquest Parlament.

I un quart motiu és perquè aquest projecte de Llei per acció o per omissió consolida mesures fiscals del tripartit 1 i que en el seu moment ja vam expressar el nostre desacord total: digui's canòn de l'aigua, recàrrec d'hidrocarburs, etcètera, i sobretot amb allò que fa referència a la discriminació territorial, la doble tributació i l'increment de la pressió fiscal.

Per aquests quatre motius, que ara argumentaré, hem presentat la nostra esmena a la totalitat.

Mirin, aquesta és una Llei de mesures fiscals en què la gran novetat és que no hi ha grans novetats. I no hi ha novetats en una doble direcció: ni en mesures ambicioses noves ni en novetats en la derogació de mesures que va impulsar el tripartit 1 i que eren del tot perjudicials. I per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat. Com he dit en primer lloc, més pel que no hi ha que no pas pel que hi ha.

No hi ha cap novetat pel que fa a l'impost de successions, hi podria ser, hi hauria de ser, des del nostre punt de vista. Saben per què? Mirin, va passant el temps, van passant els mesos i es va consolidant un incompliment del president Montilla que va dir que una de les seves primeres mesures seria una reforma profunda de l'impost de successions i donacions, i el més calent a l'aigüe-

ra. Fins ara diverses proposicions s'han discutit aquí i vostès s'hi han negat perquè la iniciativa havia de ser del Govern; cosa absurda, però, vaja, ara que tenien l'oportunitat amb una llei de mesures fiscals, també la deixen passar. I van passant els dies i van passant els mesos, i nosaltres tenim por que vagin passant els anys. El nostre escepticisme és total, perquè, conseller, no és vergonyant fer-ho a través d'aquí; el que en tot cas podria ser vergonyant és anar dient que ho faran, ho faran, i no acabar-ho fent. Perquè, sap què?, el cel està empedrat de bones intencions.

No hi ha cap gran novetat amb l'ambició que es mereix, pel que fa al tema de possibles deduccions en matèria de lloguer. Això no sols fa temps que ho defensem nosaltres –recordin que anava al text del pacte del Tinell. No ho van complir llavors, ara la timidesa i el seguidisme del que fa l'Estat és el que inspira aquest tema. El tema de l'habitatge i l'habitatge a Catalunya s'ha d'abordar des de molts punts de vista, però també, i sense cap dubte, des del punt de vista tributari; no podem perdre un any més i menys amb un tema com aquest, i amb aquesta llei l'estem perdent.

No hi ha cap novetat respecta a deduccions per despesa sanitària, seguint les recomanacions de molts experts. Com no hi ha cap novetat tampoc pel que fa a l'impost de patrimoni per la via d'ampliar la quantia mínima, de l'accent mínim, per exemple, actualment del tot desfasat. Cal que ens adaptem a la realitat.

Tant en successions com en donacions, com en aquest impost de patrimoni, comencem a quedar-nos sols, molt sols els catalans. Europa i l'Estat ens passen la mà per la cara, i el Govern sense reaccionar, defensant les coses que ja no defensa ningú. Vostè puja aquí i diu que el seu referent és Europa. En pot parlar si aquest impost ja és a Alemanya? No. En pot parlar si és al Regne Unit? No. Hi és a Àustria? No. Hi és a Grècia? No. Hi és a Itàlia? No. Hi era a Finlàndia, l'han eliminat aquest any. Hi era a Luxemburg, l'ha eliminat aquest any. Hi era a Suècia, l'han eliminat aquest any. El seu referent és Europa? No sé de quina Europa deuen parlar, però comencen a quedar-se molt sols en detriment, en aquest cas, de les economies dels catalans i de les catalanes.

En definitiva, una llei de mesures fiscals que no fa honor al seu nom, amb les derivades que això pot tenir tant per a les economies familiars dels catalans, com per a l'economia catalana en majúscules. No hi ha estímul de les mateixes per garantir a curt i a mitjà termini aquesta bonança que tant se n'ha parlat avui. A la Llei de mesures fiscals no hi ha mesures fiscals a l'alçada de les circumstàncies.

El segon motiu que els deia que justificava el nostre posicionament: vostès no aprofiten ni es prenen seriosament això de la capacitat normativa que tenen. Fan seguidisme de la iniciativa de l'Estat, vostès adequen la part catalana de l'IRPF a la darrera reforma espanyola de l'IRPF. I em refereixo, en aquest cas, a l'adequació de la reducció per la compra d'habitatge. Vostès s'han dedicat a copiar, han fet *un corta y pega*. I en aquest sentit, cal referir-se de manera especial a la deducció quan l'adquisició és mitjançant hipoteca. Fent ús de la nostra capacitat normativa, la podríem haver mantingut pel que fa al tram català

de l'IRPF, i no ho han fet. Aquesta era una decisió i és una decisió política, una decisió política important, i no l'han pres; han copiat el que ha fet el Govern espanyol. Ho han fet obviant i sabent que la hipoteca mitjana a Catalunya és molt més alta que a la resta de l'Estat, que l'esforç dels catalans, en aquest cas, és molt més alt justament pel preu de l'habitatge. Fa pocs dies sortia a un mitjà de premsa escrita: «La hipoteca mitjana a l'Estat és de 177.000 euros, a Andalusia de 144.000, a Catalunya de 210.000 euros.» I vostès davant una reforma de les reduccions per la compra d'habitatges en fan el mateix tractament que l'Estat. El nostre Govern ignora i obvia que aquí l'esforç és molt més alt. Anem arreglats si el primer que ho ha de tenir present, que és el Govern del propi país, no ho té present.

O un altre aspecte, en aquest cas referit a la mesura a la qual vostès posen tot el seu èmfasi, i és a la modificació referida a la reducció de l'1 per cent al 0,5 per cent de l'AJD per la compra d'habitatge habitual a determinats col·lectius. És curiosa la seva percepció i la seva coherència: al primer any del tripartit ho doblen per a determinats col·lectius i ara ho abaixen i encara ho venen tres anys després com un gran què. Jo ho trobo senzillament increïble. Almenys podien haver demostrat més sensibilitat. Saben que nosaltres –a partir que ho van apujar– la mesura que es pren ara l'hem demanada en els tres debats que hem tingut darrerament de mesures fiscals, que en aquest sentit es rebaixés. Ara bé, vostès posats a copiar, ho podien haver copiat sencer i no oblidar-se, per exemple, de col·lectius com les famílies nombroses o els aturats, o podien haver adequat el límit de compra de l'habitatge a la realitat dels preus actuals.

Un tercer motiu per presentar aquesta esmena a la totalitat és –com he dit abans– aquesta pluja fina que va, com aquell que no vol la cosa, limitant i reduint la transparència i la informació. Si els altres anys ens vam referir, per exemple, a la reducció dels casos de fiscalització prèvia de la despesa –per posar un exemple– o a fer articles, en aquesta llei, a mida per salvar el càrrec d'una persona –d'un alt càrrec–, enguany reincideixen en això. El projecte de llei d'enguany torna a patir d'aquests vicis. I en aquest cas ens referim de manera molt especial a mesures previstes en matèria de personal i organització; per exemple els articles 31, 32 i 33 d'aquest projecte. Obren la porta que moltes coses en matèria d'organització i funcionament que fins ara es tractaven aquí al Parlament per lleis sectorials, ara ho pugui fer directament el Govern. O s'obre la porta a reduir les incompatibilitats per a determinats alts càrrecs. Vostès en aquest tema cada dia se superen, qui els ha vist i qui els veu!, i mirant els pressupostos es veurà quins increments salarials hi ha més alts, si els dels funcionaris o els dels alts càrrecs; una mesura que a mi simplement em sembla escandalosa. O un any més fan un article per soldre situacions de persones amb noms i cognoms, vestits a mida. Enguany no és per a una persona en concret, enguany és per a tres persones en concret. Tot això no diu res a favor de la transparència.

I finalment el quart motiu que els deia: aquesta llei no sols no rectifica mesures que s'havien pres en anteriors lleis com aquesta, i que nosaltres ens hi vam oposar de totes totes per entendre-les perjudicials, sinó que les

consolida. I per això també hi ha la nostra esmena a la totalitat. Posaré un exemple, per no repetir el debat dels hidrocarburs, per no repetir el debat del cànon de l'aigua: A la darrera llei de mesures fiscals sí que hi havia una gran novetat que vam discutir molt a bastament, que era el tema de la baixa Tordera i la discriminació territorial que suposava per la doble tributació que s'imposava en aquella zona. No ho dèiem sols nosaltres, ho deien tots els ajuntaments de tots els colors polítics d'allà amb un dictamen jurídic que ho acreditava molt bé; ho deien els sectors econòmics d'allà; ho deien de manera molt clara els pagesos d'allà. I vostès ens van dir, entre altres coses, que al darrer minut van arribar un acord amb els pagesos i que tot això s'aclariria i se solucionaria amb ells. Doncs, mirant el dictamen del Consell del Treball Econòmic i Social de Catalunya al present projecte de llei no sembla que la cosa hagi anat així. Hi ha un vot particular de la Unió de Pagesos molt clar, molt contundent en què diu que aquest projecte de llei manté aquesta vulneració de la legislació tributària per a la gent d'allà. Ho diu la Unió de Pagesos, no ho diem només nosaltres. Van dir que havien arribat a un acord amb ells i ens trobem amb aquest vot particular.

O un altre exemple de coses negatives de les lleis anteriors, que aquí es repeteixen, i no sols ho diem nosaltres. El dictamen del Consell del Treball Econòmic i Social de Catalunya, tot ell, diu que aquest projecte de llei segueix creant taxes i nous fets imposables insuficientment justificats que graven certs serveis que ofereix l'Administració de la Generalitat, que fins ara la gent no pagava i ara ha de pagar. Pagar per tot, aquesta és la màxima que segueixen tenint.

Vostès davant d'un tema nou el que fan és dues coses: crear una comissió i una taxa. És el que saben fer. Que parlem del canvi climàtic? Creem una comissió però, sobretot, creem una taxa; ja la tenim aquí, amb aquest projecte de llei ja tenim la taxa. Que volem que les empreses vagin guanyant mercats? Creem la taxa d'economia per l'emissió de mercats de valors, etcètera. Pagar per tot i més, aquesta és la màxima que inspira el seu concepte de mesures fiscals i financeres. Res de política d'estímul, res d'estímul fiscals clars i nítids.

En definitiva, tots aquests ens semblen motius suficients per demanar el seu retorn al Govern, justament pel que he dit i que, per acabar, m'agradaria reiterar de manera resumida. Perquè malgrat els reptes que hi ha, no hi ha cap mesura fiscal important tendent a estimular la nostra economia, i per garantir-ne la seva bonança almenys en allò que depèn de nosaltres. Perquè no s'utilitza la capacitat normativa que tenim a Catalunya per prendre mesures pròpies que afavoreixin l'economia dels catalans i tingui en compte els nostres trets diferencials i els nostres reptes propis. Perquè ens dediquem a copiar mesures que pren el Govern de l'Estat sense tenir en compte la pròpia realitat catalana. Perquè afebleix la transparència i la participació d'aquesta cambra en determinats assumptes. I perquè consolida mesures negatives que s'havien adoptat en les anteriors lleis d'acompanyament del tripartit i que molts sectors no comparteixen i nosaltres tampoc. Per tot això presentem aquesta esmena a la totalitat. Perquè, repeteixo, no hi ha gens d'ambi-

ció ni de perfil propi i, en canvi, hi ha massa continuisme i massa seguidisme.

Vostè aquest dematí, conseller, deia: «No fer res és retrocedir.» Amb aquesta llei, conseller, vostè sap que retrocedim, tant pel que hi ha a la llei, com pel que no hi ha.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Mixt, per defensar l'esmena a la totalitat del seu grup, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, el Grupo Mixto, integrado por Ciudadanos - Partido de la Ciudadanía, presenta enmienda a la totalidad contra el Proyecto de Ley de Medidas Fiscales y Financieras fundamentalmente por tres motivos. En primer lugar, por la propia denominación del proyecto. Estamos hablando de un proyecto de ley de medidas fiscales y financieras y entendemos que es incoherente con su propia denominación. Prácticamente ha reproducido en este acto las mismas palabras que tuvo ocasión de decir en el debate anterior el *conseller* Castells: «Ara la llei és el que ha de ser: l'instrument legal que doni la permanència necessària en el temps d'un conjunt de disposicions que estan intrínsecament vinculades als pressupostos, però que no podien tenir cabuda a la Llei de pressupostos per la temporalitat limitada de la seva vigència. I no és el que no ha de ser, una escapatòria aprofitant el tràmit pressupostari per aprovar tota un sèrie de canvis legals referits a les qüestions de més diversa naturalesa i, normalment, molt allunyades de l'àmbit propi del pressupost, que s'haurien de fer, en tot cas, si fos necessari, amb tota transparència i claredat a través del tràmit parlamentari corresponent.»

Estas palabras que hoy han sido reproducidas y que corresponden al debate del año pasado no se corresponden con el proyecto que aquí se presenta, en el que se incorporan medidas de orden social y que no son ni fiscales ni financieras, como es el caso de la reforma de la Ley 13/2006, de 27 de julio, sobre prestaciones sociales de carácter económico, el régimen de la función pública, las normas sobre el patrimonio de las administraciones, el complemento de destino para determinados cargos directivos del ICS, el régimen de incompatibilidades –escandaloso régimen de incompatibilidades, como aquí se ha denunciado, que se contempla en el proyecto de ley– e igualmente por la promoción interna de los funcionarios.

Este primer aspecto, era el aspecto de la incoherencia que se viene a predicar, puesto que una ley de acompañamiento –como tantas veces se ha dicho– no debe ser un cajón de sastre que sirva para todo, sino que debe efectuarse la regulación en el proyecto de ley correspondiente, como después tendremos ocasión de citar.

Un segundo apartado por el que presentamos la enmienda a la totalidad es lo que podríamos definir que es un

proyecto cicatero e inmovilista. Hablamos de inmovilismo a la hora de hablar de la materia tributaria, y aquí se ha dicho también, puesto que es una oportunidad perdida, la propuesta que se trae aquí hoy a debate. Se ha tenido ocasión de debatir largo y tendido sobre el impuesto sobre sucesiones y donaciones. Nosotros, desde luego, no seremos quienes reclamemos la supresión, y así ha sido puesto de manifiesto en el anterior debate sobre la Ley de Presupuestos. Pero también es cierto que sí que era un buen momento para presentar un proyecto de ley en que se introdujeran aspectos que redujeran la base imponible y que hicieran menos gravoso este impuesto para los catalanes.

Parece ser que cada vez se aleja más en el tiempo la presentación de este proyecto de ley tan necesitado. Hasta que el Gobierno de la nación no apruebe su anunciada ley del impuesto sobre sucesiones y donaciones, parece ser que no vamos a tener impuesto sobre sucesiones catalán.

En este sentido, sí que consideramos que se valore la reducción del impuesto y que no se mire solamente a las comunidades gobernadas por la derecha, puesto que hay comunidades gobernadas por la izquierda –el caso de Andalucía– en que ya se ha planteado también la reforma del impuesto.

Nos estamos refiriendo a un supuesto de inmovilismo a la hora de abordar el proyecto de ley. Proyecto de inmovilismo que se manifiesta en que los actuales gestores de los tributos se han limitado a realizar, hasta ahora, unos aumentos en los coeficientes multiplicadores de los valores catastrales de los inmuebles, que han supuesto un aumento importante de la recaudación con motivo del *boom* inmobiliario. Y por primera vez, ahora, se aprovecha la reforma, una reforma absolutamente limitada de la reforma del IAJD, en el caso de los documentos notariales, es decir, la constitución y modificación de los préstamos hipotecarios para jóvenes que adquieren una vivienda, su primera vivienda.

Este porcentaje que se reduce, que pasa a ser reducido a la mitad –del 1 por ciento al 0,5–, nos parece claramente insuficiente. Ya hemos tenido ocasión de defender en este debate, en esta cámara, la necesidad de que sea mucho mayor, la reducción en este supuesto, que fuera del tipo superreducido, del 0,1 por ciento.

Igualmente, se ha planteado en la cámara el mimetismo que se refleja entre la reforma del impuesto sobre la renta de las personas físicas y el tramo autonómico en el caso regulado en el proyecto de ley. Sin embargo, también entendemos que aquí se ha sido especialmente parco. Si tenemos en cuenta la reciente reforma de la Ley 35/2006, que señala que, en el caso de las comunidades autónomas que no hubieran aprobado el porcentaje de deducción en el tramo autonómico para los supuestos de adquisición de vivienda, deducción por adquisición de vivienda, se deberá tener en cuenta que en el supuesto previsto en el IRPF se establece una deducción con carácter general del 4,95 por ciento, y para las obras de adecuación para personas con discapacidad, del 6,6 por ciento.

El proyecto de ley no ha sido lo suficientemente ambicioso, a nuestro juicio, puesto que ha establecido un modelo a la baja en cuanto a la deducción prevista. He-

mos de recordar que se establece con carácter general el del 3,45 por ciento, y para las obras de adecuación para personas con discapacidad, el del 6,45 por ciento; es decir, tipos de deducción muy inferiores a los que se prevén con carácter general para aquellas comunidades autónomas que no han aplicado la deducción en su tramo autonómico.

Estamos hablando de inmovilismo, y no tenemos otro remedio que señalar también inmovilismo en lo que son las deducciones en la cuota de IRPF para donaciones a determinadas entidades. En este sentido, sí que llamo la atención en cuanto al proyecto de ley, que lo único que hace es reflejar una redacción relacionada con aquellas deducciones por donativos en favor del Institut d'Estudis Catalans y de fundaciones o asociaciones que tengan «per finalitat el foment de la llengua catalana i que figurin en el cens d'aquestes entitats que elabora el departament competent en matèria de política lingüística».

Quiero llamar especialmente la atención sobre la elaboración de este censo, que permite precisamente que determinadas donaciones que se facilitan o que se entregan a determinadas asociaciones y fundaciones sean objeto de deducción. ¿Qué criterios se siguen en la elaboración de este censo? He tenido ocasión de mirar el censo que efectúa la Secretaría General de Política Lingüística, y observo que en el mismo figuran, por ejemplo, el Bloc d'Estudiants Independentistes o la USOC, como entidades merecedoras de la deducción por donativos. No sé qué méritos tiene más la USOC que Comisiones Obreras o UGT a la hora de establecer este tipo de deducciones por donativos.

En definitiva, estoy planteando la reforma de esta deducción por innecesaria y porque se prima a determinadas asociaciones o fundaciones que tienen un claro componente..., además, casi todas del área territorial de fuera de Cataluña; se financian, fundamentalmente, entidades valencianas, baleares, aragonesas y del Rosellón. En este sentido, sí que considero importante la supresión de esta deducción o, en todo caso, que no se les dé el mismo tratamiento que a los centros de investigación adscritos a universidades catalanas.

Un aspecto importante en que consideramos que se ha dejado pasar la oportunidad es el aspecto relacionado con la gestión tributaria. En este sentido, se está debatiendo en estos momentos en el Parlamento un proyecto de ley de agencia tributaria en el que se está reivindicando la eficiencia y eficacia de la Agencia Tributaria. Nos parece una oportunidad perdida no haber establecido mecanismos de coordinación con la Agencia Tributaria y, en este sentido, fijar una base de datos o unos programas informáticos que vengán a sustituir programas que han quedado claramente fracasados, como es el caso del proyecto Gaudí. Sería conveniente que se hubiera incluido algún tipo de previsión en este sentido.

Un tercer aspecto por el que consideramos que nos oponemos a estos presupuestos es porque los consideramos antisociales. Y en este sentido hacemos referencia a la modificación de la Ley de Prestaciones Sociales de Carácter Económico que recientemente se aprobó, en julio del año 2005. El requisito de exigencia de residencia para alcanzar el derecho a la prestación por necesidades

básicas y las prestaciones económicas del derecho de concurrencia, que se fija novedosamente la necesidad de cinco años de residencia y dos años en los últimos..., dos años antes de tener derecho o de que se formule la solicitud, consideramos que es contrario a los principios que reconoce el propio Estatuto de Autonomía de Cataluña. No hay que olvidar que esta ley fue hace poco aprobada, concretamente en julio del 2006, y ya se está presentando una reducción, clarísimamente, que tiende a la baja de las prestaciones o al reconocimiento de las mismas para muchos catalanes.

El artículo 7 del Estatuto de Autonomía de Cataluña reconoce la condición de catalán a aquellos españoles que residan, que tengan vecindad en Cataluña. Y el artículo 24 del Estatuto de Autonomía de Cataluña, importante, si bien reconoce una carta de derechos propia –y no sé yo quien en este sentido la cuestione, en la medida que a nuestro juicio todos los derechos deben tener el mismo componente en toda España–, el artículo 24 del Estatuto de Autonomía prevé que todas las personas tienen derecho a acceder en condiciones de igualdad a las prestaciones de la red de servicios sociales y a recibir una renta mínima.

Pues bien, esta limitación por razón de residencia va a excluir, va a dejar fuera de las prestaciones básicas a muchos catalanes que no han residido cinco años en Cataluña o que no lo han hecho en los dos últimos años. Nos parece una clara regresión, una medida claramente involucionista, que sin duda va a perjudicar el acceso de tan necesarias prestaciones. Estamos hablando de las personas con rentas más bajas, las personas más necesitadas y que, por mor de esta disposición, quedarán excluidas del derecho a la prestación.

En definitiva, por incoherentes, por cicateras e inmovilistas y por antisociales, entendemos que el Proyecto de Ley de Medidas Fiscales y Financieras que trae aquí hoy el Gobierno no merece ser tramitado, y por ello solicitamos su devolución.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Per fer un torn en contra, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, és la primera vegada que defenso el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres que acompanya els pressupostos del 2007, però els he de confessar que tinc com una espècie de *déjà-vu*, perquè m'he llegit els debats que s'han fet en anteriors anys i els arguments que donen de part de l'oposició són molt i molt similars, així que jo també em veuré obligada a repartir-ne uns quants, d'arguments, perquè veig que no queden clars, que no ens posem d'acord, que fa falta encara més insistència. «Política és pedagogia», deia en Campalans. Ho intentarem, però serem molt i molt breus, perquè crec que també m'ho agrairan els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Primer argument: aquesta llei és el que ha de ser, un seguit de disposicions fiscals i financeres que complementen els pressupostos, que els acompanyen –per això es diu «d'acompanyament»–, però que no poden integrar-se en la Llei de pressupostos perquè la Llei de pressupostos té una naturalesa diferent, de vigència temporal. Sé que això és una obvietat, però això no sempre ha estat així.

Vostès deien, per exemple, que aquesta llei hauria d'incloure la reforma de l'impost de successions i donacions. Deia en particular el senyor Turull: «És una llei de mesures fiscals que no inclou cap reforma fiscal d'envergadura.» Ni la inclourà, senyor Turull, no la inclourà perquè, ho ha dit el conseller una i altra vegada –no perquè el conseller sigui una persona molt insistent, que vulgui dir les coses cinc vegades, sinó perquè vostès l'obliguen permanentment a dir que ho farà–, portarà aquest projecte de reforma de llei. Fem un pacte: si el gener del 2008 no l'ha portat, digui'ns-ho tot. Però, de veritat, aquest Govern fa cinc mesos que governa, portarà el Projecte de llei de reforma de l'impost de successions i donacions, i estaria bé que deixéssim de debatre-ho tant i tant.

Segona consideració: ja està bé amb la pressió fiscal. Jo crec que ja m'he estès sobre aquest tema en la meua intervenció de fa pocs minuts. No estem augmentant la pressió fiscal. No hi ha, en aquest projecte de llei tampoc, cap modificació normativa, cap ni una, que augmenti els impostos que paguen els catalans i les catalanes. I això vull que quedi ben clar. Ara bé, si per vostès pressió fiscal és actualització del preu de les taxes o el total de la recaptació, tenim un problema. Però em sembla que aquesta discussió l'hem tingut abans.

Per si volen profunditzar una mica més sobre això que acabo de dir, jo m'havia preparat aquí un repàs amb profunditat de tots els continguts d'aquesta llei, per analitzar més a fons això a què m'estic referint. No els faré aquest repàs amb profunditat, però simplement deixin-me dir que, pel que fa a les taxes, s'introdueixen nous supòsits de bonificació –molts d'ells molt socials i d'exempció– i es creen i s'actualitzen fets imposables entre els ja existents; es crea una nova taxa i se'n suprimeix una altra. Per tant, des d'aquest punt de vista, és un balanç net, si em permeten dir-ho d'aquesta manera.

Pel que fa als tributs cedits i participats, es produeixen modificacions relacionades amb la reforma de l'impost sobre la renda de les persones físiques realitzada per part de l'Estat. Faltaria més; si no, això seria un desgavell.

I els importants: en la modalitat d'actes jurídics documentats es redueix del 0,3 al 0,1 el tipus aplicable als supòsits de constitució i modificació dels drets reals a favor de les societats de garantia recíproca, i es redueix el tipus a la meitat en els casos de documents que formalitzin la constitució i la modificació de préstecs hipotecaris atorgats a favor de contribuents de trenta-dos anys o menys per a l'adquisició del seu habitatge habitual.

I, pel que fa als tributs propis, es regulen bàsicament noves modificacions del cànon de l'aigua, proposades per l'ACA, orientades a potenciar l'ús sostenible i eficient d'un recurs que és tan important com aquest.

I, ja per acabar –com vostès saben, tot el que estava dient ho conté el títol I de la llei–, el títol II és relatiu al règim jurídic de les finances públiques. Aquí només dir que, en general, conté mesures destinades a agilitzar i, per tant, a fer més eficient l'Administració pública de la Generalitat.

I, ja per acabar, només reiterar que estem parlant d'una llei de mesures fiscals i financeres, que no és ni més ni menys que això: una llei d'acompanyament als pressupostos. És la intenció d'aquesta llei, i així ho confirma el seu contingut. I els motius que hem exposat des del nostre grup per rebutjar les esmenes a la totalitat proposades pels grups de l'oposició i per argumentar el nostre suport favorable, són motius, en aquest cas, també escaients per defensar que farem exactament el mateix.

Moltíssimes gràcies.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Pot fixar la posició sobre l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Consellers, senyores diputades, senyors diputats, bé, estem davant d'una llei de mesures fiscals i financeres a la qual el nostre grup parlamentari donarà suport, entre altres coses que els aniré relatant, perquè es tracta d'una norma correcta; correcta en el sentit que manté el criteri fixat pel Govern de la Generalitat solament incorporant preceptes directament relacionats amb l'ingrés i la despesa o l'administració del patrimoni de la Generalitat.

En aquesta llei, ja ho hem vist, s'hi inclouen disposicions fiscals i financeres que complementen els pressupostos, però que no poden incorporar-se en la mateixa llei de pressupostos per la seva vigència anual.

Aquesta llei es limita, doncs, a fer les modificacions imprescindibles, no és una norma abusiva, no és un calaix de sastre on es colin reformes totals d'altres textos articulats. Per tant, en primer lloc, estem, creiem, davant d'una llei que facilita el compliment d'un dels principis generals del dret, que és el principi de la seguretat jurídica, i aquesta és la primera de les notes positives, doncs, que volia destacar d'aquesta Llei de mesures fiscals i financeres.

En segon lloc, és una llei que respon als eixos rectors del Govern, com la cura del medi ambient, la protecció dels col·lectius més desfavorits i econòmicament més febles, la gestió administrativa simple per a una administració més eficaç i més eficient, i l'impuls al creixement econòmic continuat del país sense increment de la pressió fiscal per als catalans i amb contenció de la despesa pública.

Exemples explícits d'aquests objectius els tenim a la llei i ja els hem comentat. En matèria mediambiental, doncs, les modificacions introduïdes en el text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, concretament, en allò que fa referència al cànon de l'aigua i a la tarifa

d'utilització de l'aigua; a fi, doncs, de fomentar conductes respectuoses amb el medi ambient i els usos sostenibles i eficients dels recursos, diferenciant usos domèstics d'usos industrials.

En allò que es refereix a la protecció dels col·lectius més febles, destaca la introducció de noves bonificacions en taxes tant per a famílies monoparentals com per a famílies nombroses i, també, per a persones amb discapacitat.

També es crea, dins la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, una prestació per a determinats col·lectius amb recursos insuficients per poder fer front a les despeses pròpies del manteniment de la llar.

En aquest sentit, doncs, també hi ha importants modificacions en els impostos cedits, en l'IRPF, on s'estableixen nous percentatges autonòmics per a la deducció de l'habitatge habitual. I aquí cal recordar-li, si em permeten, al Grup de Convergència i Unió, per l'allusió que feien abans, quan feia la seva intervenció el diputat Turull, que va ser el Grup de Convergència i Unió el que va pactar amb el PSOE a Madrid, durant la reforma de l'IRPF, la modificació, la deducció per la inversió en «vivenda» habitual, quan era l'adquisició de la «vivenda», no pas pel lloguer. En aquest cas va ser Esquerra Republicana la que es va quedar sola defensant la deducció pel lloguer de la «vivenda» en la reforma de l'IRPF.

També s'inclouen en aquestes lleis modificacions en l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Com hem vist, es crea un nou tipus reduït, del 0,5 per cent, aplicable, doncs, als documents notariais que formalitzen la constitució i modificació de préstecs hipotecaris atorgats a favor de contribuents menors de trenta-tres anys per a la adquisició del seu habitatge habitual. Totes elles, mesures dins el marc de les polítiques prioritàries del Govern de foment en l'accés a l'habitatge.

En el capítol d'optimització de la gestió financera i simplificació d'aquesta per a la ciutadania, es facilita la gestió de l'impost sobre successions i donacions, i també la de l'impost sobre transmissions patrimonials; també es fa respecte a la gestió dels recursos de la tresoreria, la facturació electrònica i els certificats tributaris, millorant, doncs, una administració de la Generalitat amb totes aquestes mesures dotades de vigència indefinida.

Es modifiquen els preceptes de la Llei del patrimoni de la Generalitat que fan referència a la formalització del títol que habilita per inscriure en el Registre de la Propietat els béns immobles adquirits, alienats o cedits per la Generalitat de Catalunya.

L'economia catalana, com ja hem vist, com ja hem dit, creix i aquesta llei és en sintonia amb aquest creixement: impulsa el progrés, el desenvolupament i la creació de riquesa per al nostre país, alhora que la Generalitat disminueix l'endeutament, redueix el dèficit, i tot això complint els objectius fixats en el Pla de sanejament.

I no poden dir que s'incrementa la pressió fiscal, perquè això no és cert, i juguen a la confusió amb la ciutadania. La pressió fiscal no s'augmenta perquè hi hagi noves taxes, que també n'hi ha que es suprimeixen; concretament, sols se'n crea una, de nova, i se'n suprimeix una.

Tampoc s'augmenta la pressió fiscal perquè augmenti la recaptació, que això simplement respon a una major base imposable dels impostos liquidats, bàsicament pel que fa referència al valor dels béns immobles, per un comportament que està marcant avui en dia el mercat. I vostès saben ben bé que això no és un augment de la pressió fiscal, perquè la fórmula de la pressió fiscal respon al percentatge d'ingressos tributaris respecte al PIB i aquest percentatge s'ha mantingut constant i, en alguns aspectes, fins i tot s'ha rebaixat.

Per tant, siguem rigorosos, acceptem la realitat, que no és una altra que el no-augment de la pressió fiscal. I a més, cal tenir en compte que les taxes i els preus públics, a diferència dels impostos, sempre responen a la prestació d'un servei; serveis que, com és lògic, han d'actualitzar els seus preus, però ho fan per sota dels objectius d'inflació. Per tant, tampoc augmenten o incrementen la pressió fiscal.

Però sobretot el que no es pot dir és que augmenten els impostos, perquè aquesta afirmació és falsa a més de ser dolosa. El Govern no sols no augmenta els imports, sinó que els disminueix. Si no, mirin els actes jurídics documentats; dos supòsits de disminució en actes jurídics documentats.

I per últim, respecte a la reforma de l'impost sobre successions i donacions, no hi donem més voltes, hi haurà reforma de l'impost sobre successions i donacions, ja els ho hem dit, però en una nova llei, que és allí on pertoca, una nova llei de l'impost, no en aquesta llei d'acompanyament, que no seria la manera correcta de reformar un impost.

En conseqüència, doncs, tal com els avançava al començament, el nostre grup parlamentari donarà suport a aquest Projecte de llei de mesures fiscals i financeres per la seva correcció tècnica, per la seva voluntat social i pel rigor d'un govern que creix en ingressos sense incrementar la pressió fiscal i l'endeutament. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, a veure, debat la llei de mesures fiscals quan el debat de l'impost de successions, per dir-ho en termes de borsa, ja s'ha descomptat, i els aspectes fiscals ja hi ha hagut qui ha dit repetidament que no han baixat i qui ha dit repetidament que no han pujat..., doncs, ja queda molt limitat realment l'abast d'una intervenció. D'altra banda, per l'hora que és la meua intervenció tindrà necessàriament un format que procuraré que sigui el més telegràfic possible.

A veure, què hi tenim a dins d'aquest projecte de llei? Mesures fiscals sobre els tributs propis, el text refós del cànon de l'aigua. Què es fa? Bàsicament, es toca el domèstic, per resoldre dues petites qüestions que en aquest moment no tenen el tractament adequat: la reutilització

de pluvials, que paga, i no és gaire raonable, per tant estem parlant de menys, i el tractament de les fuites, perquè en aquests moments, i pot semblar poc important i poc ambiciós, però qui té una fuita a casa seva després ha de pagar el cànon, encara que la companyia reconegui que hi ha aquesta fuita. Estem resolent aquest problema, puc ser poc ambiciós, però terriblement pràctic i útil. I s'adeqüen els índexs de la indústria.

Per què es fan aquestes modificacions en el cànon? Home, algú aquí ha esmentat què ens va dir la sindicatura sobre l'ACA. I va dir que el model de l'ACA, el model de finançament, era inviable i era insostenible. I el que s'està fent en el transcurs d'aquest temps és anar progressivament repercutint els costos de l'aigua, de tot el cicle, sobre els seus usuaris.

Per què s'ha de fer això? Perquè manen uns radicals verds que ho exigeixen? No, no, escolti, és una exigència de la directiva marc de l'aigua, eh?, és una exigència de la directiva marc de l'aigua! Crec que s'ha de fer.

Aprofitant que han sortit les qüestions relacionades amb qui ha de pagar els costos de les noves fonts d'aigua. Quan en una conca..., mentre a la gestió de la conca hi ha recurs per tothom no hi ha problema. Quan en una conca els recursos s'acaben i s'han de fer noves inversions per tal que aquesta conca en tingui, doncs, lògicament s'han de repercutir entre tots els usuaris. Si no és que admetem, en sentit contrari, que, amb energia, quan es crea una nova central els seus costos només van sobre els rebuts de l'electricitat que han incrementat el seu consum o els nous.

S'ha parlat també aquí de mesures fiscals sobre l'IRPF i s'ha comentat la possibilitat d'aplicar rebaixes sobre l'habitatge. Aquest també és un debat una mica fet. Sempre aquest tipus de propostes ens porten al dubte de, realment, quin seria el seu efecte pràctic. Dit d'una altra manera, el fet que actualment molts analistes coincideixen que la formació del preu de l'habitatge està bàsicament..., es crea per la capacitat de pagar que tenen les famílies..., ens podríem trobar amb la sorpresa que una mesura fiscal d'aquest tipus..., se'l mengés automàticament l'increment equivalent del preu de mercat.

En tot cas això no vol dir que renunciem a actuar en matèria d'habitatge. En matèria d'habitatge, la nostra proposta d'actuació es diu Projecte de llei de dret d'accés a l'habitatge.

Amb quines mesures que estan a dins d'aquest projecte de llei ens quedem? Home, bàsicament, amb tres que tenen un significat clar d'assenyalar qüestions importants: la disminució de la tributació per actes jurídics documentats dels joves quan constitueixen una hipoteca pel seu habitatge habitual, i amb un límit, com ha de ser, amb un límit, de la base imposable per acollir-se a aquesta bonificació; les bonificacions en determinades taxes en famílies monoparentals; la bonificació del Departament d'Educació en aquelles taxes quan el perceptor del servei sigui una persona amb una disminució major del 30 per cent. N'estic convençut que els que són els beneficiaris d'aquests serveis seran sensibles, se n'alegraran d'aquesta reducció.

Finalment, mesures de tipus no fiscal bàsicament encaminades a la racionalització i a la simplificació de determinats aspectes administratius. Escolti'm, és una llei que respon a la voluntat d'aquest Govern, a la voluntat de les forces polítiques que li donen suport, de donar aquella continuïtat i de millorar aquells aspectes que consideràvem que ho requerien.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup parlamentari Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 50 vots a favor i 68 vots en contra. Tenint en compte això, continua el projecte de llei la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i tres minuts.